

แผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี
(พ.ศ. ๒๕๖๑ – ๒๕๖๔)
ของ เทศบาลตำบลดอนโม่ อำเภอนองเรือ จังหวัดขอนแก่น

ส่วนที่ ๑ สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

๑. ด้านกายภาพ

๑.๑ ที่ตั้ง

เทศบาลตำบลดอนโม่ ตั้งอยู่ในพื้นที่ ๒ ตำบล ๔ หมู่บ้าน คือตำบลบ้านกง หมู่ที่ ๘ บ้านดอนโม่ และหมู่ที่ ๙ บ้านตลาดดอนโม่ ตำบลจระเข้ หมู่ที่ ๔ และหมู่ที่ ๑๐ บ้านโนนสว่าง ซึ่งตั้งอยู่ทางด้านทิศตะวันออกของอำเภอนองเรือ ห่างจากอำเภอนองเรือประมาณ ๑๒ กิโลเมตร และอยู่ทางทิศตะวันตกของจังหวัดขอนแก่น โดยห่างจากจังหวัดขอนแก่นประมาณ ๓๓ กิโลเมตร บนทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ ถนนมลิวรรณ (ขอนแก่น – เลย) มีพื้นที่ ๖.๐๓ ตารางกิโลเมตร

๑.๒ ลักษณะภูมิประเทศ

เทศบาลตำบลดอนโม่ สภาพโดยทั่วไปเป็นที่ราบสูง พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นพื้นที่การเกษตรกรรม คือการทำนาและปลูกพืชไร่ เช่น มันสำปะหลัง อ้อย ถั่วลิสง และข้าวโพด สภาพดินเป็นดินร่วนปนทราย มีการระบายน้ำได้ดี แต่ความสมบูรณ์ของดินต่ำ

อาณาเขต

๑. ด้านทิศเหนือ ตั้งแต่หลักเขตที่ ๑ ซึ่งตั้งอยู่ริมห้วยยาง ฝั่งตะวันตก ตามแนวเส้นตั้งฉากกับศูนย์กลางถนนสายดอนโม่ – กงกลาง ตรงจุดที่อยู่ห่างจากจุดศูนย์กลางที่ถนนสายดอนโม่ – กงกลางบรรจบกับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ ตอนชุมแพ – ขอนแก่น ตามแนวถนนสายดอนโม่ – กงกลางไปทางทิศเหนือระยะ ๑,๔๕๐ เมตร จากหลักเขตที่ ๑ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันออก ผ่านถนนสายดอนโม่-กงกลาง ถึงหลักเขตที่ ๒ ซึ่งตั้งอยู่ริมถนนสุขาภิบาล ๑ ฝั่งตะวันออก ตรงจุดที่บรรจบกับถนนจากหลักเขตที่ ๒ เป็นเส้นตั้งฉากกับศูนย์กลางถนนสุขาภิบาล

๒. ด้านทิศตะวันออก จากหลักเขตที่ ๓ เป็นเส้นขนานกับศูนย์กลางถนนสุขาภิบาล ๑ และถนนทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่ - ดอนแก่นเท่า ระยะ ๑,๐๐๐ เมตร ไปทางทิศใต้ ผ่านทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ ตอนชุมแพ – ขอนแก่น ถึงหลักเขตที่ ๔ ซึ่งอยู่ตามแนวเส้นตั้งฉากกับศูนย์กลางถนนทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่ - ดอนแก่นเท่า ตรงจุดที่อยู่ห่างจากศูนย์กลางที่ถนน ทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่ - ดอนแก่นเท่า บรรจบกับทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ ชุมแพ – ขอนแก่น ตามแนวถนน ทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่-ดอนแก่นเท่า ไปทางทิศใต้ ระยะ ๗๐๐ เมตร

๓. ด้านทิศใต้ จากหลักเขตที่ ๔ เป็นเส้นตรงไปทางทิศตะวันตก ผ่านถนน ทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่ - ดอนแก่นเท่า ถึงหลักเขตที่ ๕ ซึ่งตั้งอยู่ริมห้วยยาง ฝั่งตะวันตก ตามแนวเส้นตั้งฉากกับศูนย์กลางถนน ทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่-ดอนแก่นเท่า ตรงจุดที่อยู่ห่างจากศูนย์กลางที่ถนน ทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่-ดอนแก่นเท่า บรรจบทางหลวงแผ่นดินหมายเลข ๑๒ ตอนชุมแพ-ขอนแก่น ตามแนวถนน ทางหลวงชนบทขอนแก่น ๑๑๐๑๑ บ้านดอนโม่ - ดอนแก่นเท่า ไปทางทิศใต้ ระยะ ๑,๓๐๐ เมตร

๔. ด้านทิศตะวันตก จากหลักเขตที่ ๕ เป็นเส้นเลียบริมห้วยยาง ฝั่งตะวันตก ไปทางทิศเหนือ บรรจบกับหลักเขตที่ ๑

๑.๓ ลักษณะภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศ มีลักษณะอากาศร้อน อุณหภูมิเฉลี่ยสูงสุด ๓๒.๘๓ องศาเซลเซียส ในช่วงเดือน มีนาคม- พฤษภาคม และอุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ย ๒๒.๓๕ ในช่วงเดือน ธันวาคม – มกราคม และสภาพ โดยทั่วไปมี ๓ ฤดู คือ ฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว

๑.๔ ลักษณะของดิน

สภาพดินเป็นดินร่วนปนทราย มีการระบายน้ำได้ดี แต่ความสมบูรณ์ของดินต่ำ

๑.๕ ลักษณะของแหล่งน้ำ

ภายในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง มีลำห้วย ๒ สาย และหนองน้ำสาธารณะ ๑ แห่ง คือ

๑. ลำห้วยยาง อยู่ทางทิศตะวันตกของเทศบาลและเป็นเขตเทศบาล มีความยาวในช่วงของเขต เทศบาล ประมาณ ๒.๔ กิโลเมตรลำห้วย ทั้งสองสายไหลมาจากเทือกเขาภูเม็ง และไหลลงสู่เขื่อนอุบลรัตน์จาก ทิศใต้ สู่ทิศเหนือ

๒. ลำห้วยวังโพน อยู่ทางทิศตะวันออกของสี่แยกดอนโมง ประมาณ ๕๐๐ เมตร ความยาวในช่วง ของเขต เทศบาล ประมาณ ๒ กิโลเมตร ลำห้วยวังโพน ไหลผ่านหมู่ที่ ๑๐ หมู่ที่ ๙ หมู่ที่ ๘

- หนองน้ำบริเวณสวนสาธารณะฝายบ้าน หมู่ที่ ๔ ตำบลจระเข้

๑.๖ ลักษณะของไม้และป่า

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง ไม่มีพื้นที่เป็นป่า ส่วนมากเป็นพื้นที่ของการทำการเกษตร และพื้นที่อาศัย

๒. ด้านการเมืองการปกครอง

๒.๑ เขตการปกครอง

เทศบาลตำบลดอนโมง ประกอบด้วย ๔ หมู่บ้าน ๗ ชุมชน ได้แก่

- ตำบลจระเข้ หมู่ที่ ๔ บ้านโพนสว่าง ประกอบด้วย ๑. ชุมชนชายทุ่งรวงทอง ๒. ชุมชนสว่างมิ่งเมือง

หมู่ที่ ๑๐ บ้านโพนสว่าง ประกอบด้วย ชุมชนวังพฤษภาคม

- ตำบลบ้านกง หมู่ที่ ๙ บ้านตลาดดอนโมง ประกอบด้วย ๑. ชุมชนดาวเหนือสามัคคี ๒. ชุมชน กลางบุรีสีทอง ๓. ชุมชนเทพสวรรค์

หมู่ที่ ๘ บ้านดอนโมง ประกอบด้วย ชุมชนสุขสว่างบัวสวรรค์

๒.๒ เขตการเลือกตั้ง

เทศบาลตำบลดอนโมง แบ่งเขตการเลือกตั้งออกเป็น ๒ เขต ได้แก่

เขตเลือกตั้งที่ ๑ ประกอบด้วย หมู่ที่ ๙ และ หมู่ที่ ๘ ตำบลบ้านกง

เขตเลือกตั้งที่ ๒ ประกอบด้วย หมู่ที่ ๔ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลจระเข้ และ หมู่ที่ ๙ (บางส่วน) ตำบลบ้านกง

๓. ประชากร

๓.๑ ข้อมูลเกี่ยวกับประชากร

ประชากรในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง ตามสถิติการทะเบียนราษฎร ณ วันที่ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๙ แยกเป็น ดังนี้

หมู่ที่ ๔

ชาย	จำนวน	๔๕๓ คน
หญิง	จำนวน	๔๕๔ คน
รวม	จำนวน	๙๐๗ คน

หมู่ที่ ๑๐

ชาย	จำนวน	๒๔๖ คน
หญิง	จำนวน	๒๗๓ คน
รวม	จำนวน	๕๑๙ คน

หมู่ที่ ๙

ชาย	จำนวน	๗๔๒ คน
หญิง	จำนวน	๗๗๔ คน
รวม	จำนวน	๑,๕๑๖ คน

หมู่ที่ ๘

ชาย	จำนวน	๓๑๑ คน
หญิง	จำนวน	๒๘๓ คน
รวม	จำนวน	๕๙๔ คน

รวมทั้ง ๔ หมู่บ้าน

ชาย	จำนวน	๑,๗๕๒ คน
หญิง	จำนวน	๑,๗๘๔ คน
รวม	จำนวน	๓,๕๓๖ คน

จำนวนครัวเรือนในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง

หมู่ที่ ๔	จำนวน ๓๑๑ ครัวเรือน
หมู่ที่ ๑๐	จำนวน ๓๙๒ ครัวเรือน
หมู่ที่ ๙	จำนวน ๗๒๖ ครัวเรือน
หมู่ที่ ๘	จำนวน ๑๖๑ ครัวเรือน
รวมทั้งสิ้น	จำนวน ๑,๕๙๐ ครัวเรือน

๓.๒ ช่วงอายุและจำนวนประชากร

ข้อมูล ณ เดือน สิงหาคม ๒๕๕๙

จำนวนประชากร	หญิง	ชาย	หมายเหตุ
จำนวนประชากรเยาวชน	๓๐๖ คน	๓๕๘ คน	อายุต่ำกว่า ๑๘ ปี
จำนวนประชากร	๑,๑๕๒ คน	๑,๑๓๖ คน	อายุ ๑๘-๖๐ ปี
จำนวนประชากรผู้สูงอายุ	๓๑๖ คน	๒๔๒ คน	อายุมากกว่า ๖๐ ปี
รวม	๑,๗๗๔ คน	๑,๗๓๖ คน	รวมทั้งสิ้น ๓,๕๑๐ คน

๔. สภาพทางสังคม

๔.๑ การศึกษา

ในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง มีสถานศึกษาหลายแห่ง ตั้งแต่ระดับก่อนประถมถึงระดับ ปวส. ดังนี้

๑) โรงเรียนชุมชนบ้านโพนสว่างดอนโมง (สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขตขอนแก่นเขต ๕

๑ แห่ง

- ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล)	มีนักเรียน	๑๒	คน
- ระดับประถมศึกษา	มีนักเรียน	๑๖๙	คน
- ระดับมัธยมศึกษา	มีนักเรียน	๕๒	คน
แยกเป็น	ชาย	จำนวน	๑๒๑ คน
	หญิง	จำนวน	๑๑๒ คน
มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น	จำนวน	<u>๒๓๓</u>	คน
มีครูรวมทั้งสิ้น	จำนวน	๑๓	คน
พนักงานราชการ/อัตราจ้าง	จำนวน	๔	คน
ภารโรง	จำนวน	๑	คน

๒) โรงเรียนอนุบาลอภินิหาร (เป็นโรงเรียนเอกชน)

๑ แห่ง

- ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล)	จำนวน	๒๓๖ คน	จำนวนห้องเรียน	๙ ห้อง
- ระดับประถมศึกษา	จำนวน	๒๖๓ คน	จำนวนห้องเรียน	๑๐ ห้อง
แยกเป็น	ชาย	จำนวน	๒๖๒ คน	
	หญิง	จำนวน	๒๓๗ คน	
มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น	จำนวน	<u>๕๙๙</u>	คน	
มีครูบรรจุ	๑๘ คน	ครูพิเศษ	๑๑ คน	นักการ/ภารโรง ๓ คน

๓) โรงเรียนอนุบาลเพชรลดา (เป็นโรงเรียนเอกชน)

๑ แห่ง

- ระดับก่อนประถมศึกษา (อนุบาล)	จำนวน	๕๒ คน	จำนวนห้องเรียน	๔ ห้อง
- ระดับประถมศึกษา	จำนวน	๑๘๑ คน	จำนวนห้องเรียน	๖ ห้อง
แยกเป็น	ชาย	จำนวน	๑๒๓ คน	
	หญิง	จำนวน	๑๑๐ คน	
มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น	จำนวน	<u>๒๓๒</u>	คน	
มีครูบรรจุ	๗ คน	ครูพิเศษ	๓ คน	ครูอัตราจ้าง ๒ คน นักการ/ภารโรง ๑ คน

๔) ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง

- มีบุคลากร ทั้งสิ้น ๔ คน ประกอบด้วย

นักวิชาการศึกษา	จำนวน	๑	คน
ผู้ดูแลเด็ก	จำนวน	๒	คน
ผู้ประกอบอาหาร/แม่บ้าน	จำนวน	๑	คน
- อบรมเลี้ยงดูเด็กเล็ก อายุระหว่าง ๒ - ๕ ปี ปัจจุบันมีเด็กเล็กทั้งสิ้น			
แยกเป็น	ชาย	จำนวน	๑๗ คน
	หญิง	จำนวน	๒๑ คน
มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น	จำนวน	<u>๓๘</u>	คน

๕) วิทยาลัยเทคโนโลยีหนองเรือ ไทย - เยอรมัน (เป็นโรงเรียนเอกชน) ๑ แห่ง

-ระดับ ปวช. ชาย จำนวน ๙๘ คน หญิง จำนวน ๔๕ คน รวม ๑๔๓ คน จำนวน ๑๒ ห้องเรียน

-ระดับ ปวส. ชาย จำนวน ๖๙ คน หญิง จำนวน ๓๒ คน รวม ๑๐๑ จำนวน ๑๐ ห้องเรียน

แยกเป็น ชาย จำนวน ๑๖๗ คน

หญิง จำนวน ๗๗ คน

มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น จำนวน ๒๔๔ คน

ครูบรรจุ จำนวน ๑๕ คน ครูพิเศษ ๑ คน นักการ/ภารโรง จำนวน ๒ คน

๖) ห้องสมุดประชาชนเทศบาลตำบลดอนโมง และศูนย์การเรียนรู้ชุมชน จำนวน ๑ แห่ง**๔.๒ สาธารณสุข**

ภายในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง มีสถานที่ให้บริการสาธารณสุข ดังนี้

๑. สถานีอนามัยบ้านโพนสว่างดอนโมง ตำบลจระเข้ ๑ แห่ง

๒. คลินิกเอกชน จำนวน ๕ แห่ง

๓. ร้านขายยา จำนวน ๕ แห่ง

บุคลากรทางการแพทย์ที่ให้บริการในเขตพื้นที่มี ดังนี้

๑. เจ้าหน้าที่สาธารณสุข จำนวน ๘ คน (ประจำที่โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลจระเข้)

๒. แพทย์ จำนวน ๕ คน (ประจำคลินิกเอกชน)

๓. อสม. จำนวน ๘๔ คน

ประเภทการเจ็บป่วยที่เข้ารับการรักษาในสถานีอนามัยในเขตเทศบาล ๕ อันดับแรก

๑. โรคความดันโลหิตสูง

๒. โรคเบาหวาน

๓. โรคไข้หวัด

๔. โรคกระเพาะอาหาร

๕. โรคผิวหนังอักเสบ

๔.๓ อาชญากรรม

เขตเทศบาลตำบลดอนโมงไม่มี การอาชญากรรม

๔.๔ ยาเสพติด

เทศบาลตำบลดอนโมง มีการอุดหนุนงบประมาณให้แก่ ที่ทำการปกครองอำเภอหนองเรือ ที่ทำการปกครองจังหวัดขอนแก่น และสถานีตำรวจภูธรหนองเรือ เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ในกลุ่มเยาวชน กลุ่มวัยทำงาน ตามภารกิจอำนาจหน้าที่ของ เทศบาล

๔.๕ การสังคมสงเคราะห์

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง มีการดำเนินการดังนี้

๑. มีการแจกจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ป่วยเอดส์ทุกเดือนภายในวันที่ ๓ ของเดือน และในช่วงฤดูหนาว อากาศต่ำกว่า ๘ องศา เทศบาลตำบลดอนโมง มีการแจกจ่ายผ้าห่มและเสื้อกันหนาวให้แก่ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ด้อยโอกาส ภายในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง
๒. รับลงทะเบียนและประสานโครงการเงินอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิด
๓. ประสานการทำบัตรผู้พิการ
๔. ตั้งโครงการการจ้างนักเรียน/นักศึกษาทำงานช่วงปิดภาคเรียน
๕. ตั้งโครงการช่วยเหลือผู้ยากจน ยากไร้ รายได้น้อย และผู้ด้อยโอกาสไร้ที่พึ่ง

๕. ระบบบริการพื้นฐาน

๕.๑ การคมนาคมขนส่ง

ภายในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง มีถนนประเภทต่าง ๆ ดังนี้

๑. ถนนคสล. จำนวน ๖๕ เส้น
๒. ถนนลาดยาง จำนวน ๔ เส้น
๓. ถนนลูกรัง จำนวน ๑๘ เส้น
๔. ถนนดิน จำนวน ๗ เส้น

การเดินทางคมนาคมเข้าสู่พื้นที่ เทศบาลตำบลดอนโมง โดยทางถนนมลิวรรณ ซึ่งหากจากอำเภอหนองเรือประมาณ ๑๒ กิโลเมตร และห่างจากจังหวัดขอนแก่น ประมาณ ๓๓ กิโลเมตร

การจัดพื้นที่ในการจ่อรถยนต์เทศบาลไม่ได้มีการจัดระเบียบในเรื่องนี้เพราะเทศบาลตำบลดอนโมงตั้งอยู่ริมถนนสายหลักคือ ถนนมลิวรรณซึ่งมีรถยนต์ผ่านไปมาเป็นจำนวนมากรถยนต์ที่เข้ามาจอดมักเป็นรถยนต์ประเภทพาจรจึงมักเข้ามาจอดรตามแนวถนนเพื่อความสะดวกของตนเองจึงทำให้เป็นการ กีดขวางการจราจร ส่วนรถจักรยานยนต์มีการจัดที่จอดไว้เฉพาะบริเวณด้านข้างตลาดสดเทศบาลแต่ประชาชนโดยทั่วไปมักจะไม่จอดในที่จัดไว้ให้มักจอดตามความสะดวกของตนเอง

ในเขตเทศบาลจะมีสี่แยกที่มักจะเกิดอุบัติเหตุค่อนข้างบ่อยคือ สี่แยกถนนมลิวรรณตัดกับถนนเทศบาล ๑ ซึ่งอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นมักจะเกิดจาก รถยนต์/รถยนต์จักรยานยนต์ ที่ขับมาด้วยความเร็วสูง ด้วยความรีบเร่งหรือประมาท และไม่รอสัญญาณไฟจราจร จึงมักเกิดอุบัติเหตุขึ้นบ่อยครั้ง

การจัดการขนส่งมวลชน เทศบาลตำบลดอนโมงไม่มีส่วนร่วมในการจัดการขนส่งมวลชน แต่จะจัดที่ขึ้นลงรถจุดใหญ่ๆ ไว้ ๒ จุด คือ บริเวณด้านหน้าโรงเรียนชุมชนบ้านโพนสว่างดอนโมง และบริเวณด้านหน้าร้านสกุลเพชร ซึ่งมีเส้นทางเดินรถผ่านเทศบาล ดังนี้

- รถประจำทางปรับอากาศ ชั้น ๑ กรุงเทพฯ – เลย
- รถประจำทางปรับอากาศ ชั้น ๒ หล่มสัก – ขอนแก่น
- รถประจำทางปรับอากาศ ชั้น ๒ เมืองเลย – ขอนแก่น
- รถประจำทางปรับอากาศ ชั้น ๒ ภูเขียว – ขอนแก่น
- รถประจำทางปรับอากาศ ชั้น ๒ หนองบัวลำภู – ขอนแก่น
- รถตู้ สายอำเภอยางคำ- ขอนแก่น -รถตู้ สายอำเภอกุฉินารายณ์ - ขอนแก่น
- รถประจำทางไม่ปรับอากาศ ประกอบด้วย
 ๑. สายขอนแก่น - เมืองเลย
 ๒. สายขอนแก่น - หล่มสัก
 ๓. สายขอนแก่น - ภูเขียว

๔. สายขอนแก่น – หนองบัวลำภู
๕. สายขอนแก่น – บ้านแท่น
๖. สายขอนแก่น – หนองเรือ
๗. สายเชียงใหม่
๘. สายขอนแก่น – กุดขอนแก่น ๙. สายขอนแก่น – ชุมแพ

๕.๒ การไฟฟ้า

ภายในเขตเทศบาลมีจำนวนครัวเรือนที่ใช้ไฟฟ้า จำนวน ๑,๔๓๓ ครัวเรือน พื้นที่ที่ได้รับบริการไฟฟ้าคิดเป็น ร้อยละต่อพื้นที่ในเขตเทศบาลทั้งหมด ๑๐๐ เปอร์เซนต์

๕.๓ การประปา

ภายในเขตเทศบาลตำบลดอนโมงมีจำนวนครัวเรือนที่ใช้น้ำประปา จำนวน ๑,๑๓๖ ครัวเรือน หน่วยงานที่รับผิดชอบในการผลิตน้ำประปาเขตเทศบาลคือ สำนักงานประปาส่วนภูมิภาค สาขาหนองเรือ น้ำประปาที่ผลิตได้คิดเป็นประมาณ ๖,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร/วัน แหล่งน้ำดิบที่ทางประปาส่วนภูมิกานำมาใช้ในการผลิตคือ แหล่งน้ำธรรมชาติ แหล่งน้ำสำรองที่ใช้น้ำมาผลิตคือ ลำน้ำเชิญ

๕.๔ โทรศัพท์

โทรศัพท์ส่วนบุคคลในพื้นที่เขตเทศบาลตำบลดอนโมง มี จำนวน ๓๓๒ หมายเลข และมีจำนวนโทรศัพท์สาธารณะในพื้นที่มี จำนวน - ตู้ จำนวนชุมสายโทรศัพท์ในเขตพื้นที่มี ๑ ชุมสาย และสามารถ ให้บริการได้อีกประมาณ ๓๒๙ หมายเลข

๕.๕ ไปรษณีย์ การสื่อสาร การขนส่ง และวัสดุ ครุภัณฑ์

เทศบาลตำบลดอนโมง มีที่ทำการไปรษณีย์ให้บริการในพื้นที่ ๑ แห่ง ให้บริการในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง เขตองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านกง เทศบาลตำบลบ้านผือ องค์การบริหารส่วนตำบลจระเข้ เทศบาลตำบลยางคำ

๖. ระบบเศรษฐกิจ

๖.๑ การเกษตร

พื้นที่เกษตรกรรมและอื่น ๆ จำนวน ๑,๐๐๐ ไร่ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๕๓ ของพื้นที่ทั้งหมด สภาพดินเป็นดินร่วนปนทราย พื้นที่ส่วนมากมีการปลูกอ้อย ข้าว มันสำปะหลัง ข้าวโพด

๖.๒ การประมง

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง ไม่มีพื้นที่การประมง

๖.๓ การปศุสัตว์

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง ส่วนมากเลี้ยงไว้เพื่อการบริโภค เช่น เลี้ยงไก่ เป็ด สุกร โค กระบือ แพะ

๖.๔ การบริการ

การบริการ มีดังนี้

- สถานีบริการน้ำมัน	๒	แห่ง
- ตลาดสดเทศบาล	๑	แห่ง
- ร้านค้าเบ็ดเตล็ด	๘๐	แห่ง
- ร้านตัดผม/ เสริมสวย	๑๕	แห่ง

- โรงสีข้าวขนาดเล็ก จำนวน ๓ แห่ง
- ร้านซ่อมรถยนต์และมอเตอร์ไซค์ จำนวน ๑๐ แห่ง

สถานประกอบการด้านการบริการ มีดังนี้

- โรงแรม / รีสอร์ท ๓ แห่ง
- ธนาคาร ๑ แห่ง (ธกส.สาขาดอนโมง)
- สถานที่จำหน่ายอาหารตาม พรบ.การสาธารณสุข ๑๙ แห่ง

๖.๕ การท่องเที่ยว

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง ไม่มีพื้นที่สำหรับการท่องเที่ยว

๖.๖ อุตสาหกรรม

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง ไม่มีโรงงานและไม่เขตอุตสาหกรรม

๖.๗ การพาณิชย์และกลุ่มอาชีพ

เทศบาลตำบลดอนโมง มีตลาดสดของเทศบาลฯ จำนวน ๑ แห่ง และมี

-ตลาดนัดคลองถม ๔ ครั้ง/เดือน ทุกวันอังคาร (ตลาดเอกชน)

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง มีอุตสาหกรรมในครัวเรือน ได้แก่ ร้านเบเกอรี่ โรงขนมจีน โรงสีข้าว ร้านไข่เค็ม

กลุ่มอาชีพในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง ได้แก่ กลุ่มเย็บผ้า หมู่ที่ ๔ กลุ่มแจวบอง หมู่ที่ ๔ กลุ่มสานตะกร้าอเนกประสงค์ หมู่ที่ ๑๐ กลุ่มปั่นเตา หมู่ที่ ๙

๖.๘ แรงงาน

เขตเทศบาลตำบลดอนโมง อาชีพส่วนใหญ่ ค้าขาย การเกษตร รับจ้างทั่วไป รับราชการ ลูกจ้าง เอกชน วัยแรงงานมีการอพยพไปทำงานที่ต่างจังหวัด และที่ตัวจังหวัดขอนแก่น อาชีพเกษตรปลูกข้าว และปลูกอ้อย ไม่ค่อยมีแรงงานหายาก ส่วนมากเป็นวัยกลางคนและผู้สูงอายุ และค่าแรงในการจ้างงานสูงมาก

๗. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

๗.๑ ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน

จำนวนประชากรที่ทำการเกษตรปลูกข้าว อ้อย ข้าวโพด มันสำปะหลัง ในพื้นที่ ได้แก่ หมู่ที่ ๔ จำนวน ๗๐ ครัวเรือน หมู่ที่ ๑๐ จำนวน ๒๙ ครัวเรือน หมู่ที่ ๘ จำนวน ๕๐ ครัวเรือน หมู่ที่ ๙ จำนวน ๑๓ ครัวเรือน

๗.๒ ข้อมูลด้านการเกษตร

ประชากรในเขตเทศบาล ประกอบอาชีพด้านการเกษตรส่วนมากทำการปลูกข้าว รองลงมาคืออ้อย

๗.๓ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำการเกษตร

แหล่งน้ำเพื่อการเกษตร มีจำนวน ๓ แห่ง คือ ลำห้วยยาง ลำห้วยวังโพน และหนองน้ำสาธารณะฝายบ้าน หมู่ที่ ๔

๗.๔ ข้อมูลด้านแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือเพื่อการอุปโภค บริโภค)

แหล่งน้ำกิน ส่วนมากประชาชนในเขตเทศบาลตำบลดอนโมง ชื่อน้ำดื่มจากเอกชน บางส่วนมีการติดตั้งเครื่องกรองน้ำ และน้ำฝน น้ำประปาดื่มได้จากการประปาส่วนภูมิภาค หมู่ที่ ๘

แหล่งน้ำใช้ ส่วนมากใช้บริการน้ำประปาของการประปาส่วนภูมิภาค อำเภอหนองเรือ บางส่วนขุดเจาะน้ำบาดาล และใช้น้ำฝน

๘. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

๘.๑ การนับถือศาสนา

ในเขตเทศบาลตำบลดอนโหมง มีผู้นับถือศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม ส่วนมากนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ ๙๗.๕ รองลงมาคือ อิสลาม ร้อยละ ๒ และ คริสต์ ร้อยละ ๐.๕

- เขตเทศบาล มีวัดจำนวน ๓ แห่ง ได้แก่ วัดถาวรนิมิต วัดมงคลนิมิต วัดศรีบุญเรือง และวัดนอกเขตเทศบาล ได้แก่ วัดป่าธรรมสังเวช หมู่ที่ ๘ มีมัสยิด จำนวน ๑ แห่ง ตั้งอยู่บริเวณหมู่ที่ ๙ ตำบลบ้านกง

๘.๒ ประเพณีและงานประจำปี

วัฒนธรรม/ประเพณี มีประเพณีและวัฒนธรรมท้องถิ่นที่สำคัญ คือ ประเพณีวันขึ้นปีใหม่ จัดงานในวันที่ ๑ มกราคม ของทุกปี ,บุญบั้งไฟ, บุญมหากรฐิน ,บุญผ้าป่า,บุญเบิกบ้าน ประเพณีสงกรานต์และวันกตัญญู ซึ่งเป็นงานประจำปีของเทศบาลตำบลดอนโหมง ,ประเพณีถวายเทียนพรรษา , ประเพณีลอยกระทง ,ประเพณีบุญมหาชาติ บุญข้าวประดับดิน งานประจำปีของชาวดอนโหมง ได้แก่งานจี่ว จัดช่วงเดือน พฤศจิกายน ของทุกปี

๘.๓ ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภาษาถิ่น

ภาษาถิ่นในเขตเทศบาลตำบลดอนโหมง ส่วนมากใช้ภาษาอีสาน และภาษาไทย

๘.๔ สินค้าพื้นเมืองและของที่ระลึก

สินค้าพื้นเมืองในเขตเทศบาลตำบลดอนโหมง ได้แก่ ผ้าห่ม ตะกร้าอเนกประสงค์ ของที่ระลึก ได้แก่ ไข่เค็ม ขนมเบเกอรี่ ส้มต่อน หม่า แจ่วบอง

๙. ทรัพยากรธรรมชาติ

๙.๑ น้ำ

แหล่งน้ำธรรมชาติ คือ สวนสาธารณะฝายบ้าน หมู่ที่ ๔ ลำห้วยยาง และลำห้วยวังโพน ลำห้วยวังโพน หมู่ที่ ๘ บริเวณศาลปู่ตา จะเป็นน้ำเสียจากชุมชนต่าง ๆ ไหลลงสู่ลำห้วยวังโพน มีสีเขียวและมีกลิ่นเหม็น

๙.๒ ป่าไม้

เขตเทศบาลตำบลดอนโหมง ไม่มีพื้นที่ป่าไม้ตามธรรมชาติ

๙.๓ ภูเขา

เขตเทศบาลตำบลดอนโหมง ไม่มีพื้นที่ภูเขา

๙.๔ คุณภาพของทรัพยากรธรรมชาติ

น้ำในลำห้วยวังโพน เป็นน้ำที่มึนน้ำเสียจากชุมชนต่าง ๆ ไหลมาสู่ลำห้วย ทำให้มีกลิ่นเหม็นและเป็นสีเขียว ใช้สำหรับเพื่อการเกษตร ได้ในระดับหนึ่ง จำเป็นต้องได้รับการบำบัดเพื่อให้มีความสะอาดมากขึ้น

ส่วนที่ ๒

**สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นตามแผนพัฒนาท้องถิ่น
(พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐)**

๑. สรุปผลการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ และการเบิกจ่ายงบประมาณ

ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๐

๑.๑ สรุปสถานการณ์พัฒนา การตั้งงบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา (พ.ศ. ๒๕๕๖ – ๒๕๖๐) อันมีลักษณะเป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นแผนที่สอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา อันมีลักษณะเป็นการกำหนดรายละเอียดแผนงาน โครงการพัฒนาที่จัดทำขึ้นสำหรับปีงบประมาณแต่ละปี ซึ่งมีความต่อเนื่องและเป็นแผนก้าวหน้าครอบคลุมระยะเวลาสามปี โดยมีการทบทวนเพื่อปรับปรุงเป็นประจำทุกปี โดยเทศบาลได้ใช้แผนพัฒนาสามปีเป็นกรอบในการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีการจ่ายขาดเงินสะสม เงินอุดหนุน เฉพาะกิจ โครงการที่ขอให้หน่วยงานอื่นมาดำเนินงานให้ รวมทั้งวางแนวทางเพื่อให้มีการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามโครงการที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาสามปี

ทั้งนี้ เทศบาลได้ดำเนินการตั้งงบประมาณ การเบิกจ่ายงบประมาณดังกล่าว ตามแผนพัฒนาซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

➤ **แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๕๙)**

จำนวนโครงการและการเบิกจ่ายงบประมาณ

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	จำนวนโครงการ			
	ปรากฏอยู่ใน แผนพัฒนา สามปี	งบประมาณ ตามแผน	ปรากฏในเทศ บัญญัติ	งบประมาณ เบิกจ่าย
๑. การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๔๑	๘,๕๔๓,๕๐๐	๒๙	๔,๐๔๒,๐๔๒.๖๘
๒. การแก้ไขปัญหาความยากจน	๖	๒,๔๑๔,๐๐๐	๕	๒๕๘,๓๑๖
๓. การพัฒนาเมืองและชุมชนน่าอยู่	๘๙	๖๘,๒๗๔,๐๐๐	๓๐	๔,๐๓๗,๖๙๕,๗๔
๔. การพัฒนาเศรษฐกิจ ชุมชน การค้า และการลงทุน	๖	๑,๕๒๐,๐๐๐	๔	๖๒๗,๙๑๒
๕. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	๑๖	๑๑,๗๑๕,๐๐๐	๔	๑๐๑,๓๕๐
๖. การพัฒนาการท่องเที่ยว	๒	๓๕๐,๐๐๐	๐	๐
๗. การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี	๑๙	๒,๐๙๕,๐๐๐	๑๘	๑,๑๖๐,๐๖๘
รวม	๑๗๙	๙๔,๙๑๑,๕๐๐	๙๐	๑๐,๒๒๗,๓๘๔.๔๒

คิดเป็นร้อยละของโครงการที่นำโครงการจากแผนพัฒนาสามปี พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตั้งงบประมาณรายจ่าย

การคำนวณ - จำนวนโครงการที่ตั้งในเทศบัญญัติ x ๑๐๐

จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน

$$\frac{๙๐}{๑๗๙} \times ๑๐๐$$

$$๑๗๙$$

ร้อยละ = ๕๐.๒๗

จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน และจำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๕๗

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ	
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคณะและสังคมที่มีคุณภาพ	๔๑	๒๘
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองการแก้ไขปัญหาคความยากจน	๖	๓
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองเมืองและชุมชนน้าอยู่	๘๙	๓๑
๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองเศรษฐกิจชุมชน การค้าและการลงทุน	๖	๔
๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑๖	๓
๖. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองการท่องเที่ยว	๒	-
๗. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองการพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี	๑๙	๑๖
รวม	๑๗๙	๘๕

คิดเป็นร้อยละของโครงการที่นำโครงการจากแผนพัฒนาสามปี พ.ศ. ๒๕๕๗ มาตั้งงบประมาณรายจ่าย

การคำนวณ - $\frac{\text{จำนวนโครงการที่ตั้งในเทศบัญญัติ} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน}}$

$$\frac{๘๕ \times ๑๐๐}{๑๗๙} = ๔๗.๔๙$$

สรุป

ประมาณการรายรับ-รายจ่ายและการเบิกจ่ายงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗

ประมาณการรายรับตั้งไว้ จำนวน ๓๒,๐๐๐,๐๐๐.- บาท รับจริง จำนวน ๓๐,๑๔๘,๑๕๓.๕๒ บาท
 ประมาณการรายจ่ายตั้งไว้ จำนวน ๓๒,๐๐๐,๐๐๐.- บาท จ่ายจริง จำนวน ๒๙,๘๗๐,๓๔๙.๗๖ บาท

➤ แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๐)

จำนวนโครงการและการเบิกจ่ายงบประมาณ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	จำนวนโครงการ			
	ปรากฏอยู่ใน แผนพัฒนา สามปี	งบประมาณ ตามแผน	ปรากฏในเทศ บัญญัติ	งบประมาณ เบิกจ่าย
๑. การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๓๘	๕,๒๙๕,๙๔๐	๓๒	๒,๙๕๖,๙๐๘.๐๘
๒. การแก้ไขปัญหาความยากจน	๖	๔,๔๙๐,๐๐๐	๔	๒๔๒,๐๕๐
๓. การพัฒนาเมืองและชุมชนน่าอยู่	๖๗	๒๓,๕๗๗,๐๐๐	๓๓	๒,๙๒๘,๗๕๘.๐๕
๔. การพัฒนาเศรษฐกิจ ชุมชน การค้า และการลงทุน	๕	๘๐๐,๐๐๐	๔	๑๙๕,๙๐๕
๕. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	๑๓	๖,๗๔๕,๐๐๐	๑	๘,๕๐๐
๖. การพัฒนาการท่องเที่ยว	๒	๒๐๐,๐๐๐	๐	๐
๗. การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี	๕๑	๖,๘๐๖,๐๐๐	๒๗	๘๙๕,๔๔๖
รวม	๑๘๒	๔๗,๙๑๓,๙๔๐	๑๐๑	๗,๒๒๗,๕๖๗.๑๓

คิดเป็นร้อยละของโครงการที่นำโครงการจากแผนพัฒนาสามปี พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตั้งงบประมาณรายจ่าย

การคำนวณ - จำนวนโครงการที่ตั้งในเทศบัญญัติ x ๑๐๐

จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน

$$\frac{๑๐๑}{๑๘๒} \times ๑๐๐$$

$$๑๘๒$$

ร้อยละ = ๕๕.๕๙

จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน และจำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ	
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคณะและสังคมที่มีคุณภาพ	๓๘	๒๑
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองแก้ไขปัญหาคณะความยากจน	๖	๓
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองเมืองและชุมชนน่าอยู่	๖๗	๒๓
๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาศูนย์สุขภาพชุมชน การค้าและการลงทุน	๕	๒
๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑๓	๑
๖. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองการท่องเที่ยว	๒	-
๗. ยุทธศาสตร์การพัฒนากองพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี	๕๑	๑๙
รวม	๑๘๒	๖๙

คิดเป็นร้อยละของโครงการที่ปฏิบัติได้ตามแผนพัฒนาสามปี พ.ศ. ๒๕๕๘

การคำนวณ - จำนวนโครงการที่ปฏิบัติได้ x ๑๐๐
จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน

$$\frac{๖๙ \times ๑๐๐}{๑๘๒}$$

ร้อยละ = ๓๗.๙๑

สรุป

ประมาณการรายรับ-รายจ่ายและการเบิกจ่ายงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

ประมาณการรายรับตั้งไว้ จำนวน ๓๓,๒๐๐,๐๐๐.- บาท รับจริง จำนวน ๓๐,๗๒๔,๕๐๑.๓๓ บาท
ประมาณการรายจ่ายตั้งไว้ จำนวน ๓๓,๒๐๐,๐๐๐.- บาท จ่ายจริง จำนวน ๓๐,๓๙๓,๓๙๑.๖๘ บาท

➤ แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๑)

จำนวนโครงการและการเบิกจ่ายงบประมาณ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙

ยุทธศาสตร์การพัฒนา	จำนวนโครงการ			
	ปรากฏอยู่ใน แผนพัฒนา สามปี	งบประมาณ ตามแผน	ปรากฏในเทศ บัญญัติ	งบประมาณ เบิกจ่าย
๑. การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๓๓	๔,๖๓๗,๖๘๐	๒๗	๒,๙๖๒,๘๓๖.๖๖
๒. การแก้ไขปัญหาความยากจน	๗	๔,๑๐๐,๐๐๐	๕	๙๑,๓๐๕
๓. การพัฒนาเมืองและชุมชนน่าอยู่	๖๕	๑๔,๖๗๙,๒๐๐	๒๒	๓,๐๙๔,๘๔๐
๔. การพัฒนาเศรษฐกิจ ชุมชน การค้า และการลงทุน	๕	๙๘๐,๐๐๐	๓	๒๔๒,๒๒๐
๕. การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	๑๕	๒,๗๘๕,๐๐๐	๑๐	๖๕๐,๕๐๐
๖. การพัฒนาการท่องเที่ยว	๒	๒๐๐,๐๐๐	๐	๐
๗. การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี	๕๑	๕,๗๑๐,๐๐๐	๒๘	๒,๑๒๒,๓๒๗
รวม	๑๗๘	๓๓,๐๗๓,๘๘๐	๙๕	๙,๑๖๔,๐๒๘.๖๖

คิดเป็นร้อยละของโครงการที่นำโครงการจากแผนพัฒนาสามปี พ.ศ. ๒๕๕๙ มาตั้งงบประมาณรายจ่าย

การคำนวณ - จำนวนโครงการที่ตั้งในเทศบัญญัติ x ๑๐๐

จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน

$$\frac{๙๕}{๑๗๘} \times ๑๐๐$$

$$๕๓.๓๗$$

$$\text{ร้อยละ} = ๕๓.๓๗$$

จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน และจำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ	
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ	๓๓	๒๓
๒. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการแก้ไขปัญหาความยากจน	๗	๔
๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเมืองและชุมชนน่าอยู่	๖๕	๑๘
๔. ยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน การค้าและการลงทุน	๕	
๕. ยุทธศาสตร์การพัฒนา การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	๑๕	๑
๖. ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว	๒	-
๗. ยุทธศาสตร์การพัฒนา การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี	๕๑	๒๐
รวม	๑๗๘	๖๖

คิดเป็นร้อยละของโครงการที่ปฏิบัติได้ตามแผนพัฒนาสามปี พ.ศ. ๒๕๕๘

การคำนวณ - $\frac{\text{จำนวนโครงการที่ปฏิบัติได้} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน}}$

$$\frac{๖๖ \times ๑๐๐}{๑๗๘}$$

ร้อยละ = ๓๗.๐๗

สรุป

ประมาณการรายรับ-รายจ่ายและการเบิกจ่ายงบประมาณประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

<u>ประมาณการรายรับตั้งไว้</u>	<u>จำนวน ๓๔,๐๐๐,๐๐๐.- บาท</u>	<u>รับจริง จำนวน ๒๙,๕๔๕,๙๓๘.๔๕ บาท</u>
<u>ประมาณการรายจ่ายตั้งไว้</u>	<u>จำนวน ๓๒,๘๕๔,๐๐๐.- บาท</u>	<u>จ่ายจริง จำนวน ๒๙,๕๒๓,๔๗๒.๑๑ บาท</u>

๑.๒ การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปปฏิบัติในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเทศบาลให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินแผนพัฒนา ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ข้อ ๑๓ โดยคณะกรรมการติดตามและประเมินแผนพัฒนาเป็นผู้ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ซึ่งคณะกรรมการจะต้องดำเนินการกำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสิบห้าวันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าวและต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวันโดยอย่างน้อยปีละสองครั้งภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

ซึ่งแผนพัฒนาของเทศบาลสามารถนำไปปฏิบัติในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพได้ดังนี้

(๑) เชิงปริมาณและคุณภาพ

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๗ - ๒๕๕๙)

โครงการที่บรรจุในแผน จำนวน ๑๗๙ โครงการ
สามารถดำเนินการได้ จำนวน ๘๕ โครงการ
คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๔๘

เทศบาลสามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์ไม่ถึงร้อยละ ๕๐ ของโครงการที่ตั้งไว้ในแผน

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๘

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๐)

โครงการที่บรรจุในแผน จำนวน ๑๘๒ โครงการ
สามารถดำเนินการได้ จำนวน ๖๙ โครงการ
คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๙๑

เทศบาลสามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์ไม่ถึงร้อยละ ๕๐ ของโครงการที่ตั้งไว้ในแผน ดำเนินโครงการได้น้อยกว่าปี ๒๕๕๗

➤ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

แผนพัฒนาสามปี (พ.ศ. ๒๕๕๙ - ๒๕๖๑)

โครงการที่บรรจุในแผน จำนวน ๑๗๘ โครงการ
สามารถดำเนินการได้ จำนวน ๖๖ โครงการ
คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๐๗

เทศบาลสามารถดำเนินงานได้ตามวัตถุประสงค์ไม่ถึงร้อยละ ๕๐ ของโครงการที่ตั้งไว้ในแผน ดำเนินโครงการได้น้อยกว่าปี ๒๕๕๗ และปี ๒๕๕๘

๒. ผลที่ได้รับจากการดำเนินงานในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๕๙

๒.๑ ผลที่ได้รับหรือผลที่สำคัญ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินงานต่างๆ ตั้งแต่ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๕๙ เพื่อแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน และพัฒนาองค์กรให้เกิดความมั่นคงในการพัฒนาเพื่อให้ความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้น ซึ่งผลจากการดำเนินงานของเทศบาลนั้น ผลที่ได้รับมีดังนี้

๑. ประชาชนมีน้ำประปาและไฟฟ้าใช้ทั่วครัวเรือน
๒. ประชาชนมีถนนใช้ในการสัญจร-ไปมาได้สะดวกและมีทางระบายน้ำออกจากชุมชน
๓. ประชาชนได้มีส่วนร่วมและมีจิตสำนึกรักในการดำรงไว้ซึ่ง ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณีให้คงอยู่สืบไป
๔. ในพื้นที่เขตเทศบาลไม่มีการเกิดอาชญากรรม
๕. ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยเอดส์ ได้รับเงินช่วยเหลือเบี้ยยังชีพทุกคน
๖. ปัญหาการเกิดโรคติดต่อลดน้อยลง
๗. การจัดการขยะในชุมชนมีวิธีการจัดการที่ถูกต้องเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน และชุมชนมีความสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย
๘. ประชาชนได้รับการอบรมและมีความรู้ในด้านต่าง ๆ เช่น การจัดการด้านตลาดสด ด้านการดำเนินงานของชุมชน ด้านการดำเนินงานของอสม. กลุ่มอาชีพ, เศรษฐกิจพอเพียง
๙. ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานต่างๆ และการพัฒนาท้องถิ่น
๑๐. ประชาชนได้รับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันและแก้ไขปัญหาหยาเสฟติด
๑๑. ประชาชนมีแหล่งน้ำที่เพียงพอต่อการอุปโภคและการเกษตร
๑๒. ประชาชนได้รับการบริการด้านสาธารณสุข เช่น บริการตรวจสุขภาพ การตรวจเลือด การอบรมกลุ่มเสี่ยงโรคเอดส์ การอบรมด้านสุขภาพ การตรวจสุขภาพช่องปาก
๑๓. ประชาชนมีรายได้จากการให้บริการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ
๑๔. ประชาชนได้รับการบริการด้านเต็นท์ โต๊ะ เก้าอี้ ฟรี

๒.๒ ผลกระทบ

ในการดำเนินงานของเทศบาลปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๕๙ อาจมีบางภารกิจทำให้เกิดผลกระทบในหลาย ๆ ด้าน ต่อการพัฒนาเทศบาล ดังนี้

๑. บางชุมชนมีการซื้อขายที่ดินและมีการถมดินขึ้นสูงทำให้บริเวณใกล้เคียงเกิดน้ำท่วมขังและไม่มีที่ระบายน้ำ น้ำไหลเข้าสู่บ้านเรือนประชาชน
๒. การจัดตลาดนัดประจำสัปดาห์ซึ่งจัดโดยเอกชน ซึ่งมีทุกวันอังคาร ของสัปดาห์ ซึ่งมีร้านค้าจำนวนมากที่มาจำหน่ายสินค้าซึ่งมีประชาชนมีซื้อของเป็นจำนวนมาก และทำให้เกิดขยะเป็นจำนวนมาก
๓. ร่องระบายน้ำบางแห่งยังไม่ได้รับการขุดลอกทำให้เกิดน้ำท่วมขังและเกิดการอุดตันเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย
๔. การก่อสร้างทางระบายน้ำในชุมชนสามารถระบายน้ำได้ แต่ผลกระทบคือปลายทางที่เป็นพื้นที่การเกษตรได้รับความเสียหาย เพาะปลูกไม่ได้ เป็นแหล่งสะสมเชื้อโรคต่างๆ

๓. สรุปปัญหาอุปสรรคการดำเนินงานที่ผ่านมาและแนวทางการแก้ไข

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๕๙

➤ ปัญหาอุปสรรค

๑. ประชาชนขาดความรู้เรื่องระเบียบ กฎหมาย เกี่ยวกับการก่อสร้าง เช่นการขออนุญาตก่อสร้าง การรื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง การถมดิน การขุดดิน
- ๒) การเกิดปัญหาล่าช้าทำให้การขยายมีความล่าช้าในการขยาย
- ๓) เกิดปัญหาน้ำท่วมขังในบางชุมชนที่มีการถมดินสูงและท่อระบายน้ำอุดตัน
- ๔) ปัญหาการเกิดน้ำเสียไหลลงบริเวณลำห้วย
- ๕) ปัญหาโครงการพัฒนา ในแผนมีโครงการมากเกินไป ซึ่งทำให้การดำเนินการได้ไม่ถึงร้อยละ ๕๐ ตามที่บรรจุไว้ในแผน
- ๖) งบประมาณไม่เพียงพอที่จะดำเนินการโครงการที่ใช้งบประมาณสูง เทศบาลมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อการดำเนินงานแก้ไขปัญหของประชาชน
- ๗) ปัญหาการดำเนินการติดตามผู้ที่กระทำผิดหรือฝ่าฝืนกฎหมาย ซึ่งทำได้ยาก
- ๘) ปัญหาการวิ่งเร็วและมีเสียงดัง
- ๙) ดำเนินการได้เฉพาะอำนาจหน้าที่สำหรับโครงการก็ไม่สามารถดำเนินการได้เนื่องจากอยู่นอกเหนือภารกิจ หรือเป็นการซ้ำซ้อนกับหน่วยงานอื่น

➤ แนวทางการแก้ไข

(๑) การดำเนินงานของเทศบาล

- ๑) ควรจัดกิจกรรมเกี่ยวกับให้ความรู้แก่ประชาชน เช่น เทศบาลเคลื่อนที่ หรือโครงการอบรม หรือจัดทำแผนพับแจกจ่ายให้กับประชาชน
- ๒) จัดหาซื้อเตาเผาขยะเพื่อจัดการด้านขยะที่ล้นบ่อ
- ๓) ดำเนินการโครงการเกี่ยวกับท่อระบายน้ำหรือรางระบายน้ำ และขุดลอกร่องระบายน้ำที่อุดตันในหน้าฝน
- ๔) ติดตั้งเครื่องเติมอากาศหรือเครื่องบำบัดน้ำเสีย ในลำห้วยบริเวณที่มีน้ำเสีย
- ๕)
- ๖) ติดตั้งกล้องวงจรปิดบริเวณจุดเสี่ยงและบริเวณสี่แยกไฟแดง
- ๗) ดำเนินจัดหางบประมาณจากหน่วยงานอื่น สำหรับโครงการที่ใช้งบประมาณสูง
- ๘) จัดทำป้ายสัญลักษณ์จราจรในรูปแบบต่าง ๆ ป้ายชะลอความเร็ว ทางข้าม ทางม้าลาย ป้ายบอกทาง
- ๙) จัดส่งบุคลากรของเทศบาล ไปอบรมด้านกฎหมาย ระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องข้อกับ อปท. อย่างน้อยคนละสองครั้งต่อปี

ส่วนที่ ๓

ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างแผนพัฒนาระดับมหภาค

๑.๑ แผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี โดยมุ่งเน้นเพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน โดยแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี ของประเทศไทยกำลังอยู่ระหว่างการการเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติ โดยร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี (พ.ศ. ๒๕๖๐ -๒๕๗๙) สรุปย่อได้ดังนี้

ยุทธศาสตร์ชาติ : กรอบการพัฒนาระยะยาว

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์
“ประเทศมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว
ด้วยการพัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง”
นำไปสู่การพัฒนาให้คนไทยมีความสุข
และตอบสนองต่อการบรรลุ
ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติ ในการที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิต
สร้างรายได้ระดับสูงเป็นประเทศพัฒนาแล้ว และสร้าง
ความสุขของคนไทย สังคมมีความมั่นคง เสมอภาคและ
เป็นธรรม ประเทศสามารถแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ

ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ชาติกับแผนในระดับต่างๆ

๑. ความเป็นมา

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๘ เห็นชอบให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ มีอำนาจหน้าที่ในการจัดทำร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี เพื่อใช้ในการขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน และให้เสนอร่างยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบเพื่อใช้เป็นกรอบในการดำเนินงานในระยะที่ ๒ ของรัฐบาล (ปี ๒๕๕๘ - ๒๕๕๙) และกรอบการปฏิรูปในระยะที่ ๓ (ปี ๒๕๖๐ เป็นต้นไป) คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติได้แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ ๒ คณะ ได้แก่ (๑) คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูป เพื่อจัดทำร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี และ (๒) คณะอนุกรรมการจัดทำแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศเพื่อจัดทำร่างแผนปฏิบัติการตามแนวทางการปฏิรูปประเทศ (Roadmap) ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี

คณะอนุกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์และกรอบการปฏิรูปได้ดำเนินการยกร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยได้มีการนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติที่มาจากหลายภาคส่วน ได้แก่ ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการเมือง และ นักวิชาการ รวมถึงได้พิจารณานำข้อคิดเห็นจากสภาพัฒนาการและความคิดเห็นจากภาคประชาชนมาเป็นข้อมูลในการยกร่างยุทธศาสตร์ชาติด้วย และได้นำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติระยะ ๒๐ ปี ต่อที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการปรับปรุงร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติตามมติที่ประชุมคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ

ในการดำเนินการต่อไป คณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติจะนำเสนอร่างกรอบยุทธศาสตร์ชาติเพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีและจะได้รับการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ก่อนที่จะนำเสนอต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติให้ความเห็นชอบกรอบยุทธศาสตร์ชาติมาใช้เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางในการบริหารประเทศภายในเดือนตุลาคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นช่วงเวลาของการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ (ตุลาคม ๒๕๕๙ - กันยายน ๒๕๖๔) นอกจากนี้หน่วยงานต่างๆ จะได้นำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งเป็นแผนระยะ ๕ ปี มาถ่ายทอดลงสู่แผนปฏิบัติการระดับกระทรวงและแผนพัฒนารายสาขาในระหว่างที่กลไกการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่อยู่ระหว่างการดำเนินการ ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๐

๒. สารสำคัญ

๒.๑ สภาพแวดล้อม

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา กระแสการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและในหลากหลายมิติทำให้ภูมิทัศน์ของโลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีนัยสำคัญ โดยก่อให้เกิดโอกาสทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี และการเมืองของประเทศไทยแต่ขณะเดียวกันท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ก็มีปัจจัยเสี่ยงและภัยคุกคามที่ต้องบริหารจัดการด้วยความยากลำบากมากขึ้น กระแสทุนนิยมและการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์เศรษฐกิจของโลกได้ส่งผลให้โครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเดิมมีโครงสร้างเศรษฐกิจในระบบ “เกษตรแบบพึ่งตนเอง” ต้องปรับตัวและเปลี่ยนไปเป็นระบบเศรษฐกิจที่ “พึ่งพาอุตสาหกรรมและการส่งออก” การพัฒนาในภาคเกษตรล่าช้ากว่าฐานการผลิตอื่นๆ ที่อาศัยเทคโนโลยีสมัยใหม่มากขึ้นตามลำดับโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้อิทธิพลของกระแสโลกาภิวัตน์และความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีสารสนเทศ จึงมีปัญหาคอขวดด้านรายได้ระหว่างภาคการเกษตรกับภาคอุตสาหกรรมและระหว่างสังคมในเมืองและชนบทขยายวงกว้างขึ้น และปัญหาคอขวดกระจุกตัวในกลุ่มเกษตรกรรายย่อยและในภาคชนบทรวมทั้งโอกาสในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร องค์ความรู้ แหล่งทุน และบริการทางสังคมที่มีคุณภาพสำหรับประชาชนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลก็มีแนวโน้มแคบกว่า ในขณะที่การใช้เทคโนโลยีในภาคอุตสาหกรรมและบริการเองก็นับว่ายังอยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้เทคโนโลยีในระดับกลางๆ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถพัฒนาได้เองภายในประเทศต้องนำเข้าจากต่างประเทศ โดยรวมประเทศไทยจึงยังใช้วัตถุดิบและแรงงานเข้มข้นในการเป็นจุดแข็งในการแข่งขันและขับเคลื่อนการเจริญเติบโตนอกจากนั้น ในอีกด้านหนึ่งการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของโลกและแรง

ขับเคลื่อนของเทคโนโลยีสมัยใหม่รวมทั้งความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดของสังคมโลกได้ทำให้เกิดภัยคุกคามและความเสี่ยงด้านอื่นๆ ที่ซับซ้อนขึ้น อาทิ การก่อการร้าย โรคระบาด เครือข่ายยาเสพติดข้ามชาติ และการก่อการร้าย อาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบต่างๆ ขณะที่การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกก็มีความผันผวนรุนแรงขึ้น ซึ่งล้วนแล้วเป็นความเสี่ยงในการดำรงชีวิตของประชาชน การบริหารจัดการทางธุรกิจ และการบริหารราชการแผ่นดินของภาครัฐ

ในด้านความมั่นคงของโลกก็กำลังก้าวเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านที่สำคัญจากการปรับดุลอำนาจของสหรัฐฯ เพื่อพยายามคงบทบาทผู้นำโลกและเพื่อคานอิทธิพลและบทบาทของจีนและรัสเซียที่เพิ่มมากขึ้นในเอเชียและยุโรปนั้น น่าจะมีผลทำให้บรรยากาศด้านความมั่นคงของโลกในช่วงปี ๒๕๖๐ - ปี ๒๕๗๙ มีลักษณะผสมผสานกันทั้งความร่วมมือและความขัดแย้ง โดยขึ้นอยู่กับปัจจัยผลประโยชน์แห่งชาติทั้งในระดับทวิภาคีและพหุภาคีเป็นองค์ประกอบสำคัญในการกำหนดนโยบายของประเทศและกลุ่มประเทศ สำหรับการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วจะเป็นเงื่อนไขสำคัญสำหรับอนาคตของโลกและประเทศไทยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เป็นอัจฉริยะจะกระทบการดำรงชีวิตของคนและทำให้เกิดธุรกิจรูปแบบใหม่ รวมทั้งเกิดการเชื่อมต่อและการบรรจบกันของเทคโนโลยีก้าวหน้าอุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ ซึ่งประเทศไทยจะต้องลงทุนด้านทรัพยากรมนุษย์และการวิจัยให้สามารถพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ได้ เงื่อนไขการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่กดดันให้ประเทศไทยต้องปรับเปลี่ยนไปสู่สังคมสีเขียวโดยการพัฒนาและนาเทคโนโลยีสีเขียวมาใช้ก็จะมีส่วนสำคัญ และช่วยแก้ปัญหาลดลงของทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งน้ำมัน ซึ่งแม้ราคาจะลดลงแต่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม จึงต้องผลักดันให้มุ่งสู่การผลิตพลังงานทดแทนในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งพืชพลังงานที่อาจจะส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางอาหารของโลก

นอกจากนั้น ยังมีข้อจำกัดและความเสี่ยงสำคัญจากการเข้าสู่สังคมสูงวัยของโลกและภาวะภูมิอากาศเปลี่ยนแปลงผันผวนและภาวะโลกร้อน ทั้งนี้โครงสร้างประชากรโลกที่เข้าสู่สังคมสูงวัย แม้จะส่งผลให้เกิดโอกาสทางธุรกิจใหม่ๆ แต่มีความเสี่ยงให้เกิดการแย่งชิงแรงงานและเงินทุน รวมทั้งมีแรงกดดันต่อการใช้จ่ายงบประมาณด้านสวัสดิการและสาธารณสุขเพิ่มขึ้นในหลายๆ ประเทศกลายเป็นความเสี่ยงด้านการคลังที่สำคัญสำหรับ ภาวะโลกร้อนและการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศที่ผันผวนก่อให้เกิดภัยธรรมชาติที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นนั้น กดดันให้ต้องมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการดำเนินธุรกิจ การดำรงชีวิต การผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ในขณะที่ความพยายามในการกระจายความเจริญและการพัฒนาให้มีความทั่วถึงมากขึ้น ประกอบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลให้ความเป็นเมืองเติบโตอย่างต่อเนื่อง ตามมาด้วยการมีข้อกำหนดของรูปแบบและกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการใช้พื้นที่ และความเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ภายใต้เงื่อนไขการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว การยึดถือหลักการบริหารจัดการที่ดีทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน การใช้ระบอบประชาธิปไตย และการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิมนุษยชนจะเข้มข้นมากขึ้น

ฐานเศรษฐกิจที่ใหญ่ขึ้นส่งผลให้การจ้างงานเพิ่มขึ้นเป็น ๓๘.๑ ล้านคนจากประชากรวัยแรงงาน ๓๘.๖ ล้านคน อัตราการว่างงานเฉลี่ยไม่ถึงร้อยละ ๑ ปัญหาความยากจนจึงลดลงตามลำดับจากร้อยละ ๒๐.๐ ในปี ๒๕๕๐ เป็นร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ คุณภาพชีวิตดีขึ้นในทุกระดับ โอกาสการได้รับการศึกษา บริการสาธารณสุข บริการสาธารณะและโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ และการคุ้มครองทางสังคม อื่นๆ รวมถึงการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ มีความครอบคลุมและมีคุณภาพดีขึ้นตามลำดับ ในขณะที่เดียวกันประเทศไทยก็มีความเป็นสากลมากขึ้น ความร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับนานาชาติทั้งในรูปของทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อเป็นกลไกและช่องทางในการสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศก็มีความก้าวหน้าไปมาก รวมทั้งกรอบความร่วมมือที่ช่วยทำให้ประเทศไทยสามารถยกระดับมาตรฐานต่างๆ ไปสู่ระดับสากลก็มีความคืบหน้ามากขึ้น

นอกจากนั้น ประสบการณ์ในช่วงวิกฤตเศรษฐกิจและการเงินในปี ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ ได้ส่งผลให้ภาครัฐและภาคเอกชนปรับตัวในการบริหารความเสี่ยงและสร้างภูมิคุ้มกัน ให้ดีขึ้นตามแนวทางการบริหารจัดการที่ดีอันได้แก่ การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ โปร่งใส รับผิดชอบและตรวจสอบได้อย่างเป็นระบบดีขึ้น มีการกำกับดูแลวินัยทางการเงินการคลังที่กำหนดกรอบของความยั่งยืนทางการเงินการคลังเป็นแนวปฏิบัติที่ดีขึ้นและฐานะการคลังมีความมั่นคงมากขึ้น และฐานะเงินสำรองระหว่างประเทศอยู่ในระดับสูง มีการปรับปรุงในเรื่องกฎหมายกฎระเบียบต่างๆ ให้มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบมากขึ้น มีการสร้างความเป็นธรรมให้กับกลุ่มต่างๆ สามารถคุ้มครองผู้บริโภคและประชาชนจากการถูกเอารัดเอาเปรียบได้ดีขึ้น ช่วยสร้างบรรยากาศของการแข่งขันในตลาดและสนับสนุนให้การดำเนินธุรกิจในประเทศไทยมีความสะดวกคล่องตัวมากขึ้น

ทั้งนี้ ปัจจัยและเงื่อนไขภายในประเทศที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตการพัฒนาประเทศไทยที่สำคัญได้แก่ การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ ในระยะเวลา ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะมีนัยยะที่สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาประเทศ กำลังคนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะลดลง ผู้สูงอายุจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วย่อมส่งผลกระทบต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศ รูปแบบการใช้จ่ายการลงทุนและการออม ตลอดจนค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ความมั่นคงทางสังคมและคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ ขณะเดียวกันประเทศไทยก็เผชิญกับข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทั้งด้านแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติที่มีนัยยะต่อต้นทุนการผลิตและสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ของประชาชนนอกจากนี้ปัญหาความเหลื่อมล้ำในมิติต่างๆ ก็มีนัยต่อการสร้างความสามัคคีสมานฉันท์ในสังคม ข้อจำกัดต่อการยกระดับศักยภาพทุนมนุษย์ ความจำเป็นในการลงทุนเพื่อยกระดับบริการทางสังคมและโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพอย่างทั่วถึง และการปฏิรูปกฎระเบียบและกฎหมายที่ทำให้เกิดความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำ และที่สำคัญเงื่อนไขภายในที่ต้องปรับตัวคือ การแก้ปัญหาความอ่อนแอของการบริหารราชการแผ่นดิน ที่ทำให้จำเป็นต้องเร่งปฏิรูประบบราชการและการเมืองเพื่อให้เกิดการบริหารราชการที่ดี

โครงสร้างที่เป็นจุดอ่อนและการบริหารจัดการที่ขาดประสิทธิภาพและความโปร่งใสดังกล่าว จะส่งผลให้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับแรงกดดันและความเสี่ยงมากขึ้นภายใต้สถานการณ์ที่กระแสโลกาภิวัตน์เข้มข้นขึ้น เป็นโลกไร้พรมแดนอย่างแท้จริง โดยที่การเคลื่อนย้ายของผู้คน สินค้าและบริการ เงินทุน องค์ความรู้ เทคโนโลยี ข้อมูลและข่าวสารต่างๆ เป็นไปอย่างเสรี ส่งผลให้การแข่งขันในตลาดโลกรุนแรงขึ้นโดยที่ประเทศต่างๆ เร่งผลักดันการเพิ่มผลิตภาพและการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการแข่งขัน ขณะเดียวกันความเสี่ยงและข้อจำกัดที่เกิดจากสภาพภูมิอากาศผันผวนรุนแรงต่อการดำเนินธุรกิจและการดำเนินชีวิตของผู้คนก็เพิ่มขึ้น กฎเกณฑ์และกฎระเบียบของสังคมโลกจึงมีความเข้มงวดมากขึ้นทั้งในเรื่องการปลดปล่อยมลพิษ สิทธิมนุษยชน และกฎระเบียบทางการเงิน เป็นต้นเงื่อนไขต่างๆ ดังกล่าวจะเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องปรับตัวและมีการบริหารความเสี่ยงอย่างชาญฉลาดมากขึ้น โดยที่การปรับตัวจะต้องหยั่งรากลึกลงไปถึงการเปลี่ยนแปลงในเชิงโครงสร้างเพื่อแก้จุดอ่อนและควบคู่ไปกับการสร้างกลไกเชิงรุกให้จุดแข็งของประเทศเป็นประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ซึ่งหากไม่สามารถแก้ปัญหาและปฏิรูปให้สัมฤทธิ์ผลได้ในระยะ ๔ - ๕ ปีต่อจากนี้ไป ประเทศไทยจะสูญเสียความสามารถในการแข่งขัน รายได้เฉลี่ยของประชาชนจะไม่สามารถยกระดับให้ดีขึ้นได้ คุณภาพคนโดยเฉลี่ยจะยังต่ำ และปัญหาความเหลื่อมล้ำจะรุนแรงขึ้น รวมทั้งทรัพยากรจะร่อยหรอเสื่อมโทรมลงไปอีก และในที่สุดการพัฒนาประเทศจะไม่สามารถยั่งยืนไปได้ในระยะยาว

ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขจุดอ่อนและเสริมจุดแข็งให้เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ เพื่อให้บรรลุซึ่งเป้าหมายการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติในการที่จะให้ประเทศไทยมีความมั่นคงในทุกด้าน คนในชาติมีคุณภาพชีวิตที่ดีและมั่งคั่ง และประเทศสามารถพัฒนาไปได้อย่างยั่งยืน ทั้งนี้การวิเคราะห์ให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและข้อจำกัดรวมทั้งความเสี่ยงของประเทศ จะ

นำไปสู่การกำหนดตำแหน่งเชิงยุทธศาสตร์และเป้าหมายของประเทศที่ชัดเจนและได้รับการยอมรับร่วมกันในสังคมไทยที่จะส่งผลให้เกิดการผนึกกำลังและระดมทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพในการขับเคลื่อนการพัฒนาไปในทิศทางที่สอดคล้องกัน การดำเนินการมีบูรณาการและเป็นเอกภาพภายใต้การมองภาพอนาคตของประเทศที่เป็นภาพเดียวกัน

อย่างไรก็ตามในช่วงที่ผ่านมา ประเทศไทยมิได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ประเทศ เป้าหมายและยุทธศาสตร์ของประเทศในระยะยาว การบริหารราชการแผ่นดินของฝ่ายบริหารจึงให้ความสำคัญกับนโยบายพรรคการเมืองหรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งเมื่อมีการเปลี่ยนรัฐบาลก็ทำให้การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่องถือเป็นการสูญเสียโอกาสและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศ ดังนั้น เพื่อเป็นการปฏิรูประบบการบริหารราชการแผ่นดินของประเทศไทยให้มีเป้าหมายการพัฒนาในระยะยาว และเพื่อเป็นการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีความรับผิดชอบที่จะต้องขับเคลื่อนประเทศไปสู่เป้าหมายที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันและเป็นเอกภาพ ประเทศไทยจำเป็นต้องมี “ยุทธศาสตร์ชาติ” ซึ่งภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเทศไทยต้องปฏิรูปและปรับเปลี่ยนอย่างเป็นระบบขนานใหญ่ เพื่อให้โครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเหมาะสมกับภูมิทัศน์ใหม่ของโลกยุคใหม่ปรับตัวได้เร็ว สามารถรับมือกับความเสี่ยงและภัยคุกคามแบบใหม่ได้ และสามารถอาศัยโอกาสจากการเปลี่ยนแปลงบริบทโลกมาสร้างประโยชน์สุขให้กับคนในชาติได้ จะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายของประเทศ และทิศทางในการขับเคลื่อนประเทศให้สอดคล้องกับประเด็นการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายต่างๆ ของบริบทโลก และบริบทการพัฒนาภายในประเทศ

การกำหนดให้มี “ยุทธศาสตร์ชาติ” เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศในระยะยาว พร้อมกับการปฏิรูปและการพัฒนาระบบและกลไกการบริหารราชการแผ่นดินในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้สามารถนำไปสู่การปฏิบัติอย่างจริงจังจะช่วยยกระดับคุณภาพของประเทศไทยในทุกภาคส่วนและนาพาประเทศไทยให้หลุดพ้นหรือบรรเทาความรุนแรงของสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งปัญหาทางเศรษฐกิจ ปัญหาความเหลื่อมล้ำ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน และปัญหาความขัดแย้งในสังคม รวมถึงสามารถรับมือกับภัยคุกคามและบริหารจัดการกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถเปลี่ยนผ่านประเทศไทยไปพร้อมๆ กับการเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ใหม่ของโลกได้ซึ่งจะทำให้ประเทศไทยยังคงรักษาบทบาทสำคัญในเวทีโลก สามารถดำรงรักษาความเป็นชาติที่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และคนไทยในประเทศมีความอยู่ดีมีสุขอย่างถ้วนหน้ากันสาระสำคัญของยุทธศาสตร์ชาติซึ่งคณะกรรมการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติกำลังดำเนินการยกร่างอยู่ในขณะนี้ประกอบด้วยวิสัยทัศน์และเป้าหมายของชาติที่คนไทยทุกคนต้องการบรรลุร่วมกันรวมทั้งนโยบายแห่งชาติและมาตรการเฉพาะ ซึ่งเป็นแนวทาง ทิศทางและวิธีการที่ทุกองค์กรและคนไทยทุกคนต้องมุ่งดำเนินการไปพร้อมกันอย่างประสานสอดคล้อง เพื่อให้บรรลุซึ่งสิ่งที่คนไทยทุกคนต้องการ คือประเทศไทยมั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน ในทุกสาขาของกำลังอำนาจแห่งชาติ อันได้แก่ การเมืองภายในประเทศ การเมืองต่างประเทศ เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา การทหาร วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการพลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

๒.๒ วิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ”หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ทั้งนี้วิสัยทัศน์ดังกล่าวจะต้องสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่การมีเอกราช อธิปไตย และบูรณภาพแห่งเขตอำนาจรัฐ การดำรงอยู่อย่างมั่นคง ยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติ การดำรงอยู่อย่างมั่นคงของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่นมีความมั่นคงทางสังคมท่ามกลางพหุสังคม

และการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาวะแวดล้อมระหว่างประเทศและการอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสานสอดคล้องกัน ด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรีไม่เป็นภาระของโลกและสามารถเกื้อกูลประเทศที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจที่ด้อยกว่า

๒.๓ ยุทธศาสตร์ชาติ

ในการที่จะบรรลุวิสัยทัศน์และทำให้ประเทศไทยพัฒนาไปสู่อนาคตที่พึงประสงค์นั้น จำเป็นจะต้องมีการวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาในระยะยาว และกำหนดแนวทางการพัฒนาของทุกภาคส่วนให้ขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องกำหนดยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว เพื่อถ่ายทอดแนวทางการพัฒนาสู่การปฏิบัติในแต่ละช่วงเวลาอย่างต่อเนื่องและมีการบูรณาการ และสร้างความเข้าใจถึงอนาคตของประเทศไทยร่วมกัน และเกิดการรวมพลังของทุกภาคส่วนในสังคมทั้งประชาชน เอกชน ประชาสังคม ในการขับเคลื่อนการพัฒนาเพื่อการสร้างและรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์แห่งชาติและบรรลุวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืนเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ” หรือคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศมีขีดความสามารถในการแข่งขัน มีรายได้สูงอยู่ในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้ว คนไทยมีความสุข อยู่ดี กินดี สังคมมีความมั่นคงเสมอภาคและเป็นธรรม ซึ่งยุทธศาสตร์ชาติที่จะใช้เป็นกรอบแนวทางการพัฒนาในระยะ ๒๐ ปีต่อจากนี้ไป จะประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ได้แก่

(๑) ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง (๒) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน (๓) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน (๔) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม (๕) ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ (๖) ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ โดยมีสาระสำคัญของ

ของแต่ละยุทธศาสตร์ สรุปได้ ดังนี้

๒.๓.๑ ยุทธศาสตร์ด้านความมั่นคง มีเป้าหมายทั้งในการสร้างเสถียรภาพภายในประเทศและช่วยลดและป้องกันภัยคุกคามจากภายนอก รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในกลุ่มประเทศอาเซียนและประชาคมโลกที่มีต่อประเทศไทย กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

(๑) การเสริมสร้างความมั่นคงของสถาบันหลักและการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

(๒) การปฏิรูปกลไกการบริหารประเทศและพัฒนาความมั่นคงทางการเมือง ขจัดคอร์รัปชัน สร้างความเชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม

(๓) การรักษาความมั่นคงภายในและความสงบเรียบร้อยภายใน ตลอดจนการบริหารจัดการความมั่นคงชายแดนและชายฝั่งทะเล

(๔) การพัฒนาระบบ กลไก มาตรการและความร่วมมือระหว่างประเทศทุกระดับ และรักษาดุลยภาพความสัมพันธ์กับประเทศมหาอำนาจ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาคความมั่นคงรูปแบบใหม่

(๕) การพัฒนาเสริมสร้างศักยภาพการผนึกกำลังป้องกันประเทศ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศสร้างความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านและมิตรประเทศ

(๖) การพัฒนาระบบการเตรียมพร้อมแห่งชาติและระบบบริหารจัดการภัยพิบัติ รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม

(๗) การปรับกระบวนการทำงานของกลไกที่เกี่ยวข้องจากแนวตั้งสู่แนวนานมากขึ้น

๒.๓.๒ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลิตภาพการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่ม

ความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืนทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและ
บริการ การสร้างความ - มั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็น
ผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิง
ยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม การ
พัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ
อาทิ

(๑) การพัฒนาสมรรถนะทางเศรษฐกิจ ได้แก่การรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจและสร้าง
ความเชื่อมั่น การส่งเสริมการค้าและการลงทุนที่อยู่บนการแข่งขันที่เป็นธรรมและรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจน
การพัฒนาประเทศสู่ความเป็นชาติการค้าเพื่อให้ได้ประโยชน์จากห่วงโซ่มูลค่าในภูมิภาค และเป็นการยกระดับ
ไปสู่ส่วนบนของห่วงโซ่มูลค่ามากขึ้น

(๒) การพัฒนาภาคการผลิตและบริการ บนฐานของการพัฒนานวัตกรรมและมีความ
เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยมีการใช้ดิจิทัลและการค้าที่เข้มข้นเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและขยายกิจกรรมการผลิตและ
บริการ โดยมุ่งสู่ความเป็นเลิศในระดับโลกและในระดับภูมิภาคในอุตสาหกรรมหลายสาขา และในภาคบริการที่
หลากหลายตามรูปแบบการดำเนินชีวิตและการดำเนินธุรกิจที่เปลี่ยนไป รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารคุณภาพ สะอาด
และปลอดภัยของโลก

- ภาคเกษตร โดยเสริมสร้างฐานการผลิตให้เข้มแข็งและยั่งยืน เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของ
ภาคเกษตรส่งเสริมเกษตรกรรายย่อยให้ปรับไปสู่การทำเกษตรยั่งยืนที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและรวมกลุ่ม
เกษตรกรในการพัฒนาอาชีพที่เข้มแข็ง และการพัฒนาสินค้าเกษตรที่มีศักยภาพและอาหารคุณภาพ สะอาด และ
ปลอดภัย

- ภาคอุตสาหกรรม โดยพัฒนาอุตสาหกรรมศักยภาพ ยกระดับการพัฒนาอุตสาหกรรมปัจจุบันที่มี
ศักยภาพสูง และพัฒนาอุตสาหกรรมอนาคตที่มีศักยภาพ โดยการใช้ดิจิทัลและการค้ามาเพิ่มมูลค่าและยกระดับ
ห่วงโซ่มูลค่าในระดับสูงขึ้น

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการ
ให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงินและธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่นๆ เป็นต้น

(๓) การพัฒนาผู้ประกอบการและเศรษฐกิจชุมชน พัฒนาทักษะผู้ประกอบการ ยกระดับผลิตภาพ
แรงงานและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สู่สากล และพัฒนาวิสาหกิจชุมชนและสถาบัน
เกษตรกร

(๔) การพัฒนาพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษและเมืองพัฒนาเขตเศรษฐกิจพิเศษชายแดน และพัฒนาระบบเมือง
ศูนย์กลางความเจริญ จัดระบบผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วม มีการจัดการสิ่งแวดล้อมเมือง และ
โครงสร้างพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจที่สอดคล้องกับศักยภาพ

(๕) การลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ในด้านการขนส่ง ด้านพลังงาน ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและ
การสื่อสารและการวิจัยและพัฒนา

(๖) การเชื่อมโยงกับภูมิภาคและเศรษฐกิจโลกสร้างความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนากับนานาชาติประเทศ
ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติในการสร้างความมั่นคงด้านต่างๆ เพิ่มบทบาทของไทยในองค์กรระหว่าง
ประเทศ รวมถึงสร้างองค์ความรู้ด้านการต่างประเทศ

๒.๓.๓ ยุทธศาสตร์การพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพคน เพื่อพัฒนาคนและสังคมไทยให้เป็น
รากฐานที่แข็งแกร่งของประเทศมีความพร้อมทางกาย ใจ สติปัญญา มีความเป็นสากล มีทักษะการคิดวิเคราะห์
อย่างมีเหตุผล มีระเบียบวินัย เคารพกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรม รู้คุณค่าความเป็นไทย มีครอบครัวที่มั่นคง
กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิตให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ
- (๒) การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียม และทั่วถึง
- (๓) การปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรมค่านิยมที่พึงประสงค์
- (๔) การสร้างเสริมให้คนมีสุขภาวะที่ดี
- (๕) การสร้างความอยู่ดีมีสุขของครอบครัวไทยเสริมสร้างบทบาทของสถาบันครอบครัว

ในการบ่มเพาะจิตใจให้เข้มแข็ง

๒.๓.๔ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างโอกาสความเสมอภาคและเท่าเทียมกันทางสังคม เพื่อเร่งกระจายโอกาสการพัฒนาและสร้างความมั่นคงให้ทั่วถึง ลดความเหลื่อมล้ำไปสู่สังคมที่เสมอภาคและเป็นธรรม กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การสร้างความมั่นคงและการลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคม
- (๒) การพัฒนาระบบบริการและระบบบริหารจัดการสุขภาพ
- (๓) การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีวิตในสังคมสูงวัย
- (๔) การสร้างความเข้มแข็งของสถาบันทางสังคมทุนทางวัฒนธรรมและความเข้มแข็ง

ของชุมชน

- (๕) การพัฒนาการสื่อสารมวลชนให้เป็นกลไกในการสนับสนุนการพัฒนา

๒.๓.๕ ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อเร่งอนุรักษ์ฟื้นฟูและสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และมีความมั่นคงด้านน้ำ รวมทั้งมีความสามารถในการป้องกันผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติธรรมชาติ และพัฒนามุ่งสู่การเป็นสังคมสีเขียว กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การจัดระบบอนุรักษ์ ฟื้นฟูและป้องกันการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ
- (๒) การวางระบบบริหารจัดการน้ำให้มีประสิทธิภาพทั้ง ๒๕ ลุ่มน้ำ เน้นการปรับระบบ

การบริหารจัดการอุทกภัยอย่างบูรณาการ

- (๓) การพัฒนาและใช้พลังงานที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๔) การพัฒนาเมืองอุตสาหกรรมเชิงนิเวศและเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- (๕) การร่วมลดปัญหาโลกร้อนและปรับตัวให้พร้อมกับการเปลี่ยนแปลงสภาพ

ภูมิอากาศ

- (๖) การใช้เครื่องมือทางเศรษฐศาสตร์และนโยบายการคลังเพื่อสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๖ ยุทธศาสตร์ด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบ การบริหารจัดการภาครัฐ เพื่อให้หน่วยงานภาครัฐมีขนาดที่เหมาะสมกับบทบาทภารกิจ มีสมรรถนะสูง มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลกระจายบทบาทภารกิจไปสู่ท้องถิ่นอย่างเหมาะสม มีธรรมาภิบาลกรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- (๑) การปรับปรุงโครงสร้าง บทบาท ภารกิจของหน่วยงานภาครัฐ ให้มีขนาดที่เหมาะสม

- (๒) การวางระบบบริหารราชการแบบบูรณาการ
- (๓) การพัฒนาระบบบริหารจัดการกำลังคนและพัฒนาบุคลากรภาครัฐ
- (๔) การต่อต้านการทุจริตและประพฤติมิชอบ
- (๕) การปรับปรุงกฎหมายและระเบียบต่างๆให้ทันสมัย เป็นธรรมและเป็นสากล
- (๖) การพัฒนาระบบการให้บริการประชาชนของหน่วยงานภาครัฐ
- (๗) การปรับปรุงการบริหารจัดการรายได้และรายจ่ายของภาครัฐ

๒.๔ กลไกการขับเคลื่อนกระบวนการพัฒนา

ยุทธศาสตร์ชาติจะเป็นแผนแม่บทหลักในการพัฒนาประเทศเพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ อาทิ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนเฉพาะด้านต่างๆ เช่น ด้านความมั่นคง เศรษฐกิจ การศึกษา ศิลปวัฒนธรรม ฯลฯ แผนปฏิบัติการในระดับกระทรวงและในระดับพื้นที่ ให้มีความสอดคล้องกันตามห้วงเวลานอกจากนี้ยุทธศาสตร์ชาติจะใช้เป็นกรอบในการจัดสรรงบประมาณและทรัพยากรอื่นๆ ของประเทศ เพื่อขับเคลื่อนการพัฒนาอย่างมีเอกภาพให้บรรลุเป้าหมาย โดยจะต้องอาศัยการประสานความร่วมมือจากหลายภาคส่วน ภายใต้ระบบประชาธิปไตย คือ ความร่วมมือของภาครัฐภาคเอกชน ภาคประชาชนและประชาสังคม ทั้งนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จะได้มีการกำหนดเกี่ยวกับบทบาทของยุทธศาสตร์ชาติและแนวทางในการนำยุทธศาสตร์ชาติไปสู่การปฏิบัติ เพื่อให้ส่วนราชการและหน่วยงานต่างๆ จะสามารถขับเคลื่อนการพัฒนาได้อย่างต่อเนื่องและบูรณาการ

๒.๕ ปัจจัยความสำเร็จของยุทธศาสตร์ชาติ

๒.๕.๑ สาระของยุทธศาสตร์ชาติ กำหนดวิสัยทัศน์ระยะยาวที่ชัดเจน มีการกำหนดเป้าหมายและภาพในอนาคตของประเทศที่ชัดเจนและเป็นที่เข้าใจ รับรู้ และยอมรับเป็นเจ้าของร่วมกันสามารถถ่ายทอดเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ สู่เป้าหมายเฉพาะด้านต่างๆ ตามระยะเวลาเป็นช่วงๆ ของหน่วยงานปฏิบัติได้ และมีการกำหนดตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

๒.๕.๒ ระบบและกฎหมาย มีกฎหมายรองรับ มีกลไกเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนในระดับต่างๆ เพื่อให้ส่วนราชการนำยุทธศาสตร์ชาติไปปฏิบัติ รวมทั้งกรอบกฎหมายด้านการจัดสรรงบประมาณ ให้สามารถระดมทรัพยากรเพื่อผลักดันขับเคลื่อนการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างมีบูรณาการ และกรอบกฎหมายที่จะกำหนดให้การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติมีความต่อเนื่อง รวมทั้งมีระบบการติดตามและประเมินผลอย่างเป็นระบบในทุกระดับ

๒.๕.๓ กลไกสู่การปฏิบัติ มีกลไกที่สอดรับ/สอดคล้องตั้งแต่ระดับการจัดทำยุทธศาสตร์ การนำไปสู่การปฏิบัติ และการติดตามประเมินผล รวมทั้งมีกลไกในการกำกับดูแล บริหารจัดการ และการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ชาติสู่การปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพและหน่วยงานปฏิบัติจะต้องมีความเข้าใจสามารถกำหนดแผนงานโครงการให้สอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในยุทธศาสตร์ชาติ

๑.๒ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒

การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจะต้องสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แต่ทั้งนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) ได้สิ้นสุดลงและการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ อยู่ระหว่างการเสนอร่างแผนซึ่งได้กำหนดยุทธศาสตร์เอาไว้แล้ว

ดังนั้น เพื่อให้การจัดทำแผนพัฒนาสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔) ของเทศบาลตำบลดอนโม่ มีความสอดคล้องกับทิศทางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ เทศบาลตำบลดอนโม่ จึงได้จัดทำแผนพัฒนาสี่ปี ที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๒ ซึ่งมีทั้งหมด ๑๐ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑** การเสริมสร้างและพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์
ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การสร้างความเป็นธรรมและลดความเหลื่อมล้ำในสังคม
ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและแข่งขันได้อย่างยั่งยืน
ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การเสริมสร้างความมั่นคงแห่งชาติเพื่อการพัฒนาประเทศสู่ความมั่งคั่ง

และยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การบริหารจัดการในภาครัฐ การป้องกันการทุจริตประพฤติมิชอบและ
 ธรรมาภิบาลในสังคมไทย

- ยุทธศาสตร์ที่ ๗** การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์
ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม
ยุทธศาสตร์ที่ ๙ การพัฒนาภาค เมือง และพื้นที่เศรษฐกิจ
ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐ ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อการพัฒนา

๑. กรอบแนวคิดและหลักการ

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๒ (พ.ศ. ๒๕๖๐ – ๒๕๖๔) ประเทศไทยจะยังคงประสบภาวะแวดล้อมและบริบทของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ อาทิ กระแสการเปิดเศรษฐกิจเสรี ความท้าทายของเทคโนโลยีใหม่ๆ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ การเกิดภัยธรรมชาติที่รุนแรง ประกอบกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ทั้งเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของประเทศในปัจจุบันที่ยังคงประสบปัญหาในหลายด้าน เช่น ปัญหาผลิตภาพการผลิตความสามารถในการแข่งขัน คุณภาพการศึกษา ความเหลื่อมล้ำทางสังคม เป็นต้น ทำให้การพัฒนาในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ จึงจำเป็นต้องยึดกรอบแนวคิดและหลักการในการวางแผนที่สำคัญ ดังนี้

- (๑) การน้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
- (๒) คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม
- (๓) การสนับสนุนและส่งเสริมแนวทางการปฏิรูปประเทศ และ
- (๔) การพัฒนาสู่ความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

๒. สถานะของประเทศ

๒.๑ ด้านเศรษฐกิจ

๒.๑.๑ ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ เริ่มแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในการขยายตัวทางเศรษฐกิจ แม้ว่าเศรษฐกิจของไทยในระยะที่ผ่านมา (ยกเว้นช่วงวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ ปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑) จะขยายตัวได้ดีเฉลี่ยประมาณร้อยละ ๕ ต่อปี จนทำให้รายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ในปี ๒๕๕๗ มาอยู่ที่ประมาณ ๑๙๖,๒๔๐ บาท หรือประมาณ ๖,๐๔๑ ดอลลาร์ สหรัฐ ต่อคนต่อปี ซึ่งทำให้ประเทศไทยได้ขยับฐานะขึ้นมาเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง (Upper Middle Income Country) แต่ในระยะ ๘ ปีที่ผ่านมาการขยายตัวทางเศรษฐกิจชะลอตัวลงและมีความผันผวน โดยขยายตัวเฉลี่ยเพียงร้อยละ ๓.๒ ชะลอจากร้อยละ ๕.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ ซึ่งต่ำกว่าศักยภาพของระบบเศรษฐกิจและต่ำกว่าระดับที่จะทำให้ประเทศไทยหลุดจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางในระยะเวลาอันควร โดยสาเหตุที่สำคัญประการหนึ่งมาจากการชะลอตัวของการลงทุนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จาก สัดส่วนการลงทุนรวมต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product : GDP) ลดลงจากร้อยละ ๔๑.๓ ในช่วงปี ๒๕๓๔ – ๒๕๓๙ เป็นร้อยละ ๒๕.๕ ในช่วงปี ๒๕๔๓ – ๒๕๕๗ นอกจากนี้ เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ ในภูมิภาค จะพบว่าอัตราการขยายตัวของการลงทุนของไทยโดยเฉลี่ยในช่วงปี ๒๕๔๓ – ๒๕๕๗ อยู่ที่ประมาณร้อยละ ๔.๙ ต่ำกว่าสิงคโปร์และมาเลเซียซึ่งมีระดับการพัฒนาที่สูงกว่าไทย

๒.๑.๒ การปรับโครงสร้างการผลิตสู่ประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง แต่ความสามารถในการแข่งขันเริ่มลดลง โครงสร้างการผลิตของไทยได้เปลี่ยนผ่านจากภาคเกษตรไปสู่ภาคอุตสาหกรรมและบริการมากขึ้น (สัดส่วนของภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการในปี ๒๕๕๓ ที่ระดับร้อยละ ๙.๙ ๒๕.๔ และ ๖๔.๗ เป็นร้อยละ ๗.๒ ๒๘.๕ และ ๖๔.๓ ในปี ๒๕๕๗ ตามลำดับ) โดยภาคอุตสาหกรรมได้มีการส่งสมองค์ความรู้และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง ทำให้มีการพัฒนาจากอุตสาหกรรมขั้นปฐมภายใต้การบริหารจัดการของเงินทุนต่างชาติมาเป็นอุตสาหกรรมพื้นฐาน (Supporting Industry) และอุตสาหกรรมที่มีเทคโนโลยีสูงขึ้นภายใต้เครือข่ายของบริษัทแม่ในต่างชาติและของนักลงทุนไทยที่มีสัดส่วนสูงขึ้น จนประเทศไทยกลายเป็นประเทศรายได้ปานกลางชั้นสูง ขณะเดียวกันก็มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคเกษตรไปยังภาคอุตสาหกรรมและบริการที่มีประสิทธิภาพการผลิตสูงกว่า ทำให้ผลิตภาพแรงงานในระยะที่ผ่านมาเพิ่มในระดับที่น่าพอใจแต่การชะลอตัวของกำลังแรงงานและการเพิ่มผลิตภาพการผลิตของกำลังแรงงานเป็นไปอย่างล่าช้า ประกอบกับผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (Total Factor Productivity : TFP) ที่ลดลงทำให้ความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศในระยะหลังลดลงซึ่งสะท้อนมาที่ปริมาณการส่งออกรวมขยายตัวช้าลงจากร้อยละ ๙.๗ ต่อปีในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ (พ.ศ. ๒๕๔๕-๒๕๔๙) เป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๑ ในช่วง ๓ ปีของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)

๒.๑.๓ ผลิตภาพการผลิตของปัจจัยการผลิตรวม (TFP) ยังคงอยู่ในระดับต่ำทำให้ขาดพลังในการขับเคลื่อนการขยายตัวทางเศรษฐกิจให้หลุดพ้นจากการเป็นประเทศรายได้ปานกลาง ซึ่งต้องอาศัยการผลิตที่มีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตที่เป็นของตนเองมากขึ้น แม้ว่าการขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวมในช่วงก่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ จะอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม แต่มีแนวโน้มลดลงในระยะ ๘ ปี ที่ผ่านมาและยังมีความล่าช้าเมื่อเทียบกับประเทศที่เริ่มพัฒนาประเทศในช่วงเวลาเดียวกันและสามารถยกระดับการพัฒนาประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงในช่วงก่อนหน้านี้ ทั้งนี้การขยายตัวของผลิตภาพการผลิตรวม ลดลงจากร้อยละ ๓.๓๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๙ เป็นร้อยละ ๒.๐๕ ในช่วงครึ่งแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมการผลิตเพิ่มการลงทุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ และเพิ่มแรงขับเคลื่อนจากผลิตภาพการผลิตของปัจจัยแรงงาน

๒.๑.๔ การลดลงของความแข็งแกร่งด้านเสถียรภาพทางเศรษฐกิจจะเป็นอุปสรรคต่อการแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้าง การรองรับเงื่อนไขในระบบเศรษฐกิจโลก และการดำเนินนโยบายและการบริหารจัดการเศรษฐกิจในอนาคต แม้ว่าเศรษฐกิจไทยจะประสบปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจรุนแรงถึงสองครั้งในปี ๒๕๒๔ และ ๒๕๔๐ แต่การให้ความสำคัญกับการรักษาวินัยทางการเงินและการคลังทำให้เสถียรภาพของเศรษฐกิจไทยอยู่ในเกณฑ์ที่แข็งแกร่ง โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับประเทศที่มีระดับการพัฒนาในระดับใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เสถียรภาพทางเศรษฐกิจซึ่งเป็นจุดแข็งของเศรษฐกิจไทยและเอื้ออำนวยต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมาอย่างต่อเนื่องเริ่มมีสัญญาณที่จะเป็นข้อจำกัดต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะยาวมากขึ้น โดยเฉพาะหนี้สาธารณะซึ่งเพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยร้อยละ ๓๗.๙ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๐ เป็นร้อยละ ๔๒.๒ ในช่วง ๓ ปีแรกของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแม้จะอยู่ภายใต้กรอบวินัยทางการคลังแต่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจากผลของการดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจระยะสั้นในระยะที่ผ่านมาและจะเป็นข้อจำกัดต่อการใช้นโยบายทางการคลังในการกระตุ้นเศรษฐกิจและการพัฒนาศักยภาพการขยายตัวทางเศรษฐกิจในระยะต่อไป

๒.๑.๕ อันดับความสามารถในการแข่งขันโดยรวมยังปรับตัวดีขึ้นไม่มากนัก เนื่องจากต่างประเทศมีพลังการขับเคลื่อนมากกว่าไทย และประเทศไทยอยู่ในสถานการณ์การแข่งขันที่อยู่ตรงกลางระหว่างประเทศที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนแรงงานและการผลิต และประเทศที่มีความก้าวหน้าและความสามารถในการแข่งขันทางนวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ WEF (World

Economic Forum) ได้จัดอันดับความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยเป็นอันดับที่ ๓๑ จาก ๑๔๔ ประเทศ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ IMD (International Institute for Management Development) ได้จัดอันดับไว้ที่ ๓๐ จาก ๖๑ ประเทศชั้นนำ ในขณะที่ผลการวิจัยประเทศที่มีความสะดวกในการเข้าไปประกอบธุรกิจประจำปี ๒๕๕๘ หรือ Ease of Doing Business ๒๐๑๕ ซึ่งดำเนินการโดยธนาคารโลกนั้นประเทศไทยได้รับการจัดให้อยู่ในอันดับที่ ๒๖ จาก ๑๘๙ ประเทศทั่วโลก

๒.๑.๖ สถานการณ์การพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมของประเทศ
ได้รับการยกระดับดีขึ้นจากการฝึกกำลังของหน่วยงานด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม และเชื่อมโยงให้เกิดความมั่นใจของภาคธุรกิจเอกชน แต่ยังคงอยู่ในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศที่มีรายได้สูง โดยในปี ๒๕๕๗ อันดับความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์อยู่ที่ ๔๗ และด้านเทคโนโลยีที่ ๔๔ จาก ๖๑ ประเทศที่จัดอันดับโดย IMD ลดลงเมื่อเทียบกับอันดับที่ ๓๗ และ ๔๓ ตามลำดับในปี ๒๕๕๑ และตลอดช่วงระยะเวลา ๑๔ ปีที่ผ่านมา (๒๕๔๓-๒๕๕๖) ค่าเฉลี่ยการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาต่อ GDP ยังคงอยู่ในระดับร้อยละ ๐.๑๗ ต่อ GDP โดยในปี ๒๕๕๖ (ข้อมูลล่าสุด) ประเทศไทยมีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๐.๔๘ ต่อ GDP โดยเป็นการลงทุนวิจัยและพัฒนาจากภาครัฐประมาณร้อยละ ๕๓ และจากภาคเอกชนประมาณร้อยละ ๔๗ ขณะที่ประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย มีค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนาอยู่ที่ร้อยละ ๔.๐๓, ๓.๓๕, ๒.๗๙, และ ๒.๒๗ ต่อ GDP ในปี ๒๕๕๕ ตามลำดับ

ขณะเดียวกันบุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาของประเทศไทยยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อการส่งเสริมการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรมในระดับก้าวหน้า โดยในปี ๒๕๕๖ บุคลากรด้านการวิจัยและพัฒนาที่มีจำนวน ๑๑ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศพัฒนาแล้ว ส่วนใหญ่จะอยู่ที่ระดับ ๒๐-๓๐ คนต่อประชากร ๑๐,๐๐๐ คน

๒.๑.๗ สถานการณ์ด้านโครงสร้างพื้นฐานยังคงมีปัญหาในหลายๆ ด้าน ประกอบด้วยรูปแบบการขนส่งยังไม่สามารถปรับเปลี่ยนจากทางถนนเป็นทางน้ำและทางรางได้ตามเป้าหมายและยังขาดการพัฒนาคุณภาพการให้บริการ การบริหารจัดการกิจการประปาอย่างขาดเอกภาพ การให้บริการน้ำประปาอย่างกระจุกในเขตนครหลวงและเขตเมืองหลักในภูมิภาค และมีแหล่งน้ำดิบไม่เพียงพอ การให้บริการ ICT ยังไม่ทั่วถึงกระจุกตัวอยู่ในเมือง และมีราคาค่อนข้างสูง ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศมีแนวโน้มลดลงเล็กน้อยและยังคงเผชิญกับความเสี่ยงด้านความมั่นคงทั้งในระยะสั้นและระยะยาว นอกจากนี้ การส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีและการพัฒนานวัตกรรมด้านพลังงานและ ICT อยู่ในระดับต่ำและมีข้อจำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาต่อยอดในเชิงพาณิชย์ได้อย่างเป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ด้านบุคลากรและการบริหารจัดการ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการด้านโครงสร้างพื้นฐานยังขาดประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา การทำธุรกรรมอิเล็กทรอนิกส์ การรักษาความปลอดภัย และข้อจำกัดต่อการทำธุรกิจใหม่และการประกอบกิจการในต่างประเทศ ตลอดจนบุคลากรด้านโลจิสติกส์ยังขาดความรู้และทักษะเฉพาะด้านที่ตรงต่อความต้องการของอุตสาหกรรม เช่น ความรู้ด้านภาษา ความรู้ด้านเทคโนโลยี และความรู้ในการดำเนินธุรกิจต่างประเทศ เป็นต้น

๒.๒ ด้านสังคม

๒.๒.๑ โครงสร้างประชากรเปลี่ยนแปลงเข้าสู่การเป็นสังคมสูงวัย แต่ยังคงมีปัญหาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในทุกช่วงวัย เนื่องจากปัจจัยหลักๆ ได้แก่

(๑) ประชากรวัยเด็กของไทยมีจำนวนลดลงอย่างรวดเร็ว มีพัฒนาการไม่สมวัยและการตั้งครรภ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์รวมลดลงจาก ๖.๓ คน ในช่วงปี ๒๕๐๗-๒๕๐๘ เป็น ๑.๖๒ คน ในช่วงปี ๒๕๔๘-๒๕๕๕ และคาดว่าจะในปี ๒๕๘๓ จะลดลงเหลือเพียง ๑.๓ คน

(๒) กำลังแรงงานมีแนวโน้มลดลง และแรงงานกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นประชากรกลุ่ม เจเนอเรชั่น Y (Gen Y)* ขณะที่ผลิตภาพแรงงานยังเพิ่มขึ้นช้า ซึ่งจะเป็นข้อจำกัดต่อการพัฒนาในระยะต่อไป กำลังแรงงานของไทยมีจำนวน ๓๘.๙ ล้านคนในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๗ และเริ่มลดลงร้อยละ ๐.๑ ในปี ๒๕๕๖ และร้อยละ ๐.๒ ในปี ๒๕๕๗ ขณะที่ผลิตภาพแรงงานเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒.๒ ต่อปีในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๗) แต่ยังต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน เช่น มาเลเซีย ๑ เท่าตัว และสิงคโปร์ ๕ เท่าตัว และกำลังแรงงานกว่าร้อยละ ๖๕.๑ มีการศึกษาระดับมัธยมต้นและต่ำกว่า นอกจากนี้ กำลังแรงงานกลุ่มเจเนอเรชั่น วาย ซึ่งมีจำนวนร้อยละ ๒๗ ของประชากรในปี ๒๕๕๓ มีลักษณะความเป็นปัจเจกสูง ไม่ให้ความสำคัญกับการมี ครอบครัว ส่งผลต่อรูปแบบการประกอบอาชีพและอัตราการเจริญพันธุ์รวมของประเทศในอนาคต

(๓) กลุ่มผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น สะท้อนถึงภาระ ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพที่เพิ่มมากขึ้น ขณะที่ผู้สูงอายุจำนวนมากยังมีรายได้ไม่เพียงพอในการยังชีพ ผู้สูงอายุมี แนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๓ ล้านคน (ร้อยละ ๑๖.๒) ในปี ๒๕๕๘ เป็น ๒๐.๕ ล้านคน (ร้อยละ ๓๒.๑) ในปี ๒๕๘๓ การเพิ่มขึ้นของผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลายจะส่งผลต่อภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลที่เพิ่มสูงขึ้น แม้ ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานเพิ่มขึ้น แต่มีรายได้ไม่เพียงพอกับ ค่าใช้จ่าย เนื่องจากการออมน้อย และแหล่งรายได้หลักร้อยละ ๗๘.๕ ของรายได้ทั้งหมดมาจากการเกื้อหนุน ของบุตร

๒.๒.๒ ครีวเรือนไทยโดยเฉลี่ยมีขนาดลดลงและรูปแบบของครอบครัวเปลี่ยนแปลงมี หลากหลายรูปแบบมากขึ้น อัตราการเจริญพันธุ์ที่ลดลงส่งผลให้ขนาดครัวเรือนโดยเฉลี่ยลดลงจาก ๓.๖ คน ในปี ๒๕๔๓ เหลือ ๓ คน ในปี ๒๕๕๖ โดยครัวเรือนเดี่ยว ครัวเรือน ๑ รุ่น และครัวเรือนแห่งกลางมีการขยายตัวมากที่สุดในช่วงปี ๒๕๔๓-๒๕๕๖ ส่งผลให้ความสัมพันธ์ทางสังคมและครอบครัวเปลี่ยนแปลงไปทำให้ครอบครัวเสี่ยง ต่อการล่มสลาย

๒.๒.๓ คนไทยยังมีปัญหาเชิงคุณภาพทั้งด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และคุณธรรมจริยธรรม โดยคนไทยมีอายุคาดเฉลี่ยสูงขึ้น อายุคาดเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทย ปี ๒๕๕๗ เพศชาย ๗๑.๓ ปี เพศหญิง ๗๘.๒ ปี แต่เสียชีวิตก่อนวัยอันควรจากโรคและการบาดเจ็บ เนื่องจากโรคไม่ติดต่อและอุบัติเหตุ อย่างไรก็ตาม คนไทยได้รับโอกาสทางการศึกษาสูงขึ้น จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ ๑๕.๕๔ ปี เพิ่มขึ้น อย่างต่อเนื่อง โดยช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๖ มีการศึกษาเฉลี่ย ๘.๙ ปี ขณะที่คุณภาพการศึกษาอยู่ในระดับต่ำ สะท้อนได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นพื้นฐาน (O-NET) ในปี ๒๕๕๖ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า ร้อยละ ๕๐ นอกจากนี้ คนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาด้านคุณธรรมจริยธรรม โดยผลการวิจัยและการสำรวจต่างๆ พบว่าปัญหาสำคัญที่สุด คือ ความซื่อสัตย์สุจริต และการทุจริตคอร์รัปชัน โดยเห็นว่าต้องส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรมในสังคมไทยเร่งด่วน

๒.๒.๔ สถานการณ์ความยากจนมีแนวโน้มลดลง แต่ยังคงมีความเหลื่อมล้ำของการกระจาย รายได้ สัดส่วนคนจนลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ ๔๒ ในปี ๒๕๔๓ เหลือร้อยละ ๑๐.๙ ในปี ๒๕๕๖ แต่ความ ยากจนยังกระจุกตัวหนาแน่นในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ขณะที่ความเหลื่อมล้ำด้านรายได้มีแนวโน้มดี ขึ้นเล็กน้อย ค่าสัมประสิทธิ์ความไม่เสมอภาค (Gini Coefficient) ด้านรายได้ลดลงจาก ๐.๔๘๔ ในปี ๒๕๕๔ เหลือ ๐.๔๖๕ ในปี ๒๕๕๖ อย่างไรก็ตามความแตกต่างของรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยที่สุดกับกลุ่มคนจนที่สุด แตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่า ในปี ๒๕๕๖ โดยกลุ่มคนรวยที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้สูงถึงร้อยละ ๓๖.๘ ของ รายได้ทั้งหมด ขณะที่กลุ่มคนจนที่สุดร้อยละ ๑๐ ถือครองรายได้เพียงร้อยละ ๑.๑ สาเหตุพื้นฐานที่สำคัญจาก โครงสร้างเศรษฐกิจที่ไม่สมดุล ส่งผลให้การกระจายประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคมไม่ทั่วถึง* ประชากรที่เกิดช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๖

๒.๒.๕ ความเหลื่อมล้ำระหว่างกลุ่มคนยังคงเป็นปัญหาสำคัญของสังคมไทย อันเนื่องมาจาก

(๑) ความเหลื่อมล้ำด้านสินทรัพย์ทั้งด้านการเงินและการถือครองที่ดินยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนเพียงส่วนน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถือครองที่ดินโดยกลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ มีการถือครองที่ดินมากที่สุด มีสัดส่วนการถือครองที่ดินสูงกว่ากลุ่มผู้ถือครองที่ดินร้อยละ ๒๐ ที่มีการถือครองที่ดินน้อยที่สุด ๓๒๕.๗ ไร่ เนื่องจากปัญหากรรมสิทธิ์ที่ดิน และการขาดประสิทธิภาพในการบริหารจัดการที่ดินว่างเปล่าของภาครัฐ

(๒) เด็กยากจนยังเข้าไม่ถึงการศึกษาขั้นพื้นฐาน ขณะที่โอกาสในการเข้าถึงการศึกษาในระดับปริญญาตรียังมีความแตกต่างกันตามฐานะของกลุ่มประชากร ระหว่างเขตเมือง-ชนบท และระหว่างภูมิภาค มีปัจจัยหลักมาจากปัญหาเรื่องค่าครองชีพและการเดินทางไปศึกษา โดยกลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ดีที่สุดในปี ๒๕๕๗ มีโอกาสเข้าถึงการศึกษาระดับปริญญาตรีมากกว่ากลุ่มประชากรร้อยละ ๑๐ ที่มีฐานะความเป็นอยู่ด้อยที่สุดประมาณ ๑๙.๑ เท่า นักศึกษาในเขตเมืองมีโอกาสสูงกว่านักศึกษาในเขตชนบทประมาณ ๒.๒ เท่า

(๓) คุณภาพการให้บริการสาธารณสุขยังคงมีความเหลื่อมล้ำกันระหว่างภูมิภาค โดยเฉพาะการกระจายทรัพยากรทางการแพทย์และสาธารณสุข อาทิ จากการสำรวจทรัพยากรสาธารณสุขในปี ๒๕๕๖ พบว่า อัตราส่วนแพทย์ต่อประชากรระหว่างกรุงเทพฯ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือต่างกันถึง ๓.๖ เท่า

(๔) ความเหลื่อมล้ำการเข้าถึงการคุ้มครองทางสังคมของแรงงาน แรงงานอิสระเข้าถึงการคุ้มครองมากขึ้น จากการเข้าถึงการประกันตนตามมาตรา ๕๐ ที่เพิ่มขึ้นจาก ๑.๒๙ ล้านคน ในปี ๒๕๕๕ เป็น ๒.๔๗๑ ล้านคน ในปี ๒๕๕๗ ทำให้แรงงานในระบบมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๔๒.๔ ในปี ๒๕๕๗ อย่างไรก็ตาม แรงงานในระบบได้รับค่าจ้างเฉลี่ยสูงกว่าแรงงานนอกระบบประมาณ ๒.๑ เท่า ในปี ๒๕๕๖

(๕) ความเหลื่อมล้ำด้านกระบวนการยุติธรรม เนื่องจากประชาชนไม่เข้าใจกฎหมาย เข้าไม่ถึงกระบวนการยุติธรรม และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมขาดการบูรณาการในการทำงาน นอกจากนี้ผู้มีรายได้น้อยมักไม่ได้รับความเป็นธรรม ไม่สามารถต่อสู้คดีจากการที่ไม่สามารถรับภาระค่าใช้จ่ายในกระบวนการยุติธรรมและต้องใช้ระยะเวลายาวนาน

๒.๒.๖ คนไทยมีความมั่นคงทางสังคมมากขึ้น จากการที่คนไทยกว่าร้อยละ ๙๙.๙ ได้รับความคุ้มครองทางด้านสุขภาพ โดยอยู่ภายใต้ระบบประกันสุขภาพถ้วนหน้าร้อยละ ๗๓.๘ ระบบประกันสังคมร้อยละ ๑๖.๗ และระบบสวัสดิการรักษายาบาลข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจร้อยละ ๗.๑ ขณะที่ กลุ่มผู้ด้อยโอกาสมีหลักประกันทางรายได้มั่นคงขึ้นและมีความครอบคลุมมากขึ้น โดยในปี ๒๕๕๘ ผู้สูงอายุได้รับการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็นแบบขั้นบันไดตามช่วงอายุ ๘.๓ ล้านคน จากผู้สูงอายุทั่วประเทศ ๑๐.๔ ล้านคน ส่วนผู้พิการได้รับเบี้ยยังชีพเพิ่มขึ้นเป็น ๘๐๐ บาท ครอบคลุมผู้พิการร้อยละ ๘๙.๕ และรัฐให้เงินอุดหนุนแก่เด็กด้อยโอกาสที่อยู่ในครอบครัวยากจนให้ได้รับการเลี้ยงดูที่มีคุณภาพภายใต้โครงการอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดูเด็กแรกเกิดอย่างไรก็ตาม สวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยยังไม่ครอบคลุมกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้ แม้ว่ารัฐจัดสวัสดิการด้านที่อยู่อาศัยภายใต้โครงการต่างๆ แต่ปัจจุบันกลุ่มผู้มีรายได้น้อยและรายได้ปานกลางยังไม่มีกรรมสิทธิ์ในที่อยู่อาศัยถึง ๔.๕๔๔,๙๒๖ ครัวเรือน อย่างไรก็ตาม รัฐเริ่มให้ความสำคัญกับการพัฒนาที่อยู่อาศัยแก่ผู้สูงอายุโดยเฉพาะผู้มีรายได้น้อยและผู้ยากไร้

๒.๒.๗ วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเริ่มเสื่อมถอยและสังคมไทยมีแนวโน้มเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมมากขึ้น อาทิ การให้คุณค่ากับความสนุกสนาน และความสะดวกสบาย ละเลยเรื่องวินัย มีความเห็นแก่ตัว ไม่รู้จักเสียสละไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ และขาดความรับผิดชอบ นอกจากนี้ยังมีแนวโน้มการเป็นสังคมพหุวัฒนธรรม โดยเฉพาะการเข้ามาของแรงงานต่างชาติดังกล่าวทำให้เกิดการนำเอาวัฒนธรรมต้นทางผสมผสานกับวัฒนธรรมท้องถิ่น

๒.๒.๘ ความเข้มแข็งของชุมชนมีแนวโน้มที่ดีขึ้น ชุมชนสามารถแก้ปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนด้วยตนเองได้ดีขึ้น โดยมีกระบวนการจัดทำแผนชุมชนที่ครอบคลุมทุกพื้นที่ และบูรณาการเป็นแผนตำบลเพื่อเชื่อมโยงกับแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แผนพัฒนาอำเภอ และแผนพัฒนาจังหวัดเพื่อให้ได้รับการสนับสนุนทั้งในด้านองค์ความรู้และงบประมาณในกิจกรรมที่เกินความสามารถของชุมชน มีการรวมกลุ่มทำกิจกรรมทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมและเชื่อมโยงเป็นเครือข่ายเพิ่มขึ้นจาก ๑๔๒,๖๓๒ แห่งในปี ๒๕๕๕ เป็น ๑๕๒,๓๗๗ แห่ง ในปี ๒๕๕๖ ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มธุรกิจชุมชนและอาชีพ ร้อยละ ๓๒.๕๑ ขององค์กรทั้งหมด และองค์กรการเงิน ร้อยละ ๒๖.๗๗

๒.๒.๙ ความไม่ยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างกันส่งผลให้เกิดความขัดแย้งในสังคม ในช่วงระยะเวลากว่า ๑๐ ปีที่ผ่านมา ความขัดแย้งในเชิงความคิดเห็นทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ที่มีความรุนแรงมากขึ้น นำไปสู่ความสูญเสียต่อชีวิต ทรัพย์สิน และส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของประชาชนทั้งทางตรงและทางอ้อม

๒.๓ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๒.๓.๑ ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในการพัฒนาจำนวนมาก ก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมอย่างต่อเนื่องและเกิดปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติมากขึ้น

(๑) **พื้นที่ป่าไม้ลดลง** เนื่องจากจำนวนประชากรที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้ความต้องการใช้ที่ดินเพื่อการผลิตทางการเกษตร การอยู่อาศัย และการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย พื้นที่ป่าไม้จึงถูกบุกรุกทำลายมากขึ้น โดยพื้นที่ป่าไม้ลดลงจาก ๑๗๑.๐๒ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๕๓.๓๓ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศในปี ๒๕๐๔ เป็น ๑๐๒ ล้านไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ ๓๑.๖ ในปี ๒๕๕๖

(๒) **ทรัพยากรดินเสื่อมโทรม** ทำให้ความหลากหลายทางชีวภาพถูกคุกคาม ทรัพยากรดินและที่ดินมีปัญหาความเสื่อมโทรมของดินจากการใช้ประโยชน์ที่ไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ดินเกษตรกรรมเสื่อมคุณภาพ การชะล้างพังทลายของดิน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาพื้นที่สูงชันหรือพื้นที่ภูเขา ซึ่งมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ประโยชน์ การใช้ทรัพยากรที่ดินของประเทศยังไม่มีประสิทธิภาพและขาดการบูรณาการของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง การบริหารจัดการที่ดินมีปัญหาความไม่เป็นธรรมและการกระจายสิทธิการถือครองที่ดิน ความหลากหลายทางชีวภาพกำลังตกอยู่ภายใต้ภาวะถูกคุกคาม โดยมีสาเหตุมาจากการสูญเสียระบบนิเวศป่าไม้อย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน

(๓) **ป่าชายเลนและระบบนิเวศชายฝั่งถูกทำลาย** และมีการเปลี่ยนแปลงสภาพไปใช้ประโยชน์อื่นๆ จำนวนมาก เช่น การเพาะเลี้ยงชายฝั่ง โดยเฉพาะการทำนากุ้ง การขยายตัวของเมืองและอุตสาหกรรม ทำให้พื้นที่ป่าชายเลนลดลงจากปี ๒๕๐๔ ที่มีพื้นที่ป่าชายเลนกว่า ๒.๓ ล้านไร่ เหลือเพียง ๑.๕ ล้านไร่ ในปี ๒๕๕๒ คิดเป็นการลดลงร้อยละ ๓๔.๘ ทำให้รัฐเริ่มมีนโยบายปกป้องป่าชายเลนอย่างจริงจัง โดยไม่อนุญาตการต่อสัมปทานบัตรทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๕๓๔ และห้ามการใช้ประโยชน์อื่นๆ อย่างไรก็ตาม ในระหว่างปี ๒๕๔๙-๒๕๕๔ พบว่า ป่าชายเลนมีสภาพดีขึ้น ในปี ๒๕๕๔ ผลผลิตประมงทะเลมีปริมาณเพียง ๑.๖๑ ล้านตัน ลดลงจากปี ๒๕๔๙ ที่มีปริมาณ ๒.๔๒ ล้านตัน ในขณะที่พื้นที่เพาะเลี้ยงสัตว์น้ำชายฝั่งของประเทศไทยยังคงขยายตัวอย่างต่อเนื่องจากปริมาณความต้องการสัตว์น้ำที่เพิ่มมากขึ้น

(๔) **การผลิตพลังงานในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ แต่ประสิทธิภาพการใช้พลังงานดีขึ้น** ความต้องการใช้พลังงานของประเทศเพิ่มขึ้นตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมาแต่การผลิตพลังงานเชิงพาณิชย์เพื่อการบริโภคภายในประเทศไม่เพียงพอกับความต้องการ ทำให้ต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นโดยในปี ๒๕๕๕ ต้องนำเข้าเพิ่มขึ้นร้อยละ ๖ อยู่ที่ระดับ ๑.๐๘ ล้านบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน คิดเป็นร้อยละ ๕๔ ของความต้องการใช้ในปี ๒๕๕๕ และคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕ ของ GDP โดยน้ำมันดิบมีการนำเข้าสูงที่สุดคิด

เป็นร้อยละ ๗๖ ของการนำเข้าพลังงานทั้งหมด ขณะที่การใช้พลังงานเชิงพาณิชย์ขึ้นต้นในปี ๒๕๕๕ เพิ่มขึ้นร้อยละ ๖.๘ อยู่ที่ระดับ ๑.๙๘๑ พันบาร์เรลเทียบเท่าน้ำมันดิบต่อวัน ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการใช้พลังงานของประเทศไทยมีแนวโน้มดีขึ้น โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของการใช้พลังงานต่ำกว่าอัตราขยายตัวของ GDP โดยในปี ๒๕๕๕ การเพิ่มขึ้นของ GDP ร้อยละ ๑ ขณะที่มีการใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ ๐.๖

(๕) **ทรัพยากรน้ำยังมีส่วนที่ไม่สามารถจัดสรรได้ตามความต้องการ** ประเทศไทยประกอบด้วย ๒๕ กลุ่มน้ำหลัก น้ำท่าตามธรรมชาติมีปริมาณรวม ๒๘๕,๒๒๗ ล้านลูกบาศก์เมตร ขณะที่การพัฒนาแหล่งเก็บกักน้ำในประเทศมีความจุคิดเป็นร้อยละ ๒๘ ของปริมาณน้ำท่าธรรมชาติ มีแอ่งน้ำบาดาลทั้งหมด ๒๗ แอ่งน้ำบาดาล มีปริมาณการกักเก็บในชั้นน้ำบาดาลรวมประมาณ ๑.๑๓ ล้านลูกบาศก์เมตร มีศักยภาพที่จะพัฒนาขึ้นมาใช้ได้ โดยไม่กระทบต่อปริมาณน้ำบาดาลที่มีอยู่ได้รวมปีละ ๖๘,๒๐๐ ล้านลูกบาศก์เมตร อย่างไรก็ตาม การพัฒนาน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ มีข้อจำกัดในเรื่องของความคุ้มทุนเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายในการสูบน้ำ และการดำเนินการสำรวจสูง ขณะที่ภาพรวมความต้องการใช้น้ำในประเทศ ในปี ๒๕๕๗ มีจำนวนประมาณ ๑๕๑,๗๕๐ ล้านลูกบาศก์เมตร โดยที่ศักยภาพของการเข้าถึงแหล่งน้ำของภาคส่วนต่างๆ มีจำนวน ๑๐๒,๑๔๐ ล้านลูกบาศก์เมตร และยังไม่สามารถจัดสรรน้ำตามความต้องการได้อีกประมาณ ๔๙,๖๑๐ ล้านลูกบาศก์เมตร

๒.๓.๒ ปัญหาสิ่งแวดล้อมเพิ่มสูงขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและชุมชนเมือง

(๑) **ปัญหาขยะมูลฝอยยังไม่ได้รับการแก้ไขอย่างมีประสิทธิภาพ** แนวโน้มอัตราการเกิดขยะมูลฝอยเฉลี่ยต่อคนต่อวันเพิ่มสูงขึ้นจาก ๑.๐๔ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๓ เป็น ๑.๑๑ กิโลกรัม/คน/วัน ในปี ๒๕๕๗ สถานที่กำจัดขยะแบบถูกต้องตามหลักวิชาการมีเพียงร้อยละ ๑๙ และมีการนำมูลฝอยกลับไปใช้ประโยชน์เพียงร้อยละ ๑๘ ทำให้มีปริมาณขยะสะสมตกค้างเพิ่มสูงขึ้นถึง ๑๙.๙ ล้านตัน ในปี ๒๕๕๖ ของเสียอันตราย ในปี ๒๕๕๗ มีประมาณ ๒.๖๙ ล้านตัน โดยขยะอิเล็กทรอนิกส์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี เนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่มีการปรับเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ในอนาคตอาจต้องประสบปัญหาการกำจัดซากของเสียเหล่านี้ หากภาครัฐไม่มีมาตรการหรือมีกฎหมายควบคุมการรีไซเคิลขยะอย่างครบวงจร ขณะที่การจัดการของเสียอันตรายจากภาคอุตสาหกรรมสามารถจัดการได้ประมาณร้อยละ ๗๐ โดยภาคอุตสาหกรรมมีการนำของเสียอันตรายกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่มากขึ้น แต่ยังพบการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมในหลายพื้นที่อย่างต่อเนื่อง เนื่องจากต้นทุนในการกำจัดสูง

(๒) **มลพิษทางอากาศยังเกินมาตรฐานหลายแห่ง แต่มีแนวโน้มดีขึ้น** ในปี ๒๕๕๗ พบสารมลพิษทางอากาศเกินค่ามาตรฐานในหลายพื้นที่ของประเทศ และที่เป็นปัญหาสำคัญได้แก่ฝุ่นละออง ก๊าซโอโซน และสารอินทรีย์ระเหยง่าย (VOCs) โดยมีพื้นที่วิกฤติในเขตพื้นที่มาบตาพุด จังหวัดระยอง ที่ยังคงประสบปัญหาสารอินทรีย์ระเหยง่าย ในขณะที่พื้นที่อื่น เช่น กรุงเทพฯ ปทุมธานี เชียงใหม่ ขอนแก่น พบสารเบนซินเกินค่ามาตรฐาน แต่ส่วนใหญ่มีปริมาณลดลงจากปีที่ผ่านมา ซึ่งได้รับผลดีจากการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงเมื่อต้นปี ๒๕๕๗ ทั้งนี้ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร การที่ปัญหาฝุ่นละอองและเบนซินมีปริมาณลดลง ส่วนหนึ่งเป็นผลการปรับปรุงมาตรฐานน้ำมันเชื้อเพลิงจาก EURO ๓ เป็น EURO ๔ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๕ และการปรับปรุงระบบขนส่งสาธารณะและทางจักรยาน การเข้มงวดกับการตรวจจับรถควันดำ อย่างไรก็ตาม ปัญหามลพิษทางอากาศในพื้นที่มาจากสาเหตุหลักคือปริมาณรถยนต์จำนวนมากสำหรับมลพิษจากหมอกควัน ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบนพบว่าสถานการณ์ดีขึ้นเป็นลำดับ โดยความร่วมมือและการทำงานระหว่างภาครัฐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) และประชาชนดีขึ้น

(๓) **คุณภาพน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลง** สถานการณ์คุณภาพน้ำในช่วง ๑๐ ปีที่ผ่านมา (พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๗) มีแนวโน้มเสื่อมโทรมลง โดยแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์ดีมีแนวโน้มลดลงส่วนแหล่งน้ำที่อยู่ในเกณฑ์พอใช้และเสื่อมโทรมมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น สาเหตุสำคัญมาจากการชะหน้าดินที่มีปฏิกิริยาค้างจากการเกษตรและการปศุสัตว์ และการระบายน้ำเสียจากชุมชน ระบบบำบัดน้ำเสียรวมของชุมชน มีจำนวนไม่

เพียงพอต่อการบำบัดน้ำเสียที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวและการเจริญเติบโตของชุมชน โดยปัจจุบัน มีปริมาณน้ำเสียจากชุมชน ๑๐.๓ ล้านลูกบาศก์เมตรต่อวัน ขณะที่ระบบบำบัดน้ำเสียรองรับน้ำเสียที่เกิดขึ้นได้เพียงร้อยละ ๓๑

(๔) ประเทศไทยปล่อยก๊าซเรือนกระจกเพิ่มขึ้น แต่อัตราการเติบโตลดลงปริมาณ การปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากสาขาพลังงานมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตามปริมาณความต้องการใช้ พลังงานที่เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศ จากรายงานแห่งชาติฉบับที่ ๒ การจัดทำบัญชีก๊าซ เรือนกระจกของประเทศไทย ระบุว่าประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ในปี ๒๕๓๓ ปริมาณ ๒๒๙.๐๘ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า และเพิ่มเป็น ๒๖๕.๙ ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า ในปี ๒๕๔๗ โดยปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นร้อยละ ๓.๓ ต่อปี อย่างไรก็ตาม อัตราการเติบโตลดลง ในช่วง ๕ ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องมาจากมาตรการการลดก๊าซเรือนกระจกต่างๆ ที่มีการดำเนินงานเพิ่มมากขึ้นใน ประเทศ ประกอบกับการกักเก็บก๊าซเรือนกระจกในภาคป่าไม้และการใช้ประโยชน์ที่ดินมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น ร้อยละ ๑.๑ จึงส่งผลให้ภาคดังกล่าวเป็นภาคที่มีความสำคัญมากในการเพิ่มการดูดกลับและช่วยลดปริมาณการ ปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยรวมของประเทศ

๒.๓.๓ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยเกิดขึ้นบ่อยครั้งและมีความรุนแรง มากขึ้น ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทย ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง วาตภัย และดิน ถล่ม สร้างความเสียหายนับเป็นมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท อันเป็นผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงสภาพ ภูมิอากาศ ภัยพิบัติทางธรรมชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งอุทกภัยมีแนวโน้มและความถี่มากขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อ ภาคการผลิตและวิถีการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นประจำทุกปีในมิติของจำนวนประชากรเสี่ยงภัยจะพบว่าภัยแล้ง เป็นภัยธรรมชาติที่ส่งผลกระทบต่อประชากรเป็นจำนวนมากกว่าภัยประเภทอื่นๆ ในขณะที่น้ำท่วมเป็นภัย ธรรมชาติที่ส่งผลให้ประเทศไทยถูกจัดอยู่ในลำดับประเทศที่มีความเสี่ยงด้านๆ ของโลก

๒.๔ ด้านการบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนา

๒.๔.๑ ด้านธรรมาภิบาล

(๑) ประเทศไทยจะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาลอย่างเร่งด่วนจากการ ประเมินผ่านดัชนีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกันในสังคมไทย ซึ่งว่า สังคมไทยในภาพรวมมีความอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน อยู่ในระดับปานกลางในปี ๒๕๕๖ แต่องค์ประกอบด้านสังคมประชาธิปไตยที่มีธรรมาภิบาลอยู่ในระดับที่ต้องเร่ง แก้วไข สถานการณ์ดังกล่าว ถือเป็นความจำเป็นของประเทศไทยที่จะต้องให้ความสำคัญกับเรื่องธรรมาภิบาล อย่างเร่งด่วน เนื่องจากสถานการณ์วิกฤตคุณธรรม จริยธรรมและธรรมาภิบาลของสังคมไทยหลักธรรมาภิบาล ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการสร้างระบบบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคมที่ดี พ.ศ. ๒๕๕๒ มี อย่างน้อย ๖ ประการคือ (๑) หลักนิติธรรม (๒) หลักคุณธรรม (๓) หลักความโปร่งใส (๔) หลักความมีส่วนร่วม (๕) หลักความรับผิดชอบ (๖) หลักความคุ้มค่า ขณะนี้ ได้มีการสะสมตัวและลูกกลามสู่ทุกภาคส่วน ได้แก่ ภาค การเมืองทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่นที่มีการซื้อสิทธิ์ ขยายเสียง มีการทุจริตเพื่อให้ได้รับการเลือกตั้ง มี ผลประโยชน์ส่วนตนทับซ้อนกับ ผลประโยชน์รัฐหน่วยงานภาครัฐ มีระบบการบริหารงานที่ไม่เป็นธรรมาภิบาล มี การใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ หาผลประโยชน์ให้ตนเองและพวกพ้อง ภาคธุรกิจบางส่วนมีการร่วมมือกับ นักการเมืองและข้าราชการ กระทำการทุจริตเพื่อให้ได้งานจากภาครัฐ ปิดงานอย่างรวดเร็ว ผูกขาดทางธุรกิจ หลีกเลียงภาษี ขาดความรับผิดชอบต่อผู้บริโภค ภาคประชาชนมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตต่างๆ ที่ตนเองได้รับ ประโยชน์มากขึ้น สถาบันทางศาสนาบางส่วนประพฤติผิดคุณธรรมและจริยธรรมเสียเอง มีปัญหาการบริหาร จัดการทรัพย์สินของส่วนรวม ขาดความโปร่งใส ปล่อยให้คนบางกลุ่มใช้ศาสนาเป็นเครื่องมือแสวงหาประโยชน์ สื่อมวลชนหลายสำนักวางตัวไม่เป็นกลาง ไม่แสดงบทบาทในการต่อต้านการทุจริตหรือปกปิดข้อเท็จจริง รับ ผลประโยชน์จากกลุ่มนายทุนและนักธุรกิจการเมืองจนไม่สามารถรักษาจริยธรรมหรือจรรยาบรรณของวิชาชีพได้

(๒) ภาคเอกชนมีการประเมินหลักบรรษัทภิบาล ตั้งแต่ปี ๒๕๔๔ โดยสมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย (Thai Institute of Directors : IOD) ได้สำรวจการกำกับดูแลกิจการของบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยอย่างต่อเนื่อง พบว่า บริษัทจดทะเบียนที่มีธรรมาภิบาลมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๒% ในปี ๒๕๕๗ ถือว่าอยู่ในระดับดีเมื่อเทียบกับปี ๒๕๔๕ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๕๒% และมีคะแนนเฉลี่ยลดลงเมื่อเทียบกับปี ๒๕๕๔ ที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ ๗๗% แสดงให้เห็นว่า บริษัทจดทะเบียนไทย ให้ความสำคัญในการพัฒนาการกำกับดูแลกิจการที่ดีเพื่อโอกาสในการเติบโตอย่างยั่งยืนและสร้างความเชื่อมั่นแก่ผู้ลงทุนทั้งในประเทศและต่างประเทศสู่การยอมรับในระดับสากล

๒.๔.๒ ด้านการบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ

(๑) การบริหารจัดการภาครัฐมีการปรับปรุงตามยุคสมัย พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ได้จัดระเบียบการบริหารราชการแผ่นดินแบ่งออกเป็น ๓ ส่วนได้แก่ บริหารราชการส่วนกลาง บริหารราชการส่วนภูมิภาค และบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้หลักการกระจายอำนาจที่ส่วนกลางได้มอบอำนาจระดับหนึ่งให้ประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการปกครองตนเองอย่างอิสระโดยที่ไม่ขัดต่อกฎหมายของประเทศ ทั้งสามส่วนนี้อยู่ในการควบคุมและบริหารงานของคณะรัฐมนตรี ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบบริหารราชการแผ่นดิน รวมไปถึงการกำหนดนโยบายเพื่อให้ข้าราชการนำไปปฏิบัติ ทั้งนี้การปฏิรูประบบราชการที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนในโครงสร้างของหน่วยราชการเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ มีการกำหนดส่วนราชการไว้เป็น ๒๐ กระทรวง และส่วนราชการไม่สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวง หรือทบวง

(๒) การกระจายอำนาจเกิดผลสำเร็จหลายด้านแต่ยังมีปัญหาที่ต้องแก้ไขการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ในระยะที่ผ่านมาได้ดำเนินการตามแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ และ ๒๕๕๐ และตามแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ นอกจากนี้ มีการใช้งบประมาณเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการถ่ายโอนภารกิจ หน้าที่และเพิ่มรายได้ในการดำเนินงานของ อปท. โดยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๓ สัดส่วนของรายได้ของท้องถิ่นต่อรายได้รัฐบาลคิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๑ เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ ๒๕.๑๗ ในปีงบประมาณ ๒๕๕๐ และร้อยละ ๒๘.๒๑ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ มีการถ่ายโอนภารกิจไปแล้วตามแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ อปท. ฉบับที่ ๑ จำนวน ๑๘๕ ภารกิจจากภารกิจที่จะต้องถ่ายโอน ๒๔๕ ภารกิจและถ่ายโอนภารกิจตามแผนปฏิบัติการฯ ฉบับที่ ๒ จำนวน ๗๕ งาน/กิจกรรมจาก ๑๑๔ งาน/กิจกรรม และถ่ายโอนบุคลากรจากส่วนกลางให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวน ๙,๘๕๐ คน แบ่งเป็นข้าราชการ ๑,๓๗๘ คน บุคลากรทางการศึกษา ๕,๒๙๕ คน ข้าราชการกระทรวงสาธารณสุขซึ่งประจำอยู่ที่สถานอนามัย จำนวน ๗๙ คน และลูกจ้างประจำ ๓,๐๙๘ คน อย่างไรก็ตามยังมีปัญหาที่ต้องการการแก้ไข เช่น การทับซ้อนของอำนาจหน้าที่และเขตพื้นที่ระหว่างองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนตำบล ทำให้การจัดบริการสาธารณะให้กับประชาชนยังขาดความสมดุล ปัญหาการซื้อเสียง ทำให้การเลือกตั้งระดับท้องถิ่นขาดความชอบธรรม และปัญหาการขาดแคลนรายได้ของ อปท. ซึ่งรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองในภาพรวมมีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๙.๙๐ ของรายได้รัฐบาลในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๙ และเพิ่มเป็นร้อยละ ๑๐.๖๕ ในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ท้องถิ่นจำเป็นต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากรัฐบาล คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๕๒ และร้อยละ ๓๙.๔๖ ตามลำดับ ส่งผลให้ อปท. ในพื้นที่ที่มีกิจกรรมทางเศรษฐกิจหนาแน่น เช่น การเป็นแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม การค้า การบริการ การเป็นพื้นที่เขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ แหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงระดับโลก การจัดบริการสาธารณะรองรับการเติบโตของเมืองและการเพิ่มขึ้นของประชากรแฝงและแรงงานต่างด้าวได้อย่างมีขอบเขตจำกัด

๒.๔.๓ ด้านการทุจริตคอร์รัปชัน

ไทยกำลังประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก พัฒนาการของการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมไทยเปลี่ยนแปลงจากในอดีตที่มีรูปแบบการทุจริตจัดซื้อจัดจ้างรับสินบน ซึ่งสามารถตรวจสอบหาหลักฐานจับผิดมาลงโทษได้ เนื่องจากมีความซับซ้อนไม่มากเท่ากับการทุจริตคอร์รัปชันในปัจจุบันที่ประเทศไทยมีความเสียหายจากการทุจริตคอร์รัปชันขนาดใหญ่ที่สูงเป็นแสนล้านบาท อันเนื่องจากการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนซึ่งเป็นรูปแบบใหม่ที่เกิดขึ้นในช่วงที่รัฐเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจและการหาประโยชน์จากธุรกิจในโลกสมัยใหม่ มีความซับซ้อนเพิ่มขึ้นและในปัจจุบันประเทศไทยประสบปัญหาการทุจริตเชิงนโยบายและผลประโยชน์ทับซ้อนเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นองค์กรภาครัฐหรือภาคเอกชน และมาตรการต่างๆ ที่ออกมา รวมทั้งกฎหมายเกี่ยวกับการทุจริตและการตรวจสอบจากองค์กรต่างๆ ยังไม่สามารถที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาลำนี้ได้ ดังปรากฏตามดัชนีภาพลักษณ์คอร์รัปชัน (Corruption Perception Index : CPI) พ.ศ. ๒๕๕๗ ขององค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ พบว่าประเทศไทยได้ ๓๘ คะแนนจากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน อยู่อันดับที่ ๘๕ จากการจัดอันดับทั้งหมด ๑๗๕ ประเทศทั่วโลก จะเห็นได้ว่าประเทศไทยมีคะแนนดีขึ้นเล็กน้อยเทียบกับปี ๒๕๕๖ ที่ได้ ๓๕ คะแนน อยู่อันดับ ๑๐๒ โดยเมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มอาเซียนพบว่า ประเทศไทยมีคะแนนเท่ากับประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศสิงคโปร์สูงถึง ๘๔ คะแนน และมาเลเซียได้ ๕๒ คะแนน (คะแนนมากหมายถึงมีคอร์รัปชันน้อย)

๓. บริบทการเปลี่ยนแปลงและภาพอนาคตประเทศไทย

๓.๑ บริบทภายใน

๓.๑.๑ ภาพเศรษฐกิจไทยในกรณีฐาน

ภายใต้สมมติฐาน (๑) แนวโน้มการขยายตัวของเศรษฐกิจโลกเฉลี่ยร้อยละ ๓.๘ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และร้อยละ ๔.๒ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๒) การลงทุนภาครัฐขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔ (๓)ราคาน้ำมันเฉลี่ย ๗๐-๙๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และเฉลี่ย ๘๐-๑๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อบาร์เรลในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ (๔) ผลผลิตภาพการผลิตรวมขยายตัวร้อยละ ๒.๑ โดยผลิตภาพการผลิตภาคเกษตรหดตัวต่อเนื่องเฉลี่ยร้อยละ ๐.๘ ภาคอุตสาหกรรมขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๒.๐ และภาคบริการขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๐ (๕) การลงทุนภาคเอกชนขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๕ และ (๖) กำลังแรงงานลดลงเฉลี่ยร้อยละ ๐.๒ และร้อยละ ๐.๗ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ และ ๑๓ ตามลำดับภายใต้สมมติฐานเหล่านี้ เศรษฐกิจไทยในช่วง ๑๐ ปีข้างหน้ามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓-๔.๓ โดยมีค่ากลางของการประมาณการร้อยละ ๓.๘ ซึ่งทำให้เศรษฐกิจไทยจะสามารถขยายฐานะขึ้นเป็นประเทศ รายได้สูงในช่วงปี ๒๕๗๑ (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๔.๓ - ๒๕๗๔) (ในกรณีเศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยร้อยละ ๓.๓) การขยายตัวในกรณีฐานดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจไทยมีความเสี่ยงที่จะตกอยู่ภายใต้กับดักประเทศรายได้ปานกลางอย่างถาวรมากขึ้น เมื่อคำนึงถึงเงื่อนไขในระยะยาว โดยเฉพาะ (๑) การลดลงของกำลังแรงงานที่จะหดตัวเร่งขึ้นเป็นเฉลี่ยร้อยละ ๑.๐ ในช่วงแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๔ ซึ่งจะเป็ปัจจัยถ่วงต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากขึ้น (๒) ชีตความสามารถด้านการคิดค้นเทคโนโลยีและนวัตกรรมซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นในการยกระดับฐานะประเทศเข้าสู่การเป็นประเทศรายได้สูงจะลดลงตามการเพิ่มขึ้นของสัดส่วนของประชากรผู้สูงอายุ (๓) จำนวนประชากรรวมจะเริ่มลดลงในปี ๒๕๗๐ ซึ่งส่งผลให้อุปสงค์และการผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการในประเทศขยายตัวช้าลง (๔) การเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ที่การปรับตัวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุช้ากว่าไทย (๕) ภาระการใช้จ่ายเพื่อดูแลผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นทำให้การจัดสรรงบประมาณเพื่อการพัฒนาประเทศเพื่อยกระดับฐานะการพัฒนาประเทศมีข้อจำกัดมากขึ้น (๖) เกณฑ์รายได้ขั้นต่ำสำหรับการเป็นประเทศรายได้ขั้นสูงปรับตัวเพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณ ๑๐๐-๒๐๐ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปีตามการเพิ่มขึ้นของรายได้และมาตรฐานการครองชีพของประเทศสำคัญๆ เงื่อนไขดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีความเสี่ยงที่จะไม่สามารถหา

รายได้ที่เพียงพอในการที่จะทำให้คนไทยได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ มีความภาคภูมิใจ มีเกียรติและศักดิ์ศรี ในประชาคมภูมิภาคและในโลก

๓.๑.๒ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ

การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยส่งผลให้อัตราการพึ่งพิงของประชากรวัยแรงงานต้องแบกรับการดูแลผู้สูงอายุเพิ่มสูงขึ้น โดยในปี ๒๕๕๓ มีประชากรวัยแรงงาน ๕ คนที่มีศักยภาพแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน และคาดการณ์ว่าในปี ๒๕๘๓ จะเหลือประชากรวัยแรงงานเพียง ๑.๗ คนแบกรับผู้สูงอายุ ๑ คน การขาดแคลนกำลังแรงงานทำให้ต้องนำเข้าแรงงานไร้ทักษะจากประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งส่งผลกระทบต่อตลาดแรงงานไทยในด้านการยกระดับรายได้และทักษะฝีมือแรงงานจะต่ำลง ผลผลิตภาพแรงงานไทยอาจเพิ่มขึ้นช้า ปัญหาการค้ำมนุษย์ และการขาดการคุ้มครองทางสังคมขั้นพื้นฐานที่จำเป็น ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อเนื่องที่ส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของคนไทย อาทิ อาชญากรรม โรคระบาด และภาวะทางการแพทย์ของระบบบริการทางสังคม อย่างไรก็ตาม นับเป็นโอกาสในการพัฒนาสินค้าและบริการ ธุรกิจบริการที่เหมาะสมกับกลุ่มผู้สูงอายุที่เพิ่มขึ้นเป็นตัวเลขเบื้องต้น สศช. จะคำนวณใหม่อีกครั้งเมื่อการปรับปรุงฐานข้อมูลในแบบจำลองเสร็จสมบูรณ์เกณฑ์ขั้นต่ำในปี ๒๕๔๖ ซึ่งอยู่ที่ ๑๒,๗๔๕ ดอลลาร์ สรอ. ต่อคนต่อปี

๓.๑.๓ ความเหลื่อมล้ำ

ความเหลื่อมล้ำเป็นปัญหาสำคัญในสังคมไทยทั้งความเหลื่อมล้ำด้านรายได้ โอกาสการเข้าถึงบริการภาครัฐและการเข้าถึงทรัพยากรธรรมชาติ นำไปสู่ความขัดแย้งในสังคม และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่ลดทอนความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและความมั่นคงทางสังคม จากการกระจายรายได้และผลประโยชน์ของการพัฒนาไปยังกลุ่มคนต่างๆ ในสังคม บางพื้นที่และบางสาขาการผลิตไม่ทั่วถึงเป็นธรรมชาติ ผลประโยชน์ส่วนใหญ่ตกอยู่ในกลุ่มที่มีโอกาสและรายได้สูง ทำให้สัดส่วนรายได้ระหว่างกลุ่มคนรวยร้อยละ ๑๐ ของประชากรกับกลุ่มคนจนร้อยละ ๑๐ ของประชากร มีความแตกต่างกันถึง ๓๔.๙ เท่าในปี ๒๕๔๖ นอกจากนี้ความเหลื่อมล้ำยังส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ อาทิ ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน คนยากจนขาดโอกาสการเข้าถึงบริการการศึกษาและสาธารณสุขที่มีคุณภาพอย่างเท่าเทียม การแย่งชิงทรัพยากร การรับรู้ข้อมูลข่าวสารปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติด

๓.๑.๔ ความเป็นเมือง

การเปลี่ยนแปลงพื้นที่ชนบทไปสู่ความเป็นเมืองมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเพื่อลดความแออัดของเมืองหลวงและเมืองหลัก อันเป็นการกระจายความเจริญสู่พื้นที่อื่นๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การจัดบริการสาธารณะเพื่อรองรับการเติบโตของเมือง การใช้ประโยชน์ของทรัพยากรท้องถิ่นทั้งปัจจัยการผลิตและแรงงานไปสู่ภาคการค้า บริการ และอุตสาหกรรม ตลอดจนการแสวงหาเทคโนโลยีใหม่ๆ ที่จะช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อลดลงและความเสื่อมโทรมของทรัพยากรท้องถิ่น การลดลงของแรงงานในภาคเกษตร รวมทั้งปัญหาการบริหารจัดการขยะทั้งขยะชุมชนและอุตสาหกรรม ทั้งนี้ การเพิ่มขึ้นของประชากรและแรงงานในพื้นที่อาจส่งผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงของวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น อย่างไรก็ตาม การผลิตและกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการคนในเมืองที่มากขึ้น จะส่งผลให้เกิดการประหยัดจากขนาด การขนส่งมีต้นทุนต่ำลง และการลงทุนในระบบสาธารณูปโภคจะมีความคุ้มค่ามากขึ้น นอกจากนี้ ความต้องการแรงงานที่มากขึ้นจะมีส่วนเอื้อหรือทำให้จำเป็นต้องมีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาในพื้นที่เพื่อตอบสนองความต้องการของสถานประกอบการที่มีจำนวนมาก

๓.๑.๕ การบริหารจัดการภาครัฐ

(๑) ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ วางกรอบด้านการบริหารจัดการภาครัฐ เอื้อต่อการพัฒนาธรรมาภิบาลภาครัฐ ร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๕๘ มีมาตราสำคัญๆ ที่จะช่วยสนับสนุนให้การบริหารจัดการและการปรับปรุงประสิทธิภาพพลไกการพัฒนา อาทิ มาตรา ๖๙ หน่วยงานของรัฐ องค์การเอกชนหรือองค์กรใดที่ดำเนินกิจกรรมโดยใช้เงินแผ่นดิน มีหน้าที่ต้อง

เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการดังกล่าวต่อสาธารณะเพื่อให้พลเมืองได้ติดตามและตรวจสอบมาตรา ๘๒ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ และต้องจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอย่างอื่น ให้เป็นไปตามหลักธรรมาภิบาล พัฒนาและสร้างโอกาสเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความเป็นธรรมอย่างยั่งยืน กระจายอำนาจและจัดการกิจ อำนาจหน้าที่ และขอบเขตความรับผิดชอบที่ชัดเจนระหว่างราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น รวมทั้งมีกลไกป้องกันและจัดการทุจริตและประพฤติมิชอบที่มีประสิทธิภาพทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ มาตรา ๘๙ รัฐต้องดำเนินนโยบายการเงิน การคลัง และงบประมาณภาครัฐ โดยยึดหลักการรักษาวินัยและความยั่งยืนทางการคลัง และการใช้จ่ายเงินแผ่นดิน อย่างคุ้มค่า จัดให้มีระบบการเงินการคลังเพื่อสังคม มีระบบภาษีอากรที่มีความเป็นธรรมมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชน และสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม

(๒) ภาคประชาสังคมให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการของภาครัฐสถาบันทางสังคม อาทิ มูลนิธิ สถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัยต่างๆ นำเสนอผลการติดตาม วิเคราะห์ สังเคราะห์ เรื่องที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการประเทศและการปรับปรุงประสิทธิภาพกลไกการพัฒนาทั้งประเด็นธรรมาภิบาล การทุจริตคอร์รัปชันทั้งการคอร์รัปชันขนาดใหญ่และคอร์รัปชันภาครัฐเรือน การบริหารจัดการภาครัฐและการกระจายอำนาจ เพื่อรายงานข้อค้นพบและข้อเสนอแนะสู่สาธารณะ เป็นแรงกดดันให้ผู้มีอำนาจภาครัฐหันมาพิจารณา ทบทวน แนวนโยบาย มาตรการ และกลไกการทำงานต่างๆ ให้เหมาะสมมากขึ้น

๓.๒ บริบทภายนอก

๓.๒.๑ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของโลก

องค์การสหประชาชาติประเมินสถานการณ์ว่าในช่วงปี ๒๕๔๔-๒๖๔๓ (ค.ศ. ๒๐๐๑-๒๑๐๐) จะเป็นศตวรรษแห่งผู้สูงอายุ หมายถึงการมีประชากรอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปมากกว่าร้อยละ ๑๐ ของประชากรรวมทั่วโลก โดยประเทศที่พัฒนาแล้วจะใช้ระยะเวลาที่ค่อนข้างยาวนานในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเช่น ญี่ปุ่น อเมริกา ยุโรป ขณะที่กลุ่มประเทศกำลังพัฒนาจะมีระยะเวลาเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรดังกล่าวค่อนข้างสั้นกว่า สะท้อนถึงระยะเวลาในการเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุที่สั้นกว่าประเทศพัฒนาแล้วค่อนข้างมาก โดยการเป็นสังคมผู้สูงอายุจะส่งผลให้มีการขาดแคลนแรงงานในประเทศ และมีการเคลื่อนย้ายแรงงานต่างด้าวมากขึ้น นอกจากนี้ มีความต้องการสินค้าและบริการที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุมากขึ้น นับเป็นโอกาสอย่างมากสำหรับประเทศไทยที่จะพัฒนาด้านธุรกิจและลงทุนด้านการค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยว ที่พักอาศัย การให้บริการสุขภาพในรูปแบบต่างๆ รวมทั้งเป็นโอกาสของแรงงานไทยในการไปทำงานในประเทศที่พัฒนาแล้ว

๓.๒.๒ การปรับเปลี่ยนด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมที่รวดเร็ว

การปรับเปลี่ยนที่รวดเร็วด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรมส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการผลิตและการค้าที่มีการใช้เทคโนโลยีมาช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กลายมาเป็นรูปแบบการค้าที่มีบทบาทมากขึ้น มีการยกระดับกระบวนการผลิตแบบอัตโนมัติไปสู่การใช้เทคโนโลยีที่ผสมผสานระหว่าง Information Technology กับ Operational Technology หรือที่เรียกว่า Internet of Things (เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เชื่อมอุปกรณ์และ เครื่องมือต่างๆ เช่น โทรศัพท์มือถือ รถยนต์ ตู้เย็น โทรทัศน์ และอื่นๆ เข้าไว้ด้วยกัน) เพื่อผลิตสินค้าตามความต้องการของผู้บริโภคจำนวนมากยิ่งขึ้น โดยหากภาคการผลิตที่ปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีไม่ทัน ขาดการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนา และนวัตกรรม จะทำให้ความสามารถในการแข่งขันลดลง

๓.๒.๓ ความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจในระดับภูมิภาคและระดับโลกที่สูงขึ้น

(๑) แนวโน้มการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อนบ้านมีการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและเขตเศรษฐกิจพิเศษภายในประเทศ ซึ่งจะมีผลต่อทิศทางการวางแผนพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐานของ

ประเทศไทย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนกฎ ระเบียบ กติกา ด้านการค้าการลงทุนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับเรื่อง ความโปร่งใสและสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

(๒) การเปิดเสรีภายใต้ข้อตกลงประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี ๒๕๕๘ จะนำมา ซึ่งโอกาสที่สำคัญๆ หลายประการต่อการยกระดับศักยภาพการขยายตัวของเศรษฐกิจไทย ได้แก่ ๑) การลด ข้อจำกัดในด้านอุปสงค์ในประเทศ ๒) โอกาสในการใช้ปัจจัยการผลิตและแรงงานสำหรับการพัฒนาภาคเกษตร และอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานและวัตถุดิบเข้มข้นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและพัฒนาตนเองไปสู่ ระดับการผลิตที่สูงขึ้นทั้งการผลิตในประเทศและการใช้ฐานการผลิตในประเทศเพื่อนบ้านและ ๓) โอกาสในการ ใช้ความได้เปรียบด้านสถานที่ตั้งและด้านโครงสร้างพื้นฐานและโลจิสติกส์ในการขับเคลื่อน

เศรษฐกิจให้เป็นศูนย์กลางทางการบริการและการผลิตภาคอุตสาหกรรมขนาดในอนุภูมิภาคและในภูมิภาค

(๓) การเปิดเสรีทางการค้ากับประเทศที่พัฒนาแล้ว จะมีการนำประเด็นด้าน มาตรฐานของการค้าและบริการมาเป็นข้อกีดกันทางการค้าซึ่งผู้ประกอบการภายในประเทศโดยเฉพาะวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมต้องปรับตัวเพื่อพัฒนาสภาพการผลิตและรูปแบบธุรกิจ พัฒนามาตรฐานของ อุตสาหกรรม ตลอดจนพัฒนาสินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและมีความรับผิดชอบต่อสังคม/ชุมชนมากขึ้นโดย แรงแห้วจากกระแสการเปิดเสรีทางการค้าจะก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แนวโน้มราคาสินค้าเกษตรและ สินค้าขั้นปฐม แรงกดดันจากการเพิ่มขึ้นของขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศต่างๆ ในอนุภูมิภาค โดยเฉพาะในการผลิตสินค้าเกษตร สินค้ากึ่งทุนและเทคโนโลยีเข้มข้น รวมทั้งแนวนโยบายและมาตรการการ พัฒนาของภาครัฐที่ยังไม่ทั่วถึง ยังมีแนวโน้มที่จะตอกย้ำปัญหาความเหลื่อมล้ำทางด้านรายได้ให้มีความรุนแรง มากขึ้นและเป็นอุปสรรคต่อการ

สร้างการเติบโตของเศรษฐกิจแบบทั่วถึง (Inclusive Growth) ซึ่งเป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการขยายตัวทาง เศรษฐกิจที่ต่อเนื่องและยั่งยืน

(๔) ตลาดเงิน ตลาดทุน และเศรษฐกิจโลกยังมีความเสี่ยงที่จะผันผวนตลอดช่วง แผนฯ ๑๒ เนื่องจาก ๑) ผลกระทบจากการปรับทิศทางนโยบายการเงินในสหรัฐอเมริกาในช่วงต้นแผนพัฒนาฯ และแนวโน้มการปรับทิศทางนโยบายการเงินในยุโรปในช่วงกลางถึงปลายแผนพัฒนาฯ และ ๒) ปัญหาการสั่งสม หนี้สาธารณะในประเทศสำคัญๆ ในช่วงหลังวิกฤติเศรษฐกิจโลกที่มีความเสี่ยงจะพัฒนาไปสู่วิกฤติและสร้าง ผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและการเงินโลกหากมาตรการปฏิรูปในประเทศสำคัญๆ ของโลกไม่ ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

(๕) ความเคลื่อนไหวของกระแสวัฒนธรรมโลก ความก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสาร การขยายตัวของเครือข่ายทางสังคมออนไลน์ ส่งผลให้มีทั้งโอกาสและความเสี่ยง ต่อวิถีชีวิตทัศนคติ และความ เชื่อในสังคม ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กระบวนการเรียนรู้ และพฤติกรรมกรบริโภคของคนใน ประเทศ

๓.๒.๔ การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๑) การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Change) จะส่งผลกระทบซ้ำเติม ต่อสถานการณ์ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้มีความรุนแรงมากขึ้นอุณหภูมิของ โลกเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดความแห้งแล้งเป็นระยะเวลายาวนาน เกิดฝนขาดช่วง และมีฤดูกาลเปลี่ยนไป ส่งผลกระทบ ต่อความอุดมสมบูรณ์ของดิน ป่าไม้เกิดความเสื่อมโทรม แหล่งน้ำขาดแคลน ผลผลิตทางการเกษตรลดลง เกิดโรค ระบาดในพืชและสัตว์ และอาจเกิดผลกระทบต่อสุขภาพของมนุษย์กรณีที่เกิดโรคระบาดใหม่ เกิดความเสี่ยงต่อ การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพ เช่น ระบบนิเวศป่าไม้ ระบบนิเวศชายฝั่ง พื้นที่ชุ่มน้ำ เกิดการกัดเซาะ ชายฝั่ง และการสูญเสียแนวปะการัง การสูญเสียความหลากหลายทางชีวภาพดังกล่าวข้างต้น จะส่งผลกระทบต่อความ มั่นคงด้านอาหาร สุขภาพ พลังงาน และลดทอนขีดความสามารถในการพึ่งพาตนเองของชุมชน

(๒) การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศยังส่งผลให้ภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มเกิดบ่อยครั้งขึ้นและมีความรุนแรงมากขึ้น ทั้งอุทกภัย ภัยแล้ง แผ่นดินไหวและดินโคลนถล่ม ส่งผลกระทบต่อภาคการผลิต การพัฒนาอุตสาหกรรม และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ รวมทั้งวิถีการดำรงชีวิตของประชาชน นอกจากนี้ ข้อตกลงระหว่างประเทศเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศจะทวีความเข้มข้นและเป็นแรงกดดันให้ประเทศไทยต้องเตรียมพร้อมรับภาระในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกภายใต้กระแสการแข่งขันทางการค้า

๓.๒.๕ วาระการพัฒนาของโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ (Post ๒๐๑๕ Agenda)

ประเด็นสำคัญของวาระการพัฒนาโลกภายหลัง ค.ศ. ๒๐๑๕ คือ การจัดทำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในกรอบสหประชาชาติ (Sustainable Development Goals-SDGs) ในช่วงเวลา ๑๕ ปี โดยสหประชาชาติให้การรับรองแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๗ ประกอบด้วยเป้าประสงค์ (Goal) จำนวน ๑๗ ข้อ และเป้าหมาย (Target) จำนวน ๑๖๙ ข้อ ซึ่งจะส่งผลกระทบกับการวางแผนทางการพัฒนาประเทศในอนาคต ที่ต้องเน้นจัดความยากจนให้หมดไป ประชาชนมีสุขภาพที่ดี มีระบบการศึกษา มีความเท่าเทียมกันทางเพศ ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน มีระบบโครงสร้างพื้นฐานที่รองรับการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยั่งยืน ลดความไม่เท่าเทียมกันทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคแบบยั่งยืน เตรียมความพร้อมในการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ส่งเสริมรักษาทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ มีการจัดการทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน ส่งเสริมให้สังคมมีความสุข มีความยุติธรรมและส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนเพื่อการพัฒนาในระดับโลกร่วมกัน

๔. กรอบวิสัยทัศน์และเป้าหมาย

๔.๑ กรอบวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒

จากสถานะของประเทศและบริบทการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่ประเทศกำลังประสบอยู่ ทำให้การกำหนดวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ยังคงมีความต่อเนื่องจากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๑ และกรอบหลักการของการวางแผนที่น้อมนำและประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วม การพัฒนาที่ยืดหยุ่นสมดุล ยั่งยืน โดยวิสัยทัศน์ของการพัฒนาในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดทิศทางการพัฒนาที่มุ่งสู่การเปลี่ยนผ่านประเทศไทยจากประเทศที่มีรายได้ปานกลางไปสู่ประเทศที่มีรายได้สูง มีความมั่นคง และยั่งยืน สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และนำไปสู่การบรรลุวิสัยทัศน์ระยะยาว “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ของประเทศ

๔.๒ การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศ (Country Strategic Positioning) เป็นการกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของประเทศที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติที่ สศช. ได้จัดทำขึ้น

ประเทศไทยเป็นประเทศรายได้สูงที่มีการกระจายรายได้อย่างเป็นธรรม เป็นศูนย์กลางด้านการขนส่ง โลจิสติกส์ของภูมิภาคสู่ความเป็นชาติการค้าและบริการ (Trading and Service Nation) เป็นแหล่งผลิตสินค้าเกษตรอินทรีย์และเกษตรปลอดภัย แหล่งอุตสาหกรรมสร้างสรรค์และนวัตกรรมสูงที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๔.๓ เป้าหมาย

๔.๓.๑ การหลุดพ้นจากกับดักประเทศรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

(๑) เศรษฐกิจขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕.๐

(๒) ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว (GDP Per Capita) และรายได้ประชาชาติต่อหัว (GNP Per Capita) ณ สิ้นแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๒ ในปี ๒๕๕๖ เพิ่มขึ้นเป็น ๓๐๗,๐๕๑ บาท (๙,๓๒๕ ดอลลาร์ สรอ.) และ ๓๐๑,๑๙๙ บาท (๘,๘๕๙ ดอลลาร์ สรอ.) ต่อคนต่อปี

(๓) ผลิตภาพการผลิตเพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๒.๕ ต่อปี

(๔) การลงทุนรวมขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๘.๐ (การขยายตัวของการลงทุนภาครัฐไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๐.๐ และการลงทุนของภาคเอกชนขยายตัวไม่ต่ำกว่าเฉลี่ยร้อยละ ๗.๕ ในขณะที่ปริมาณการส่งออกขยายตัวเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๔.๐ ต่อปี)

๔.๓.๒ การพัฒนาศักยภาพคนให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศและการสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

(๑) ประชาชนทุกช่วงวัยมีความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจและสังคม (Socio-Economic Security) และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

(๒) การศึกษาและการเรียนรู้ได้รับการพัฒนาคุณภาพ

(๓) สถาบันทางสังคมมีความเข้มแข็งเป็นฐานรากที่เอื้อต่อการพัฒนานคน

๔.๓.๓ การลดความเหลื่อมล้ำในสังคม

(๑) การกระจายรายได้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น

(๒) บริการทางสังคมมีคุณภาพและมีการกระจายอย่างทั่วถึง

๔.๓.๔ การสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

(๑) รักษาความมั่นคงของฐานทรัพยากร สร้างสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืนและเป็นธรรม

(๒) ขับเคลื่อนประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

(๓) เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือภัยพิบัติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

(๔) เพิ่มประสิทธิภาพและเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(๕) มีการบริหารจัดการน้ำให้สมดุลระหว่างการอุปสงค์และอุปทานของน้ำ

๔.๓.๕ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

(๑) การบริหารงานภาครัฐที่โปร่งใส เป็นธรรม มีประสิทธิภาพ และมีส่วนร่วม

(๒) จัดการทุจริตคอร์รัปชัน

(๓) มีการกระจายอำนาจที่เหมาะสม

๕. แนวทางการพัฒนา

๕.๑ การยกระดับศักยภาพการแข่งขันและการหลุดพ้นกับดักรายได้ปานกลางสู่รายได้สูง

๕.๑.๑ การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนา

พัฒนาสถานะแวดล้อมของการพัฒนาวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิจัย และนวัตกรรม ทั้งด้านการลงทุนในการวิจัยและพัฒนา ด้านบุคลากรวิจัย ด้านโครงสร้างพื้นฐาน และด้านการบริหารจัดการ รวมทั้งสนับสนุนและผลักดันให้ผู้ประกอบการมีบทบาทหลักด้านเทคโนโลยีและนวัตกรรม ตลอดจนผลักดันงานวิจัยและพัฒนาให้ใช้ประโยชน์อย่างแท้จริงทั้งเชิงพาณิชย์และสาธารณะโดยให้ความสำคัญคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

๕.๑.๒ การพัฒนาผลิตภาพแรงงาน

สร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนในการพัฒนากำลังคนและแรงงานให้มีทักษะความรู้และสมรรถนะที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาดและรองรับการเปิดเสรีของประชาคมอาเซียน โดยยกระดับและพัฒนาสมรรถนะแรงงานไทยด้วยเทคโนโลยี เร่งรัดให้แรงงานทั้งระบบมีการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานเพื่อสามารถแข่งขันในตลาดแรงงานได้ สนับสนุนให้แรงงานและปัจจัยการผลิตมีความยืดหยุ่นในการเคลื่อนย้ายระหว่างสาขาการผลิตและระหว่างพื้นที่การผลิต เพื่อให้แรงงานสามารถเคลื่อนย้ายไปสู่สาขาการผลิต

ที่มีผลิตภาพการผลิตสูงสุด และสนับสนุนให้ผู้ประกอบการในภาคอุตสาหกรรมและบริการจัดทำกรอบคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานให้เป็นมาตรฐานที่เชื่อมโยงกันเพื่อยกระดับทักษะของแรงงานไทย

๕.๑.๓ การส่งเสริมผู้ประกอบการที่เข้มแข็งและพาณิชย์ดิจิทัล

พัฒนาขีดความสามารถของผู้ประกอบการให้มีความยืดหยุ่น สามารถปรับตัวและดำเนินธุรกิจท่ามกลางการดำเนินนโยบายและมาตรการการกีดกันทางการค้าในรูปแบบต่างๆ เพิ่มสัดส่วนความเป็นเจ้าของของคนไทยและสนับสนุนให้มีการขยายตลาดที่มีแบรนด์สินค้าและช่องทางการตลาดที่เป็นของตนเองมากขึ้น ตลอดจนพัฒนาต่อยอดอุตสาหกรรมและบริการเพื่อเข้าสู่การเป็นศูนย์กลางการผลิต บริการและอุตสาหกรรมดิจิทัล

๕.๑.๔ การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเร่งลงทุนและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการคมนาคมขนส่งเพื่อเชื่อมโยงพื้นที่

เศรษฐกิจในประเทศและต่างประเทศ ทั้งการพัฒนาและปรับปรุงโครงข่ายรถไฟให้เป็นโครงข่ายหลักในการเดินทางและขนส่งของประเทศ พัฒนาโครงข่ายระบบขนส่งสาธารณะและโครงข่ายทางหลวงพิเศษระหว่างเมือง ขยายขีดความสามารถของท่าอากาศยานหลักของประเทศ พัฒนาท่าเรือที่มีศักยภาพให้เป็นท่าเรืออิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ รวมทั้งพัฒนาและปรับปรุงระบบโทรคมนาคมของประเทศ ตลอดจนสนับสนุนการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมที่เกิดจากลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น อุตสาหกรรมซ่อมบำรุงและผลิตชิ้นส่วนอากาศยาน และอุตสาหกรรมระบบราง เป็นต้น เพื่อสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้กับประเทศในการเป็นฐานการผลิตในภูมิภาคอาเซียน

๕.๑.๕ การปรับโครงสร้างการผลิต

ปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตร โดยการปรับเปลี่ยนจากการผลิตสินค้าเกษตรขั้นปฐมเป็นสินค้าเกษตรแปรรูปที่มีมูลค่าสูงมีคุณภาพและมาตรฐานสากล สามารถสร้างความเชื่อมโยงทางด้านวัตถุดิบกับประเทศเพื่อนบ้านและลดระดับการผลิตสินค้าขั้นปฐมที่สูญเสียขีดความสามารถในการแข่งขัน ลงสู่ระดับที่จำเป็นสำหรับการสร้างความมั่นคงทางด้านอาหารและพลังงาน จัดระบบการผลิตให้สอดคล้องกับศักยภาพพื้นที่และความต้องการของตลาดตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำทั้งด้านกายภาพและเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมการรวมกลุ่มทางการเกษตรจากกิจการเจ้าของคนเดียวเป็นการประกอบการในลักษณะสหกรณ์ ห้างหุ้นส่วน และบริษัทเพื่อให้เกิดการประหยัดจากขนาด พิจารณาพันธุ์พืชที่เหมาะสมกับศักยภาพของพื้นที่และแหล่งน้ำ ใช้เทคโนโลยีการผลิตในระดับที่เหมาะสม ใช้กลไกตลาดในการป้องกันความเสี่ยง ตลอดจนส่งเสริมและเร่งขยายผลแนวความคิดการทำการเกษตรตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง และระบบเกษตรกรรมยั่งยืนปรับโครงสร้างการผลิตภาคบริการโดยเร่งพัฒนาระบบคมนาคมขนส่งให้เกิดความเชื่อมโยงกันเป็นโครงข่ายทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ

๕.๒ การพัฒนาศักยภาพคนตามช่วงวัยและการปฏิรูประบบเพื่อสร้างสังคมสูงวัยอย่างมีคุณภาพ

๕.๒.๑ การพัฒนาศักยภาพคนในทุกช่วงวัยให้สนับสนุนการเจริญเติบโตของประเทศ

โดยช่วงวัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดให้มีพัฒนาการที่สมวัยในทุกด้าน วัยเรียน วัยรุ่นให้มีทักษะการเรียนรู้ ทักษะชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นภายใต้บริบทสังคมที่เป็นพหุวัฒนธรรม วัยแรงงานให้มีการพัฒนาระดับสมรรถนะฝีมือแรงงานเพื่อสร้างผลิตภาพเพิ่มให้กับประเทศ วัยผู้สูงอายุให้มีการทำงานที่เหมาะสมตามศักยภาพและประสบการณ์ มีรายได้ในการดำรงชีวิต มีการสร้างเสริมและฟื้นฟูสุขภาพเพื่อป้องกันหรือชะลอความทุพพลภาพและโรคเรื้อรังต่างๆ ที่จะก่อให้เกิดภาระแก่ปัจเจกบุคคล ครอบครัว และระบบบริการสุขภาพ

๕.๒.๒ การยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพ เท่าเทียมและทั่วถึง โดย

(๑) ปฏิรูประบบบริหารจัดการทางการศึกษา โดยปรับระบบบริหารจัดการการศึกษาใหม่เพื่อสร้างความรับผิดชอบต่อผลลัพธ์ (Accountability)

(๒) ปฏิรูประบบการคลังด้านการศึกษา เพื่อเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพการจัดการศึกษา โดยการจัดสรรงบประมาณตรงสู่ผู้เรียน ส่งเสริมการมีส่วนร่วมจากภาคเอกชนในการจัดการศึกษา

(๓) พัฒนาคุณภาพครูทั้งระบบ ตั้งแต่กระบวนการผลิต สรรหา และการคัดเลือกให้ได้ คนดีคนเก่ง รวมทั้งระบบการประเมินและรับรองคุณภาพที่เน้นผลลัพธ์จากตัวผู้เรียน และ

(๔) ปฏิรูประบบการเรียนรู้ โดยมุ่งจัดการเรียนรู้เพื่อสร้างสมรรถนะกำลังคนทั้งระบบ การศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมศึกษาจนถึงการเรียนรู้ตลอดชีวิต พัฒนาสื่อเพื่อการเรียนรู้ ปรับหลักสูตรและผลิต กำลังคนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและความต้องการของตลาด การวิจัยและการใช้เทคโนโลยีและสื่อเพื่อ การเรียนรู้

๕.๒.๓ การพัฒนาด้านสุขภาพ โดยส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมทาง

การแพทย์เพื่อรองรับการเป็นสังคมผู้สูงอายุทั้งในด้านผลิตภัณฑ์สุขภาพและที่อยู่อาศัย สำหรับผู้สูงอายุยกระดับการบริหารจัดการระบบสุขภาพเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว โดยพัฒนาระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการบริหารทรัพยากรด้านสาธารณสุข บูรณาการระบบหลักประกันสุขภาพ ภาครัฐให้เกิดความเป็นเอกภาพในการบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากร และส่งเสริมการอภิบาลระบบสุขภาพ ในรูปแบบเครือข่ายที่มีการใช้ทรัพยากรร่วมกัน พัฒนาศักยภาพของประเทศไทยสู่การเป็นศูนย์กลางสุขภาพ นานาชาติทั้งในด้านศูนย์กลางบริการสุขภาพ (Medical Service Hub) ศูนย์กลางบริการเพื่อส่งเสริมสุขภาพ

๕.๒.๔ การสร้างสภาพแวดล้อมและนวัตกรรมที่เอื้อต่อการดำรงชีพในสังคมสูงวัย โดยการ ปรับปรุงสภาพแวดล้อมและความจำเป็นทางกายภาพให้เหมาะกับวัย และการพัฒนาระบบการดูแลผู้สูงอายุใน รูปแบบที่หลากหลายทั้งในด้านการจัดบริการสุขภาพและสวัสดิการสังคมอย่างบูรณาการ โดยการมีส่วนร่วมของ ทุกภาคส่วนอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งพัฒนาชุมชนที่มีศักยภาพและความพร้อมให้เป็นต้นแบบของการดูแลผู้สูงอายุ เพื่อขยายผลไปสู่ชุมชนอื่น ตลอดจนการพัฒนานวัตกรรมในการใช้ชีวิตประจำวันสำหรับผู้สูงอายุ

๕.๓ การลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม

๕.๓.๑ การยกระดับรายได้และสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ มุ่งเน้นการเพิ่มผลิตภาพ แรงงาน โดยสนับสนุนให้แรงงานมีโอกาสเข้าถึงการเรียนรู้และพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานอย่างมีมาตรฐาน ปรับ โครงสร้างค่าจ้างแรงงานให้ชัดเจนและสะท้อนทักษะฝีมือแรงงานอย่างแท้จริง เร่งผลักดันให้การใช้ระบบ มาตรฐานคุณวุฒิวิชาชีพและมาตรฐานฝีมือแรงงานในทางปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรม นอกจากนี้ เพิ่มผลิตภาพ ทางการผลิตของเกษตรกรรายย่อย โดยสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาและการผลิตทางการเกษตรที่สอดคล้องกับ พื้นที่ สร้างหลักประกันรายได้แทนการอุดหนุนด้านราคาสินค้าเกษตร ลดต้นทุนทางการเกษตรโดยสนับสนุน ปัจจัยการผลิต

๕.๓.๒ การจัดบริการทางสังคมให้ทุกคนตามสิทธิขั้นพื้นฐาน และเน้นการสร้างภูมิคุ้มกัน ระดับปัจเจก โดย (๑) พัฒนาระบบบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพและมีช่องทางการเข้าถึงอย่างหลากหลาย โดยเฉพาะระบบบริการสาธารณสุขและการศึกษาขั้นพื้นฐาน สวัสดิการสังคม และกระบวนการยุติธรรม (๒) สนับสนุนการจัดหาที่อยู่อาศัยของผู้มีรายได้น้อยและการเข้าถึงระบบสาธารณสุขปึกคัก กำหนดเป็นนโยบายที่อยู่ อาศัยแห่งชาติและเมื่อนำอยู่ พัฒนาโครงการที่อยู่อาศัยแก้ปัญหาชุมชนแออัดในเมืองโดยดำเนินการร่วมกับภาค ธุรกิจเอกชน และ (๓) การจัดรูปแบบสวัสดิการพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมตามกลุ่มเป้าหมาย (Customized Welfare) ที่คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน โดยมีแนวทางการรับภาระค่าใช้จ่ายร่วมกัน (Cost Sharing)

๕.๓.๓ การสร้างความเสมอภาคในการเข้าถึงทรัพยากร โดยปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร สนับสนุนให้เกษตรกรรายย่อยที่ไร้ที่ดินทำกินและยากจนได้มีที่ดินเป็นของตนเองหรือมีสิทธิทำกินในที่ดินปฏิรูป ระบบการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบและเข้าถึงพื้นที่เป้าหมายได้อย่างแท้จริงด้วยการผลักดัน พรบ.

ทรัพยากรน้ำ พ.ศ. และบูรณาการแผนงานและงบประมาณร่วมกันของหน่วยงาน และสร้างกระบวนการมีส่วนร่วม รวมทั้งปรับโครงสร้างภาษีที่เป็นธรรม เช่น ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ภาษีมรดก และภาษีสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

๕.๓.๔ การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเสมอภาค การคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐาน และการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมโดยการเสริมศักยภาพและความเข้มแข็งด้านกฎหมายให้แก่ประชาชน รวมทั้งการปรับปรุงและบังคับใช้กฎหมายเพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำ เช่น กฎหมายป่าชุมชนกฎหมายภาษีมรดก กฎหมายที่ดิน เป็นต้น

๕.๔ การรองรับการเชื่อมโยงภูมิภาคและความเป็นเมือง

๕.๔.๑ การลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกของเมือง เตรียมความพร้อมรองรับความเป็นเมือง ทั้งด้านการบริหารจัดการด้านผังเมืองด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ระบบคมนาคมขนส่ง ระบบบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ระบบการศึกษาและระบบสาธารณสุขที่ได้มาตรฐาน มีคุณภาพ และเพียงพอต่อความต้องการของคนในเมือง รวมทั้งเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองตามระดับการพัฒนา

๕.๔.๒ การพัฒนาด้านการขนส่งและโลจิสติกส์เชื่อมโยงกับเพื่อนบ้าน ส่งเสริมและเร่งรัดการพัฒนากระบวนการบริหารจัดการโลจิสติกส์ของประเทศเพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศทั้งด้านการค้า การลงทุน และการบริการ โดยคำนึงถึงการเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Logistics) สนับสนุนให้เกิดความร่วมมือในห่วงโซ่อุปทาน และปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบ รวมทั้งปรับลดกระบวนการด้านอำนวยความสะดวกทางการค้า ขนส่ง และโลจิสติกส์ให้มีความสะดวกและมีประสิทธิภาพต่อภาคธุรกิจอย่างแท้จริง

๕.๔.๓ การส่งเสริมการลงทุน การค้าชายแดน และการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษ ให้ความสำคัญกับนโยบายส่งเสริมการลงทุนและการค้าชายแดนเพื่อดึงดูดให้นักลงทุนในภูมิภาคเข้ามาลงทุนในไทย และประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งส่งเสริมการจัดตั้งเขตพัฒนาเศรษฐกิจพิเศษในพื้นที่ชายแดนโดยให้ความสำคัญกับการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน การส่งเสริมการ

ลงทุนและสิทธิประโยชน์ การบริหารจัดการแรงงานต่างด้าว และการให้บริการจุดเดียวเบ็ดเสร็จ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกด้านการค้าชายแดนและการผ่านแดนระหว่างไทยกับประเทศในภูมิภาคมากขึ้น

๕.๕ การสร้างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

๕.๕.๑ การรักษาทุนทางธรรมชาติเพื่อการเติบโตสีเขียว ใช้ประโยชน์จากทุนธรรมชาติ โดยคำนึงถึงขีดจำกัดและศักยภาพในการฟื้นตัว ปกป้องรักษาทรัพยากรป่าไม้ โดยสนธิกำลังของทุกภาคส่วนนำระบบสารสนเทศมาใช้ในการบริหารจัดการ บังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรม เพิ่มพื้นที่ป่าไม้โดยส่งเสริมการปลูกไม้มีค่าทางเศรษฐกิจระยะยาว อนุรักษ์และใช้ประโยชน์ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างยั่งยืนและแบ่งปันผลประโยชน์อย่างเป็นธรรม รวมทั้งผลักดันแนวทางการประเมินมูลค่าของระบบนิเวศและการสร้างรายได้จากการอนุรักษ์ จัดสรรที่ดินให้แก่ผู้ยากไร้ กระจายการถือครองที่ดิน จัดทำฐานข้อมูลที่ดินเพื่อการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ การจัดเก็บภาษีที่ดินในอัตราก้าวหน้า กำหนดเขตการถือครองที่ดินที่เหมาะสม และกำหนดมาตรการป้องกันการถือครองที่ดินของคนต่างชาติ บริหารจัดการน้ำเพื่อให้เกิดความยั่งยืน บูรณาการระหว่างหน่วยงานอย่างเป็นระบบ

๕.๕.๒ การส่งเสริมการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม สร้างระบบหมุนเวียนวัสดุที่ใช้แล้วที่มีประสิทธิภาพ ขับเคลื่อนสู่ Zero Waste Society ผ่านมาตรการต่างๆ เช่น การปฏิรูประบบภาษีและค่าธรรมเนียมเพื่อสิ่งแวดล้อม การศึกษาเพื่อสิ่งแวดล้อม มาตรฐานและฉลากสินค้า เป็นต้น

๕.๕.๓ การส่งเสริมการผลิต การลงทุน และการสร้างงานสีเขียว เพื่อยกระดับประเทศสู่เศรษฐกิจและสังคมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม พัฒนาคลัสเตอร์อุตสาหกรรมสีเขียว ส่งเสริมผู้ประกอบการให้สามารถปรับระบบห่วงโซ่อุปทานหรือห่วงโซ่คุณค่าที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Supply Chain/Green

Value Chain) ส่งเสริมการทำการเกษตรกรรมยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมภาคบริการที่มีผลกระทบ ต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เพื่อให้ประเทศไทยมีศักยภาพให้มีความสามารถในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ

๕.๕.๔ การจัดการมลพิษและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้วยการเร่งรัดการควบคุมมลพิษทั้ง ทางอากาศ ชยะ น้ำเสีย และของเสียอันตราย ที่เกิดจากการผลิตและบริโภค เพื่อสร้างคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่ดี ให้กับประชาชน เร่งรัดแก้ไขปัญหการจัดการขยะเป็นลำดับแรก โดยส่งเสริมให้เกิดกลไกการคัดแยกขยะเพื่อนำ กลับมาใช้ใหม่ให้มากที่สุดเร่งกำจัดขยะมูลฝอยตกค้างสะสมในสถานที่กำจัดในพื้นที่วิกฤต สร้างรูปแบบการ จัดการขยะมูลฝอยและของเสียอันตรายที่เหมาะสม เน้นการแปรรูปเป็นพลังงาน สร้างวินัยของคนในชาติมุ่งสู่ การจัดการที่ยั่งยืน โดยให้ความรู้แก่ประชาชน และการบังคับใช้กฎหมาย

๕.๕.๕ การพัฒนาความร่วมมือด้านสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ ผลักดันการจัดทำแผน แม่บทการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของอาเซียน หาแนวทางความร่วมมือกับอาเซียน และอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขงในประเด็นการขนส่งข้ามพรมแดน การเคลื่อนย้ายแรงงาน การบริหารจัดการพลังงาน และการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ

๕.๕.๖ การเพิ่มขีดความสามารถในการปรับตัวเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และการบริหารจัดการเพื่อลดความเสี่ยงด้านภัยพิบัติ เพิ่มขีดความสามารถในการรับมือและปรับตัวต่อการ เปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ เพิ่มศักยภาพในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้กับทุกภาคส่วน ส่งเสริมการ วิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมเพื่อลดผลกระทบและปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศ พัฒนาระบบฐานข้อมูลและระบบการเตือนภัย ตลอดจนส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ ด้านการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและภัยพิบัติทางธรรมชาติ ให้ความสำคัญกับการป้องกันน้ำท่วม วางแผน ป้องกันเมืองและพื้นที่ชายฝั่ง พัฒนาเมืองที่สามารถปรับตัวและยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Climate Resilience City) การให้บริการของระบบนิเวศ ส่งเสริมการลงทุนของภาคเอกชนในการรับมือภัย พิบัติโดยสร้างแนวป้องกันตามธรรมชาติ และการจัดทำแผนธุรกิจต่อเนื่อง รวมทั้งการพัฒนากระบวนการจัดการภัย พิบัติให้มีประสิทธิภาพพร้อมรองรับแนวโน้มการเกิดภัยพิบัติที่รุนแรงในอนาคต

๕.๖ การบริหารราชการแผ่นดินที่มีประสิทธิภาพ

๕.๖.๑ การสร้างความโปร่งใสในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติราชการ โดยให้มีช่องทางให้ทุกภาค ส่วนสามารถเข้าถึง เข้าตรวจสอบข้อมูลของภาคราชการและร้องเรียนได้ เช่น ข้อมูลการประกวดราคาจัดซื้อ จัดจ้างโครงการของทางราชการ ข้อมูลการประมูลโครงการ ผู้ชนะการประมูลและราคาปิดประมูลข้อมูล ความก้าวหน้าตามกระบวนการยุติธรรม เช่น คดีที่ไม่ดำเนินการตามหลักธรรมาภิบาล คดีทุจริตคอร์รัปชันและ คดีที่ประชาชนให้ความสนใจในแต่ละยุคสมัย ฯลฯ

๕.๖.๒ การพัฒนาบุคลากรภาครัฐ ให้ความสำคัญเป็นมืออาชีพและเพียงพอต่อการขับเคลื่อน ภารกิจภาครัฐร่วมกับภาคเอกชนและภาคประชาสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้ระบบราชการเล็กกะทัดรัดแต่มี ความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพสูง

๕.๖.๓ การสร้างรูปแบบการพัฒนา อปท. ให้เหมาะสม สามารถรับมือการเปลี่ยนแปลง ทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งเป็นแกนหลักในการประสานเครือข่ายและเชื่อมโยงภาคส่วน ต่างๆ ในระดับพื้นที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๕.๖.๔ การสร้างระบบตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ สร้างผลงานที่มี คุณภาพ รวดเร็วและน่าเชื่อถือ สามารถเป็นเครื่องมือให้กับคณะรัฐมนตรีประกอบการตัดสินใจในเชิงนโยบายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการติดตาม ประเมินผลโครงการใหญ่ๆ ที่มีการใช้จ่ายงบประมาณเป็นจำนวนมาก และเป็น โครงการที่มีผลกระทบในวงกว้าง

๑.๓ แผนพัฒนาภาค/แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด/แผนพัฒนาจังหวัด

➤ แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

แผนพัฒนาภาค เป็นแผนที่ยึดกระบวนการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนจากทุกจังหวัด ทั้ง ๔ ภูมิภาคขึ้น เพื่อสนับสนุนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้สามารถใช้เป็นกรอบแนวทางในการจัดทำ แผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด แผนพัฒนาภาค จัดทำโดยสำนักงานพัฒนาการเศรษฐกิจและ สังคมแห่งชาติ (สศช.) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่สมดุล ยึดแนวความคิดการพัฒนาตาม “ปรัชญาของ เศรษฐกิจพอเพียง” โดยประกอบไปด้วย ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคเหนือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคกลาง ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคใต้ ซึ่งแต่ละเทศบาลตำบล บ้านเหลือนั้นตั้งอยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความสัมพันธ์กับ แผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเกษตร การท่องเที่ยว การค้าการลงทุน การ พัฒนาคนให้มีสุขภาพดีทั้งร่างกาย จิตใจและสติปัญญา รอบรู้ เท้าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถดำรงชีพได้ อย่างมีคุณภาพ สร้างความมั่นคงด้านอาหาร แก้ไขปัญหาความยากจน หนี้สิน และการออมของครัวเรือน มี สัมมาอาชีพที่มั่นคง สามารถพึ่งพาตนเองและดูแลครอบครัวได้อย่างอบอุ่น พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมให้สมบูรณ์ ซึ่งแผนพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีรายละเอียดสรุปย่อ ดังนี้

กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาภาค

ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๕๓/๑ และมาตรา ๕๓/๒ บัญญัติให้จังหวัดและกลุ่มจังหวัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัดให้สอดคล้องกับแนว ทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น สำนักงาน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) จึงได้จัดทำกรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคที่ยึดกระบวนการมี ส่วนร่วมของทุกภาคส่วนจากทุกจังหวัดทั้ง ๔ ภูมิภาคขึ้น เพื่อสนับสนุนจังหวัดและกลุ่มจังหวัดให้สามารถใช้เป็น กรอบแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

๑. แนวคิดและหลักการ

๑.๑ ยึดแนวความคิดการพัฒนาตาม “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ให้เกิดการพัฒนาที่สมดุล เป็นธรรม และ มีภูมิคุ้มกันต่อผลกระทบจากกระแสการเปลี่ยนแปลงทั้งจากภายนอกและภายในประเทศ ควบคู่กับกับ แนวคิด “การพัฒนาแบบองค์รวม” ที่ยึด คน ผลประโยชน์ของประชาชน ภูมิสังคม ยุทธศาสตร์พระราชทาน เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา ยึดหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคภาคีการพัฒนา และหลักธรรมาภิบาล เพื่อให้สังคม สมานฉันท์และอยู่เย็นเป็นสุขร่วมกัน

๑.๒ หลักการ มุ่งสร้างความเชื่อมโยงกับแผนระดับชาติต่างๆ นโยบายรัฐบาล แผนการบริหารราชการ แผ่นดิน เพื่อสร้างโอกาสทางการพัฒนา สอดคล้องกับภูมิสังคมของพื้นที่ โดย

- (๑) กำหนดรูปแบบการพัฒนาเชิงพื้นที่ของประเทศและภาค รวมถึงชุมชน
- (๒) กำหนดบทบาทและยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคให้สอดคล้องกับศักยภาพและโอกาสของพื้นที่

๒. ทิศทางการพัฒนาเชิงพื้นที่

ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ที่มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา สภาพแวดล้อมภายนอกเป็นปัจจัยสำคัญต่อ การพัฒนาประเทศ เป็นผลให้จำเป็นต้องเตรียมการรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวให้เหมาะสม การพัฒนาที่ สมดุล ดังนั้นจึงกำหนดทิศทางการพัฒนาพื้นที่ของประเทศ ดังนี้

๒.๑ พัฒนาพื้นที่ในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศให้เชื่อมโยงกับภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อเป็น ฐานการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม การเกษตรและการแปรรูปการเกษตร และการท่องเที่ยวของภูมิภาค โดยเฉพาะ

๒.๑.๑ พัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงทางเศรษฐกิจตามแนวตะวันออก – ตะวันตก (East West Economic Corridor) เช่น พื้นที่เขตเศรษฐกิจแม่สอด-สุโขทัย-พิษณุโลก-ขอนแก่น-มุกดาหาร แนวสะพานเศรษฐกิจพื้นที่อรัญประเทศ-สระแก้ว-ปราจีนบุรี พื้นที่เศรษฐกิจระนอง-ชุมพร-บางสะพาน แนวสะพานเศรษฐกิจพังงา-กระบี่-สุราษฎร์ธานี-นครศรีธรรมราช และแนวสะพานเศรษฐกิจสตูล-สงขลา

๒.๑.๒ พัฒนาพื้นที่เชื่อมโยงทางเศรษฐกิจตามแนวเหนือ-ใต้ (North South Economic Corridor) ได้แก่ แนวเศรษฐกิจเชียงใหม่-เชียงราย-พิษณุโลก-นครสวรรค์-จังหวัดปริมณฑล แนวเศรษฐกิจหนองคาย-อุดรธานี-ขอนแก่น-นครราชสีมา-จังหวัดปริมณฑล พื้นที่แหลมฉบัง-ชลบุรี-ฉะเชิงเทรา-สระแก้ว-บุรีรัมย์-มุกดาหาร

๒.๒ พัฒนาบริการพื้นฐานของชุมชนเพื่อรองรับการพัฒนาเศรษฐกิจเชื่อมโยงระหว่างประเทศ โดยเน้นพื้นที่ชุมชนตามแนวเขตเศรษฐกิจเหนือ-ใต้ และตะวันออก-ตะวันตก โดยเฉพาะชุมชนเศรษฐกิจชายแดน

๒.๓ พัฒนาระบบโลจิสติกส์และโครงข่ายคมนาคมขนส่งเพื่อสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันเชิงพื้นที่ เช่น การพัฒนาระบบราง เพิ่มประสิทธิภาพการขนส่งทางน้ำ และเพิ่มประสิทธิภาพการเชื่อมโยงโครงข่ายการคมนาคมบริเวณจุดตัด เช่น พิษณุโลก และขอนแก่น

๒.๔ สร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาสมดุลของระบบนิเวศให้ยั่งยืน ได้แก่ พัฒนาแหล่งน้ำให้เพียงพอต่อการเกษตร พัฒนาสิ่งแวดล้อมเมืองและแหล่งอุตสาหกรรม และการจัดให้มีการจัดการใช้ประโยชน์ที่ดินอย่างมีประสิทธิภาพ

๓. ยุทธศาสตร์การพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

๓.๑ ยุทธศาสตร์การพัฒนา

(๑) เพิ่มศักยภาพการแข่งขันด้านเศรษฐกิจ โดยการยกมาตรฐานและประสิทธิภาพการผลิต การเกษตร การพัฒนาศักยภาพการประกอบการด้านอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมบริการและการท่องเที่ยว การตั้งองค์กรร่วมภาครัฐและเอกชนระดับพื้นที่เพื่อส่งเสริมอำนวยความสะดวกด้านการค้าการลงทุน และส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน

(๒) สร้างคนให้มีคุณภาพ เพื่อพัฒนาคนให้มีสุขภาพที่ดีทั้งร่างกาย จิตใจและสติปัญญา รอบรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง สามารถดำรงชีพได้อย่างมีคุณภาพ

(๓) สร้างสังคมและเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็ง เพื่อสร้างความมั่นคงด้านอาหาร แก้ไขปัญหาความยากจน หนี้สิน และการออมของครัวเรือน มีสัมมาอาชีพที่มั่นคง สามารถพึ่งพาตนเองและดูแลครอบครัวได้อย่างอบอุ่น

(๔) พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมบูรณ์ โดยเร่งอนุรักษ์และฟื้นฟูพื้นที่ป่าไม้ให้ได้ ๑๕.๙ ล้านไร่ หรือร้อยละ ๒๕ ของพื้นที่ภาค ป้องกันการรุกล้ำพื้นที่ชุ่มน้ำ พัฒนาแหล่งน้ำและระบบชลประทาน ฟื้นฟูดิน ยับยั้งการแพร่กระจายดินเค็ม และเพิ่มประสิทธิภาพการจัดการโดยส่งเสริมทำเกษตรอินทรีย์

๓.๒ ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัด

(๑) กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๑ ประกอบด้วยอุดรธานี หนองคาย หนองบัวลำภู และเลย) เน้นการฟื้นฟูระบบนิเวศเพื่อรักษาสมดุลธรรมชาติ การปรับโครงสร้างการผลิตด้านการเกษตรการส่งเสริมการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน

(๒) กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ๒ ประกอบด้วย สกลนคร นครพนม และมุกดาหาร เน้นให้ความสำคัญกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าการเกษตร ส่งเสริมพื้นที่ชลประทาน การทำปศุสัตว์โดยเฉพาะโคนม

(๓) กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบด้วย ขอนแก่น กาฬสินธุ์ มหาสารคาม และร้อยเอ็ด เน้นการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของเมืองรองรับการเป็นศูนย์กลางการค้าบริการ และการลงทุน

ของภาค การใช้ประโยชน์พื้นที่ชลประทานให้เกิดประโยชน์สูงสุด การทำการเกษตรก้าวหน้า การเตรียมการรองรับอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน (Ethanol) ควบคู่กับการเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต

(๔) กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๑ ประกอบด้วย นครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ มุ่งเน้นการพัฒนาชลประทานให้เต็มศักยภาพ การเตรียมการรองรับอุตสาหกรรมพลังงานทดแทน (Ethanol) พัฒนาการท่องเที่ยวทั้งการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และอารยธรรมขอมด้วยการสร้างคุณค่าเพิ่มและพัฒนาเส้นทาง

(๕) กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ๒ ประกอบด้วย อุบลราชธานี ศรีสะเกษ ยโสธร และอำนาจเจริญ มุ่งเน้นการพัฒนาแหล่งน้ำ และระบบบริหารจัดการเพื่อแก้ไขปัญหาน้ำท่วมและขาดแคลนน้ำ การสร้างงานและรายได้จากการท่องเที่ยวให้มากขึ้น

๓.๓ โครงการที่สำคัญ (Flagship Project)

- (๑) โครงการผลิตข้าวหอมมะลิอินทรีย์ในทุ่งกุลาร้องไห้เพื่อการส่งออก
- (๒) โครงการพัฒนาเมืองมุกดาหารเป็นประตูสู่อินโดจีน
- (๓) โครงการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวอารยธรรมขอม
- (๔) โครงการจัดการผลิตเอทานอลในภาคอีสาน
- (๕) โครงการยกมาตรฐานการเรียนการสอนด้วยระบบศึกษาทางไกล
- (๖) โครงการเกษตรยั่งยืนเพื่อชุมชนเข้มแข็ง
- (๗) โครงการฟื้นฟูลุ่มน้ำชีตอนบนและลุ่มน้ำมูลตอนบนแบบบูรณาการเพื่อการผลิตที่ยั่งยืน

➤ แผนพัฒนากลุ่มจังหวัด

ทิศทางการพัฒนากลุ่มจังหวัดและจังหวัดขอนแก่น

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง (กลุ่มจังหวัด รอยเอ็ด - ขอนแก่น - มหาสารคาม - กาฬสินธุ์)

คณะรัฐมนตรี มีมติเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ จัดแบ่งกลุ่มจังหวัด เป็น ๑๘ กลุ่มจังหวัด โดย จังหวัดขอนแก่น จัดอยู่ในกลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลาง ประกอบด้วย จังหวัดขอนแก่น รอยเอ็ด มหาสารคาม และกาฬสินธุ์ หรือเรียกกากลุ่ม “รอยแแกนสารสินธุ์” (รอย มาจาก รอยเอ็ด, แแกน มาจาก ขอนแก่น, สาร มาจาก มหาสารคาม, สินธุ์ มาจาก กาฬสินธุ์)

กลุ่มจังหวัดรอยแแกนสารสินธุ์ กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนาของกลุ่มจังหวัด (พ.ศ. ๒๕๕๗ -๒๕๖๐) ฉบับ ทบทวนไว้ว่า “เพิ่มผลิตภาพพืชเศรษฐกิจหลัก (ข้าว อ้อย มันสำปะหลัง) อุตสาหกรรมการค้า การบริการ การท่องเที่ยว และการลงทุนสู่สากล”

เป้าประสงค์ (เชิงวิสัยทัศน์)

เพื่อก้าวไปสู่วิสัยทัศน์และการพัฒนากลุ่มจังหวัดที่ พึ่งปรารถนาในระยะยาว ๔ ปี จึงได้กำหนด เป้าหมายหลักในการพัฒนากลุ่มจังหวัดไว้ ดังนี้-

- ๑) เพิ่มคุณภาพการผลิตพืชเศรษฐกิจหลักให้ได้มาตรฐาน
- ๒) เพิ่มมูลค่าการค้า การลงทุน การแปรรูปพืชเศรษฐกิจ
- ๓) พัฒนาการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดสู่การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- ๔) เตรียมความพร้อมกลุ่มจังหวัดในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

ตัวชี้วัดรวม

- ๑) รอยละผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้น
- ๒) รอยละของจำนวนแปลงที่ได้รับการรับรอง GAP

- ๓) รอยละรายได้จากการค้า การลงทุน และการแปรรูปพืชเศรษฐกิจที่เพิ่มขึ้น
- ๔) รอยละมูลค่าการค้าการลงทุนที่เพิ่มขึ้น
- ๕) รอยละของรายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดที่เพิ่มขึ้น

ประเด็นยุทธศาสตร์/กลยุทธ์ /แนวทางการพัฒนา

กลุ่มจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนกลางได้กำหนดประเด็นยุทธศาสตร์ เปาประสงค์ ตัวชี้วัด และกลยุทธ์การพัฒนาเพื่อบรรลุวิสัยทัศน์ ของการพัฒนารายได้ประเด็นยุทธศาสตร์ รวม ๔ ประเด็นยุทธศาสตร์ ดังนี้

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาศักยภาพการผลิต การแปรรูป การค้า พืชเศรษฐกิจให้มีความเข้มแข็ง

๑) เปาประสงค์

- ๑.๑) เพิ่มคุณภาพผลผลิตทางการเกษตรให้มีคุณภาพที่ดี
- ๑.๒) พัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์แปรรูปและเพิ่มช่องทางการตลาดสินค้าเกษตรและผลิตภัณฑ์

แปรรูปจากสินค้าเกษตร

๒) ตัวชี้วัด

- ๒.๑) รอยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนแปลงที่ได้รับใบรับรอง GAP
- ๒.๒) รอยละผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ที่เพิ่มขึ้น

๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา ประกอบด้วยกลยุทธ์ ๓ กลยุทธ์ ดังนี้

- ๓.๑) เพิ่มประสิทธิภาพและมาตรฐานการผลิต
- ๓.๒) พัฒนาและสร้างมูลค่าเพิ่มสินค้าพืชเศรษฐกิจหลัก
- ๓.๓) พัฒนาการค้า การลงทุนและแปรรูปพืชเศรษฐกิจหลัก

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ การส่งเสริมการค้า การลงทุนและพัฒนาอุตสาหกรรมให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๑) เปาประสงค์

- ๑.๑) เพิ่มมูลค่าการค้าการลงทุนและรายได้กลุ่มจังหวัด
- ๑.๒) มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุน
- ๑.๓) เพิ่มผลิตภาพแรงงานในกลุ่มจังหวัด

๒) ตัวชี้วัด

- ๒.๑) รอยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการค้าของกลุ่มจังหวัด
- ๒.๒) รอยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการลงทุนในกลุ่มจังหวัด
- ๒.๓) รอยละความสำเร็จในการพัฒนาโครงข่ายคมนาคมกลุ่มจังหวัด

๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา

- ๓.๑) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุน
- ๓.๒) พัฒนาคุณภาพฝีมือแรงงานและเพิ่มทักษะแก่ผู้ประกอบการเพื่อรองรับการเจริญ
ด้านอุตสาหกรรม
- ๓.๓) ส่งเสริมการวิจัยนวัตกรรมสำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปเกษตร
- ๓.๔) จัดหาช่องทางการตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์แปรรูปการเกษตร

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ การเพิ่มศักยภาพการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัด

๑) เปาประสงค์

- ๑.๑) รายได้จากการท่องเที่ยวและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น
- ๑.๒) เชื่อมโยงการบริหารจัดการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอย่างเป็นระบบ

๒) ตัวชี้วัด

- ๒.๑) ระดับความสำเร็จของการพัฒนาคุณภาพด้านการท่องเที่ยว
- ๒.๒) รายได้จากการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ใหม่
- ๒.๓) รายได้จากการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดที่เพิ่มขึ้น

๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา มี ๓ กลยุทธ์ ดังนี้

- ๓.๑) พัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเพื่อรองรับนักท่องเที่ยว
- ๓.๒) พัฒนาเครือข่ายอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการ
- ๓.๓) ส่งเสริมกิจกรรมและช่องทางการตลาดด้านการท่องเที่ยว

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ การก้าวสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน

๑) เป้าประสงค์

- ๑.๑) พัฒนาบุคลากรกลุ่มจังหวัดรองรับประชาคมอาเซียน
- ๑.๒) พัฒนาปัจจัยการบริหารงานกลุ่มจังหวัด
- ๑.๓) พัฒนาระบบการบริหารการวางแผน

๒) ตัวชี้วัด

- ๒.๑) จำนวนคนที่ได้รับการพัฒนาองค์ความรู้เรื่องประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- ๒.๒) รอยละความพึงพอใจของผู้รับบริการจากสำนักบริหารยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัด

๓) กลยุทธ์และแนวทางการพัฒนา มี ๓ กลยุทธ์ ดังนี้

- ๓.๑) พัฒนาบุคลากรกลุ่มจังหวัดเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
- ๓.๒) พัฒนาปัจจัยการบริหารกลุ่มจังหวัด
- ๓.๓) พัฒนาระบบการบริหารการวางแผน

➤ แผนพัฒนาจังหวัดขอนแก่น

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดขอนแก่น เป็นแผนพัฒนาจังหวัดที่แสดงทิศทางหรือแนวทางการพัฒนาในอนาคตเชิงนโยบายหรือยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมทุกด้าน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบาย และศักยภาพการพัฒนาในระดับพื้นที่ โดยเกิดจากกระบวนการมีส่วนร่วมของภาคีการพัฒนาหรือทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาร่วมกันระดมความคิดเห็น จนเป็นฉันทามติร่วมกันในการรวมพลังขับเคลื่อนเพื่อให้การพัฒนาจังหวัดขอนแก่นสัมฤทธิ์ผลตามที่มุ่งหวังไว้

บทบาทเชิงพื้นที่

๑.) เป็นพื้นที่ตั้งอยู่แนวระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก (East-West Economic Corridor : EWEC) ตัดกับแนวเชื่อมโยงเศรษฐกิจเหนือ -ใต้ สู่พื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก (Eastern Sea Board : ESB)

๒.) เป็นพื้นที่ที่รัฐบาลส่งเสริมให้เป็น ๑ ใน ๓ จังหวัดนำร่องในการพัฒนาให้เป็นนครเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารนอกเหนือจากจังหวัดภูเก็ต และเชียงใหม่

๓.) เป็นพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ ได้แก่

ข้าว

- ▶ นาปรัง ผลผลิตรวม ๗๘,๗๐๒ ตัน
- ▶ นาปี ผลผลิตรวม ๖๘๔,๘๔๐ ตัน
 - ข้าวเหนียว ผลผลิตรวม ๔๙๐,๖๓๕ ตัน
 - ข้าวเจ้า ผลผลิตรวม ๑๙๔,๒๐๕ ตัน

อ้อยโรงงาน ผลผลิตรวม ๕,๕๖๙,๗๖๘ ตัน

มันสำปะหลัง ผลผลิตรวม ๘๐๔,๔๘๓ ตัน

(ที่มา : สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดขอนแก่น)

๔.) เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพเอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมการค้า การลงทุน เนื่องจากเป็นเมืองศูนย์กลางของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีโครงสร้างพื้นฐานด้านต่างๆ พร้อมรองรับการพัฒนา

ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดขอนแก่น

ประเด็นท้าทายต่อการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

(๑) ด้านเศรษฐกิจ

๑.๑ จะปรับโครงสร้างการผลิตภาคเกษตรของจังหวัดอย่างไร เพื่อให้

- ▶ มีมูลค่าเพิ่มขึ้น สอดคล้องกับความต้องการของตลาด
- ▶ มีความปลอดภัยตามมาตรฐาน (Food Safety)
- ▶ สอดคล้องกับสภาพดินและภูมิอากาศในพื้นที่
- ▶ เชื่อมโยงกับการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมในพื้นที่ที่มีอยู่ และที่ควรที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจะส่งเสริมให้เกิดการลงทุนภาคอุตสาหกรรมในจังหวัดอย่างไร เพื่อให้
- ▶ เกิดการลงทุนที่เป็นประโยชน์ต่อจังหวัดในด้าน
 - การใช้วัตถุดิบในพื้นที่หรือในพื้นที่จังหวัดใกล้เคียง
 - การสร้างงาน/สร้างรายได้ให้กับคนในพื้นที่
 - การสร้างภาคบริการที่ต่อเนื่องในพื้นที่
- ▶ ไม่สร้างปัญหาผลกระทบด้านมลภาวะในพื้นที่

๑.๒ จะพัฒนาเพื่อเสริมบทบาทความเป็นพื้นที่จุดตัดของเส้นทางการพัฒนาตามแนว EWEK ได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ เกิดความเป็นเมืองศูนย์กลางเจริญในระดับอนุภาคลุ่มน้ำโขง
- ▶ เกิดการพัฒนาภาคการผลิตและภาคบริการต่อเนื่องได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

๑.๓ จะส่งเสริมด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวตามศักยภาพที่มีอยู่ได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ เพิ่มรายได้ให้กับจังหวัด
- ▶ เป็นแหล่งสร้างงานสร้างรายได้ให้กับประชาชนของจังหวัดเพิ่มเติม
- ▶ เป็นปัจจัยเสริมสร้างภาพลักษณ์และความเชื่อมั่นต่อผู้ที่มาลงทุน ในจังหวัด

๑.๔ จะพัฒนาสร้างสินค้า OTOP ของจังหวัดอย่างไร เพื่อให้

- ▶ เป็นแหล่งสร้างงาน สร้างรายได้/เสริมให้กับประชาชนของจังหวัด
- ▶ เกิดสินค้าเป็นเอกลักษณ์จากรากฐานทางวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นของจังหวัด และสามารถขยายเป็นการพัฒนาเชิงพื้นที่ที่เป็นแหล่งดึงดูดให้เกิดการท่องเที่ยวในจังหวัด

(๒) ด้านสังคม

๒.๑ จะยกระดับคุณภาพชีวิต และคุณภาพทรัพยากรมนุษย์ได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น
- ▶ สามารถได้รับผลจากการเร่งรัดการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

๒.๒ จะลดหรือขจัดปัญหาสังคมที่สำคัญทั้งในปัจจุบันและมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ ประชาชนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๒.๓ จะเสริมสร้างครอบครัว/ชุมชนที่เข้มแข็ง ที่มีภูมิคุ้มกันและมีความสามารถในการรองรับกับภาวะความเปลี่ยนแปลงได้อย่างถูกต้องเหมาะสมได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ ลดการจัดการและงบประมาณที่ภาคราชการจะต้องเข้าไปดำเนินการ แก้ไขปัญหา
- ▶ เกิดระบบการคุ้มครองทางสังคมในระดับชุมชนที่มีประสิทธิภาพเสริมกับระบบที่ต้องบริหารจัดการโดยภาคราชการ

(๓) ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

๓.๑ จะฟื้นฟูความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติของจังหวัดได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ เป็นฐานทรัพยากรทางการพัฒนาต่างๆ ของจังหวัดได้อย่างมั่นคงและยั่งยืน
- ▶ ปัญหาผลกระทบเนื่องจากความเสื่อมโทรมของทรัพยากร เช่น ปัญหาน้ำท่วม และภัยแล้ง ฯลฯ

๓.๒ จะจัดปัญหาที่อาจสร้างความเสื่อมโทรมของทรัพยากรให้เพิ่มขึ้นได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ ลดภาระที่ภาคราชการจะต้องเข้าไปจัดการเพื่อแก้ไขปัญหา
- ▶ สามารถที่จะใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในปัจจุบันในการพัฒนาตามศักยภาพและข้อจำกัดที่มีอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๔) ด้านความมั่นคง

๔.๑ จะเพิ่มประสิทธิภาพในการเข้าไปจัดการกับปัญหาด้านความมั่นคงในรูปแบบใหม่ได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ ปัญหาเหล่านี้ไม่สร้างผลกระทบจนกลายเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญและกระทบต่อภาพลักษณ์ของจังหวัด
- ▶ ปัญหาเหล่านี้ไม่ไปสร้างปัญหาให้พื้นที่อื่นๆ ของประเทศ

๔.๒ จะใช้มาตรการด้านพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและทรัพยากรธรรมชาติของจังหวัดในการเข้าไปเสริมการป้องกัน/จัดปัญหาด้านความมั่นคงในรูปแบบใหม่ได้อย่างไร เพื่อให้

- ▶ เกิดการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ และเป็นการแก้ปัญหาอย่างยั่งยืน
- ▶ เกิดการเชื่อมโยงการพัฒนาในด้านต่างๆ เข้ากับการป้องกันปัญหาด้านความมั่นคงในรูปแบบใหม่อย่างเป็นระบบ

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดขอนแก่น ได้กำหนดวิสัยทัศน์การพัฒนาไว้ว่านับตั้งแต่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑ - ๑๑ จังหวัดขอนแก่นกำหนดให้เป็นเมืองสำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทำให้มีการวางรากฐานการพัฒนาจังหวัดอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโครงสร้างพื้นฐาน ส่งผลให้ในปัจจุบันจังหวัดขอนแก่นเป็นศูนย์กลางความเจริญในทุกด้านของภูมิภาค ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงในยุคโลกาภิวัตน์ ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันและบรรเทาปัญหา ที่อาจเกิดขึ้นจากการพัฒนาอย่างไร้ทิศทาง เช่น ปัญหาการจราจร ปัญหาปริมาณขยะ ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจ จังหวัดขอนแก่นจึงได้มีการกำหนดกรอบทิศทาง การพัฒนาให้มีความชัดเจนและรัดกุม เพื่อให้สามารถนำศักยภาพภายในที่มีใช้พัฒนาเมืองทั้งใน เชิงรุกและเชิงรับได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้การพัฒนาจังหวัดเป็นไปอย่างยั่งยืนเกิดประโยชน์สุขที่แท้จริงต่อประชาชนและก้าวสู่ความเป็นมหานครแห่งอาเซียน จึงกำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาจังหวัดขอนแก่น ๔ ปี (พ.ศ.๒๕๕๗ - ๒๕๖๐) ดังนี้

วิสัยทัศน์ : ขอนแก่นเมืองน่าอยู่ ศูนย์กลางเชื่อมโยงการค้า การลงทุน และการบริการของกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง

จุดยืนทางยุทธศาสตร์ เมืองศูนย์กลางเศรษฐกิจ และสังคมในกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง

- ศูนย์กลางการค้า การลงทุน และบริการ

- ศูนย์กลางการคมนาคมขนส่ง และโลจิสติกส์
- ศูนย์กลางการแพทย์และสาธารณสุข
- ศูนย์กลางการศึกษา
- ศูนย์กลางการประชุมและการท่องเที่ยว
- ศูนย์กลางอุตสาหกรรมสีเขียว

ภาคอุตสาหกรรม

- นครเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
- พลังงานทดแทน
- ศูนย์กลางอุตสาหกรรมแปรรูปการเกษตร/อุตสาหกรรมสีเขียว

ภาคเกษตร

- พืชเศรษฐกิจหลัก(ข้าว อ้อยโรงงาน มันสำปะหลัง)
- พืชเศรษฐกิจรอง (ผักปลอดภัย มะม่วงน้ำดอกไม้)
- สัตว์เศรษฐกิจหลัก (โคเนื้อ ไก่)

ภาคท่องเที่ยว

- ศูนย์กลางประชุมและการท่องเที่ยวยุคก่อนประวัติศาสตร์(ไดโนเสาร์)และวัฒนธรรม

OTOP

- ผ้าไหมมัดหมี่,ผ้าฝ้าย

พันธกิจ

๑. การเสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็ง คนในชุมชนมีชีวิตอยู่ด้วยความผาสุก
๒. พัฒนาให้เป็นเมืองน่าอยู่อย่างยั่งยืน
๓. พัฒนาให้เป็นศูนย์กลางของกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง

เป้าประสงค์รวม

๑. อัตราการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น และมีเสถียรภาพ
๒. ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน และสร้างความมั่นคงทางสังคม
๓. อนุรักษ์ ป่าไม้ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และเสริมสร้างความเข้มแข็งในการบริหารจัดการอย่างยั่งยืน
๔. ยกระดับการค้า การลงทุน และการบริการให้มีการเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศอนุภาค ลุ่มน้ำโขง และอาเซียน

ประเด็นยุทธศาสตร์

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความมั่นคงและมีความสามารถทางการแข่งขัน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมที่มีคุณภาพ
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ : การเสริมสร้างความมั่นคง และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๕ : การเพิ่มศักยภาพของเมืองเพื่อเชื่อมโยงโอกาสจากกลุ่มประเทศอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง
- ยุทธศาสตร์ที่ ๖ : การพัฒนาการบริหารภาครัฐ

แผนงานเป้าประสงค์รวม ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมาย

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความมั่นคงและมีความสามารถทางการแข่งขัน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การผลิตภาคการเกษตรมีความเข้มแข็งและยั่งยืนเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

๑.๑ ร้อยละของผลผลิตพืชสำคัญเฉลี่ยต่อไร่เพิ่มขึ้น

๑. ข้าวนาปี ร้อยละ ๑ ต่อปี

๒. อ้อย ร้อยละ ๐.๑ ต่อปี

๑.๒ ร้อยละของจำนวนแปลงต่อฟาร์ม ฟาร์มที่ได้รับใบรับรองมาตรฐาน GAP ของผลผลิตการเกษตรที่สำคัญต่อจำนวนแปลง/ฟาร์มที่ได้รับการตรวจจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (ข้าวหอมมะลิ) เพิ่มขึ้นเป็น ๙๘ % เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐

๑.๓ ร้อยละของจำนวนเกษตรกรกลุ่มเป้าหมายที่ผ่านการเตรียมความพร้อมตามระบบมาตรฐาน GAP (ข้าวหอมมะลิ) เพิ่มขึ้นเป็น ๙๘ % เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐

๑.๔ จำนวนพื้นที่ที่เพิ่มขึ้นของพื้นที่ชลประทาน ๒๐,๐๐๐ ไร่ เพิ่มขึ้นปีละ ๕,๐๐๐ ไร่

๑.๕ จำนวนที่เพิ่มขึ้นของแหล่งน้ำในไร่นา (นอกเขตชลประทาน) ๕,๐๐๐ แห่ง

๑.๖ จำนวนพื้นที่ที่ได้รับการปรับปรุงบำรุงดิน ๕๐,๐๐๐ ไร่

๑.๗ จำนวนเกษตรกรผู้เลี้ยงโคเนื้อสามารถประกอบอาชีพการเลี้ยงโคเนื้อได้อย่างยั่งยืน ๔๐๐ ราย

๑.๘ ร้อยละของมูลค่าของผลผลิตสัตว์น้ำเพิ่มขึ้นปีละ ๒ %

๑.๙ ร้อยละของฟาร์มสัตว์น้ำที่ได้รับการรับรองมาตรฐานเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนทั้งหมดที่ขอการรับรองเพิ่มขึ้นปีละ ๑๐ %

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๒ : ยกระดับผลิตภัณฑ์ชุมชนและอุตสาหกรรมพื้นฐานให้สามารถรองรับการแข่งขัน

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

๒.๑ ร้อยละของจำนวนผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่นของจังหวัดที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) ร้อยละ ๑๐๐ เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐

๒.๒ ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของมูลค่าการจำหน่ายผลิตภัณฑ์ OTOP ๔ %

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๓ : พัฒนาประสิทธิภาพด้านการค้า การลงทุนและการท่องเที่ยว

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

๓.๑ ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของผู้ประกอบการรายใหม่ที่จดทะเบียนธุรกิจ เพิ่มขึ้นปีละ ๕%

๓.๒ จำนวนครั้งของการจัดกิจกรรมส่งเสริมการค้า/การลงทุน/การตลาดในประเทศปีละ ๕ ครั้ง

๓.๓ ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของรายได้จากการท่องเที่ยวปีละ ๐.๕ %

๓.๔ ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนนักท่องเที่ยวปีละ ๐.๕ %

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมที่มีคุณภาพ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๑ : ยกระดับการพัฒนาคุณภาพชีวิตประชาชนให้ดีขึ้น

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

- ๑.๑ ร้อยละของประชาชนอายุ ๓๕ ปี ขึ้นไปได้รับการคัดกรองเบาหวานปีละ ๙๐ %
- ๑.๒ ร้อยละของประชาชนอายุ ๓๕ ปีขึ้นไปได้รับการคัดกรอง ความดัน ๙๐ %
- ๑.๓ ร้อยละของผู้ป่วยเบาหวานที่ควบคุมระดับน้ำตาลในเลือดได้ดี เพิ่มขึ้นปีละ ๒ %
- ๑.๔ ร้อยละของผู้ป่วยความดันโลหิตสูงที่ควบคุมระดับความดันได้ดี เพิ่มขึ้นปีละ ๑ %
- ๑.๕ ร้อยละของหญิงตั้งครรภ์ที่ได้รับการฝากครรภ์ ครบ ๕ ครั้ง ตามเกณฑ์เพิ่มขึ้นปี

ปีละ ๑ %

- ๑.๖ ร้อยละของเด็กที่มีพัฒนาการสมวัย เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐ ได้ ๙๕ %
- ๑.๗ ร้อยละของตลาดสดที่ได้รับรองความสะอาดและผ่านเกณฑ์ตลาดสดน่าซื้อระดับ

ดี หรือระดับดีมากเพิ่มขึ้นปีละ ๒ %

- ๑.๘ ร้อยละของร้านอาหารและแผงลอยที่ผ่านเกณฑ์และติดป้ายอาหารสะอาด

รสชาติอร่อย (Clean Food Good Taste) ๘๘

- ๑.๙ ร้อยละของอำเภอควบคุมโรคเข้มแข็งแบบยั่งยืนเพิ่มขึ้นปีละ ๒ %
- ๑.๑๐ ระดับความสำเร็จของการจัดการงานด้านการคุ้มครองผู้บริโภค
- ๑.๑๑ ระดับความสำเร็จของการดำเนินงานอาหารปลอดภัยเพื่อคุ้มครอง

ผู้บริโภคด้านสุขภาพ(Safer Food for Better Health)

- ๑.๑๒ ระดับความสำเร็จในการดำเนินงานเพื่อลดอัตราการป่วยตายด้วยโรคฉี่หนูโรค
- ๑.๑๓ ร้อยละของผู้ป่วยนอกที่ได้รับการบริการด้านการแพทย์แผนไทยและ/หรือ

การแพทย์ทางเลือกที่ได้มาตรฐานในสถานบริการสาธารณสุขของรัฐเพิ่มขึ้นปีละ ๒ %

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๒ : ส่งเสริมการศึกษาและการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพ

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

- ๒.๑ จำนวนปีการศึกษาเฉลี่ยเพิ่มขึ้น เป็น ๑๐ ปีเมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐

- ๒.๒ ร้อยละของสถานศึกษาที่ผ่านการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากการประเมิน

คุณภาพภายนอก (Quality Schools) เพิ่มขึ้นปีละ ๒ %

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๓ : พัฒนาศักยภาพของคนในสังคมและเพิ่มความเข้มแข็งของชุมชนอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

๓.๑ จำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบมีความสุขมวลรวมอย่างน้อยร้อยละ ๘๐ ของหมู่บ้านเป้าหมายในแต่ละปี

- ๓.๒ อัตราการว่างงานลดลงร้อยละ ๐.๐๑ ต่อ ปี

- ๓.๓ ร้อยละของจำนวนแรงงานที่ได้รับการบรรจุงานเพิ่มขึ้นปีละ ๐.๕ %

๓.๔ ร้อยละของแรงงานใหม่ที่ได้รับการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานและ ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ เพิ่มขึ้นปีละ ๑ %

๓.๕ จำนวนลูกจ้าง/ผู้ประกันตน ได้รับการคุ้มครองจากประกันสังคมในระบบ(มาตรา ๓๓,๓๙) และนอกระบบมาตรา ๔๐ เพิ่มขึ้นปีละ ๓ %

๓.๖ ร้อยละของภาคีเครือข่ายและภาคประชาชนที่ได้รับการเสริมสร้างและพัฒนา ศักยภาพและมีส่วนร่วมในการพัฒนาสังคม เพิ่มขึ้นปีละ ๕ %

- ๓.๗ ระดับความสำเร็จของการแก้ไขปัญหาสังคมและพัฒนาคุณภาพชีวิต

๓.๘ จำนวนครั้งของการจัดกิจกรรมทางศาสนาเพื่อส่งเสริมศีลธรรมปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ให้เด็ก เยาวชน และประชาชน ปีละ ๓๐๐ ครั้ง

๓.๙ จำนวนกิจกรรมที่มีการณรงค์ ส่งเสริมค่านิยม จิตสำนึกและความภาคภูมิใจใน ความเป็นไทย ๑๓๐ ครั้ง

๓.๑๐ จำนวนกิจกรรมที่เสริมสร้างการรับรู้และเข้าใจในเอกลักษณ์และความ หลากหลายทางวัฒนธรรม ๑๕ ครั้ง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๓ : การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมเพื่อ การพัฒนาอย่างยั่งยืน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๑ : บูรณาการบริหารจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างมี ประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

- ๑.๑ จำนวนพื้นที่สีเขียวเพิ่มขึ้น ปีละ ๔,๐๐๐ ไร่
- ๑.๒ จำนวนการก่อสร้าง/ปรับปรุงฝายต้นน้ำลำธารให้สามารถใช้งานได้ดี ปีละ ๓๐๐ แห่ง
- ๑.๓ จำนวนเนื้อที่ที่ดินเสื่อมโทรมได้รับการปรับปรุงบำรุงดิน ๕,๐๐๐ ไร่
- ๑.๔ จำนวนแหล่งน้ำ/คลองธรรมชาติได้รับการอนุรักษ์ พัฒนาฟื้นฟู ให้สามารถใช้ ประโยชน์ได้ดี ปีละ ๔๐ แห่ง
- ๑.๕ จำนวน อปท.ที่มีการจัดการขยะที่ถูกหลักสุขาภิบาล จำนวน ๒๒๔ แห่ง เมื่อสิ้น ปี ๒๕๖๐
- ๑.๖ จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่คงรักษาระบบการจัดของเสีย เป็นไป ตามมาตรฐานสิ่งแวดล้อม ๒๔ แห่ง
- ๑.๗ จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่ผ่านการรับรองอุตสาหกรรมสีเขียว (Green Industry) ๑๓๐ แห่ง เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐
- ๑.๘ จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมที่เข้าสู่ระบบบรรณาภิบาลสิ่งแวดล้อม จำนวน ๑๒ แห่ง เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐
- ๑.๙ ร้อยละของข้อร้องเรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และความปลอดภัยได้ รับการ จัดการ ๑๐๐ %
- ๑.๑๐ ร้อยละของเครือข่ายอาสาสมัครพิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ทสม.) มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมครอบคลุมพื้นที่เป้าหมาย ๕๐ เมื่อสิ้น ปี ๒๕๖๐

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๔ : การเสริมสร้างความมั่นคง และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๑ : เสริมสร้างความมั่นคง ปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สินของ ประชาชน

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

- ๑.๑ ร้อยละของการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ เพิ่มขึ้นปีละ ๑% / ปี

- ๑.๒ ร้อยละของการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีต่อชีวิต ร่างกาย และเพศเพิ่มขึ้น ปีละ ๐.๒๕ %
- ๑.๓ ร้อยละของการจับกุมผู้กระทำความผิดในคดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ เพิ่มขึ้น ปีละ ๐.๒๕ %
- ๑.๔ อัตราคดีเด็กและเยาวชนต่อประชากร ๑,๐๐๐ คน ของจังหวัดลดลง ๒.๕ % เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐
- ๑.๕ อัตราการเกิดอุบัติเหตุจราจรทางบกลดลง ปีละ ๕ %
- ๑.๖ อัตราการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจรทางบกลดลงปีละ ๕ %
- ๑.๗ สัดส่วนคดียาเสพติดต่อประชากรแสนคน เหลือ ๑๘๔.๕๕ เมื่อสิ้นปี ๒๕๖๐
- ๑.๘ ร้อยละที่เพิ่มขึ้นของจำนวนผู้ต้องหาคดียาเสพติดข้อหาสำคัญถูกดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรม ปีละ ๕ %
- ๑.๙ ร้อยละของสถานศึกษาในพื้นที่ได้รับการส่งเสริมกิจกรรมป้องกัน แก๊ส และเฝ้าระวังปัญหาเสพติดเทียบกับค่าเป้าหมาย ปีละ ๙๐ %

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๒ : เพิ่มศักยภาพการป้องกัน แก๊สพิษและเฝ้าระวังจากภัยธรรมชาติ

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

- ๒.๑ ร้อยละของพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากภัยแล้งลดลง ปีละ ๓ %
- ๒.๒ ร้อยละของพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากน้ำท่วมลดลง ปีละ ๐.๒ %
- ๒.๓ ร้อยละของผู้เสียชีวิตที่เกิดจากภัยธรรมชาติลดลง ปีละ ๑ %
- ๒.๔ ร้อยละของพื้นที่ที่เกิดภัยธรรมชาติ ได้รับการฟื้นฟูบูรณะ และเยียวยา ๑๐๐ %

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๕ : การเพิ่มศักยภาพของเมืองเพื่อเชื่อมโยงโอกาสจากกลุ่ม ประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๑ : ขยายโครงข่ายการคมนาคมขนส่งในการเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศ อนุภูมิภาคกลุ่มน้ำโขง

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

- ๑.๑ เส้นทางขนส่งทางถนน ได้รับการพัฒนาเชื่อมโยงเครือข่ายถนนหลัก จำนวน ๓ เส้นทาง (ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของไทย พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๖๕)
- ๑.๒ เส้นทางขนส่งทางระบบรางได้รับการพัฒนา จำนวน ๒ เส้นทาง (ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของไทย พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๖๕)
- ๑.๓ สถานีขนส่งสินค้าเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการขนส่งทางถนนด้วยรถบรรทุก ได้รับการพัฒนา จำนวน ๑ แห่ง(ยุทธศาสตร์การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมขนส่งของไทย พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๖๕)

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๒ : ยกระดับภาคบริการ การค้า การท่องเที่ยวให้มีคุณภาพมาตรฐาน

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

- ๒.๑ จำนวนโรงพยาบาลที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน HA เพิ่มขึ้น
- ๒.๒ จำนวนผู้ป่วยนอกในกลุ่ม GMS เข้ามาใช้บริการในด้านการแพทย์/สาธารณสุขเพิ่มขึ้นปีละ ๕ %

๒.๓ จำนวนนักศึกษาจากประเทศในกลุ่ม GMS เข้ามาศึกษาเพิ่มขึ้น ๗.๙๕ % เมื่อ
สิ้นปี ๒๕๖๐

๒.๔ จำนวนครั้งของการประชุมสัมมนาระดับนานาชาติที่จังหวัดขอนแก่นปีละ ๘ ครั้ง

๒.๕ จำนวนการจัดกิจกรรมส่งเสริมการค้า การลงทุน การท่องเที่ยว และแลกเปลี่ยน
วัฒนธรรมระหว่างประเทศปีละ ๒ ครั้ง

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ ๖ : การพัฒนาการบริหารภาครัฐ

เป้าประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ที่ ๑ : เพิ่มประสิทธิภาพการบริหารจัดการภาครัฐ

ตัวชี้วัด / เป้าหมายรวม ๔ ปี :

๑.๑ ร้อยละความพึงพอใจของผู้รับบริการ

๑.๒ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาศูนย์บริการร่วมหรือเคาเตอร์บริการประชาชน

๑.๓ ร้อยละของความสำเร็จของการเบิกจ่ายงบประมาณ งบลงทุน ร้อยละ ๘๒

ภาพรวม ร้อยละ ๙๕

๑.๔ ระดับความสำเร็จของปริมาณผลผลิตที่ทำได้จริงเปรียบเทียบกับเป้าหมาย

ผลผลิตตามเอกสารงบประมาณรายจ่าย

๑.๕ ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการประหยัดพลังงาน

๑.๖ ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักในการศึกษามาตรฐาน

ระยะเวลาการให้บริการ

๑.๗ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากร

๑.๘ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาปรับปรุงสารสนเทศ

๑.๙ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาปรับปรุงวัฒนธรรมองค์กร

๑.๑๐ ระดับความสำเร็จของการดำเนินโครงการสร้างความโปร่งใสในการปฏิบัติ

๑.๑๑ ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึงประปา

๑.๑๒ ร้อยละของครัวเรือนที่เข้าถึงไฟฟ้า

๑.๑๓ อัตราเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตของประชากร

๑.๑๔ ระดับความสำเร็จของการพัฒนาสมรรถนะของบุคลากร

๑.๔ กรอบยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดขอนแก่น

ประจำปี ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔

วิสัยทัศน์

“ขอนแก่นเมืองน่าอยู่ ชุมชนเข้มแข็งเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้และเศรษฐกิจแห่งอาเซียน”

พันธกิจ

๑. เสริมสร้างชุมชนให้เข้มแข็งและพัฒนาให้เป็นบ้านเมืองที่น่าอยู่อย่างยั่งยืน

๒. พัฒนาคมนาคม มีคุณภาพ มีทักษะในวิชาชีพ มีคุณธรรม และจริยธรรม

๓. จัดการศึกษาในและนอกระบบให้ได้มาตรฐาน และสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้

๔. สร้างเศรษฐกิจฐานรากให้เข้มแข็งและแข่งขันได้ โดยเชื่อมโยงการค้า การลงทุน
การบริการ และการท่องเที่ยว

๕. พัฒนาโครงข่ายระบบการคมนาคมขนส่ง ระบบบริการสาธารณะ และเครือข่าย
การป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยให้มีประสิทธิภาพ และได้มาตรฐาน

๖. บริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้เกิดประโยชน์ มีความสมดุลอย่างยั่งยืน

๗. สืบสานวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ที่ดีงามของท้องถิ่นให้คงอยู่ส่งเสริม
การท่องเที่ยวของชุมชนที่เป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น

ประเด็นยุทธศาสตร์ ประกอบด้วย ๘ ยุทธศาสตร์ ดังนี้-

- ยุทธศาสตร์ ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน
- ยุทธศาสตร์ ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน
- ยุทธศาสตร์ ที่ ๓ การพัฒนาศักยภาพพลเมือง
- ยุทธศาสตร์ ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรยั่งยืน
- ยุทธศาสตร์ ที่ ๖ การเสริมสร้างสุขภาวะ
- ยุทธศาสตร์ ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็งและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน
เพื่อการแข่งขันภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- ยุทธศาสตร์ ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐ

แนวทางการพัฒนา ประกอบด้วย ๓๓ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาเมืองและชุมชน ประกอบด้วย ๔ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๑.๑ พัฒนาระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการชุมชนเมืองและชนบทอย่างทั่วถึงและเป็นระบบ
- ๑.๒ พัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพระบบเครือข่ายการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
ในท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพได้มาตรฐาน
- ๑.๓ พัฒนาส่งเสริม และสนับสนุนระบบการรักษาความปลอดภัย ในเขตเมืองและชุมชน
แบบมีส่วนร่วม
- ๑.๔ ส่งเสริมสนับสนุนการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดและอบายมุขอย่างเป็นระบบครบ
วงจร
- ๑.๕ สร้างวินัยประชาชน และความร่วมมือในการดูแลความเป็นระเบียบชุมชน การจราจร
และการลดอุบัติเหตุ

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ประกอบด้วย ๓ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๒.๑ พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเส้นทางคมนาคมขนส่งให้ได้มาตรฐานและให้ทั่วถึง
- ๒.๒ พัฒนาระบบการให้บริการขนส่งมวลชนให้ได้มาตรฐาน สะดวก สะอาดและปลอดภัย
- ๒.๓ พัฒนาจังหวัดเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในการเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน
และเป็นศูนย์กลางการพัฒนาในด้านต่าง ๆ อย่างสมดุล
- ๒.๔ พัฒนาพื้นที่สีเขียวและปรับปรุงภูมิทัศน์ที่สวยงามเหมาะสม
- ๒.๕ สนับสนุนชุมชน หน่วยงานผู้ประกอบการในการพัฒนาระบบสุขภาพ และรักษาความ
สะอาด

ยุทธศาสตร์ ที่ ๓ การพัฒนาการศึกษาและศักยภาพพลเมือง ประกอบด้วย ๔ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๓.๑ ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานในระบบให้ได้มาตรฐานและสนับสนุนให้
ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มศักยภาพ
- ๓.๒ เพิ่มโอกาสทางการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยสำหรับประชาชนทุกเพศ
ทุกวัยอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพ

- ๓.๓ พัฒนา ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาขั้นพื้นฐานสู่ความเป็นเลิศและมุ่งสู่กีฬามืออาชีพและ
การกีฬา/นันทนาการเพื่อการออกกำลังกาย
- ๓.๔ ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาการประกอบอาชีพ/ทักษะฝีมือ ที่เหมาะสมตรงศักยภาพ
ของประชาชน
- ๓.๕ ส่งเสริมและปลูกฝังค่านิยมหลัก ๑๒ ประการ
- ๓.๖ เพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์แก่เด็กและเยาวชนกิจกรรมอาสา เพื่อการใช้ทักษะชีวิตที่ดี เห็น
คุณค่าตนเองและสังคม
- ๓.๗ ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาประชาธิปไตยในชุมชนท้องถิ่นและยกระดับทักษะประชาชน
ในการเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง

ยุทธศาสตร์ ที่ ๔ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ประกอบด้วย ๖ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๔.๑ บริหารจัดการอนุรักษ์ ป่าไม้ ทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมแบบบูรณาการ
และยั่งยืน
- ๔.๒ อนุรักษ์ ป่าไม้ และเพิ่มพื้นที่ป่า ป่าชุมชน และป่าต้นน้ำลำธารให้เกิดความอุดม
สมบูรณ์
- ๔.๓ พัฒนาพื้นที่ แหล่งน้ำ แหล่งน้ำใต้ดินและการบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ และ
มีประสิทธิภาพ โดยประชาชนมีส่วนร่วม
- ๔.๔ เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการขยะชุมชน สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย
- ๔.๕ สร้างสังคมและพลเมืองที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- ๔.๖ ส่งเสริมการใช้พลังงานทางเลือกโซลาร์ฟาร์ม
- ๔.๗ พัฒนาด้านแบบกิจกรรม/สาธิต แนวทางการใช้พลังงานทางเลือกใน อปท. ตามศักยภาพ

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การพัฒนาการเกษตรยั่งยืน ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๕.๑ พัฒนาส่งเสริมการเกษตรตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- ๕.๒ เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและสร้างมูลค่าเพิ่มให้ภาคเกษตร
- ๕.๓ ยกระดับคุณภาพการผลิตพืชอาหารที่ปลอดภัย (Food Safety) และสนับสนุน
การเกษตรอินทรีย์เพื่อภาวะสุขภาพ
- ๕.๔ สนับสนุนการพัฒนา รูปแบบการถ่ายทอดเทคโนโลยีการเกษตรที่เหมาะสมและนวัตกรรม
ในพื้นที่
- ๕.๕ ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ และต้นแบบเศรษฐกิจพอเพียงที่สอดคล้องกับพื้นที่

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การเสริมสร้างสุขภาวะ ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้

- ๖.๑ พัฒนาระบบบริการด้านสาธารณสุขให้มีคุณภาพ และเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียมใน
ระดับปฐมภูมิ
- ๖.๒ พัฒนาระบบบริการทางสังคมให้มีคุณภาพและเข้าถึงได้อย่างทั่วถึงเท่าเทียม
- ๖.๓ สนับสนุนการฟื้นฟูการแพทย์แผนไทย และแพทย์ทางเลือกตามความเหมาะสมและ
เชื่อมโยงกับการดูแลสุขภาพ

๖.๔ สนับสนุนการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุขมูลฐาน (อสม.) และพัฒนารูปแบบ
การบริการประชาชน

๓ - ๔๔

๖.๕ เฝ้าระวัง ป้องกันโรคติดต่อ โรคอุบัติใหม่และการแพร่ระบาดในพื้นที่ และพัฒนาระบบการ
ส่งต่อร่วมกับหน่วยบริการที่มีคุณภาพ

**ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การสร้างเสริมทุนทางสังคมให้เข้มแข็ง และพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนเพื่อการแข่งขัน
ภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ประกอบด้วย ๕ แนวทางการพัฒนา ดังนี้**

- ๗.๑ เสริมสร้างค่านิยม คุณธรรม จริยธรรม จิตสาธารณะ และวัฒนธรรมที่ดีงามแก่เด็ก
และเยาวชน
- ๗.๒ อนุรักษ์สืบสานทำนุบำรุงศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และ
ภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ๗.๓ พัฒนาและส่งเสริมเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนให้ เข้มแข็งและสามารถแข่งขันได้
- ๗.๔ พัฒนาส่งเสริม การพาณิชย์ การลงทุนและการท่องเที่ยว
- ๗.๕ ส่งเสริม สนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ และการนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
ไปใช้ในการประกอบอาชีพ

**ยุทธศาสตร์ที่ ๘ การพัฒนาการบริหารภาครัฐภายใต้หลักธรรมาภิบาล ประกอบด้วย ๕ แนวทาง
การพัฒนา ดังนี้**

- ๘.๑ ส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่ภาคประชาชน
- ๘.๒ ส่งเสริม สนับสนุนและพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมใหม่ในการ
ปฏิบัติงานและบริการประชาชนอย่างต่อเนื่อง
- ๘.๓ พัฒนาขีดสมรรถนะของบุคลากรให้เพิ่มขึ้นและพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง
- ๘.๔ ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และการสร้างเครือข่ายของภาคประชาชน
- ๘.๕ พัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารและความโปร่งใส ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการ
ประเมินผลกระหนาบจากการพัฒนาท้องถิ่น

๓ - ๔๕

๒. ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒.๑ วิสัยทัศน์ ของเทศบาลตำบลดอนโมง

เทศบาลตำบลดอนโฆง ได้กำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) เพื่อแสดงสถานการณ์ในอุดมคติ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ซึ่งจะสามารถสะท้อนถึงสภาพการณ์ของท้องถิ่นในอนาคตอย่างรอบด้าน ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมด้านต่างๆ จึงได้กำหนดวิสัยทัศน์ คาทหวังที่จะให้เกิดขึ้นในอนาคต ดังนี้

**“เทศบาลตำบลดอนโฆง มีระบบบริหารจัดการที่ดี
เป็นเมืองน่าอยู่ สู่การพัฒนาที่ยั่งยืน”**

๒.๒ ยุทธศาสตร์

ประเด็นยุทธศาสตร์ของเทศบาลตำบลดอนโฆง ประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์ ดังนี้

- ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ
- ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การแก้ไขปัญหาความยากจน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาเมืองและชุมชนน่าอยู่
- ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน การค้า และการลงทุน
- ยุทธศาสตร์ที่ ๕ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี

๒.๓ เป้าประสงค์

- ๑. เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริมศาสนาวัฒนธรรมและประเพณีของท้องถิ่นให้คงอยู่สืบไป
- ๒. เพื่อให้ประชาชนมีการประกอบอาชีพและมีรายได้เพิ่มขึ้น นำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปใช้ในการประกอบอาชีพ ส่งเสริมและสังคมสงเคราะห์เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ
- ๓. เพื่อให้มีการคมนาคมที่สะดวก และได้รับบริการด้านสาธารณสุข ปลอดภัย สาธารณูปการอย่างทั่วถึงและเพียงพอ มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ๔. เพื่อยกระดับการค้า การลงทุน และการบริการ ให้มีเสถียรภาพมากขึ้น
- ๕. เพื่อพัฒนาและส่งเสริม การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพ
- ๖. เพื่อให้มีระบบการบริหารจัดการที่ดี ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น

๒.๔ ตัวชี้วัด

- ๑. ร้อยละของประชาชนได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึง คุณภาพชีวิตดีขึ้น ได้รับการบริการสาธารณสุขอย่างทั่วถึง
- ๒. จำนวนครั้งของประชาชนได้ออกกำลังกายและพัฒนาการกีฬาในระดับต่อไป
- ๓. จำนวนครั้งของประชาชนได้ร่วมอนุรักษ์ สืบสาน ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและจารีตประเพณีที่ดั้งเดิมให้คงอยู่ตลอดไป
- ๔. จำนวนครั้งของประชาชนได้รับการส่งเสริมและสนับสนุน การสงเคราะห์ด้านการดำรงชีวิตผู้ด้อยโอกาส ผู้ยากไร้
- ๕. ร้อยละของประชาชนผู้ยากจน ผู้ด้อยโอกาส มีงานทำและมีรายได้เพิ่มขึ้น
- ๖. จำนวนครั้งประชาชนผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วยเอดส์ ผู้ด้อยโอกาสมีที่อยู่อาศัยและการดำรงชีวิตดีขึ้น
- ๗. ร้อยละของประชาชนมีความรู้ในการดำเนินชีวิตตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

๘. ระดับความสำเร็จของประชาชนได้รับการบริการด้านสาธารณสุขโรค สาธารณูปการ ที่สะดวกอย่างทั่วถึงและเพียงพอ

๙. จำนวนครั้งของประชาชนได้รับความรู้และการบริการในด้านการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๑๐. จำนวนครั้งของประชาชน เยาวชนได้รับความรู้ด้านการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดและลดอัตราการติดยาเสพติด

๑๑. ร้อยละของประชาชนได้รับการอบรม ส่งเสริมและพัฒนาในด้านอาชีพ ให้มีการลงทุนและการค้าเพิ่มขึ้น

๑๒. จำนวนครั้งประชาชนได้ร่วมอนุรักษ์ ส่งเสริมและพัฒนาสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติให้ดีขึ้น

๑๓. ระดับความสำเร็จของประชาชนมีน้ำใช้ในการอุปโภค บริโภคที่สะอาดและปลอดภัย

๑๔. จำนวนกิจกรรมที่เพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลและน้ำเสีย

๑๕. ร้อยละของบุคลากรของเทศบาลได้รับการอบรม และมีความรู้ในการพัฒนาบุคลากรเพื่อพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

๑๖. ความสำเร็จของเทศบาลมีอุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ในการปฏิบัติงานที่เพียงพอและมีประสิทธิภาพ

๑๗. ร้อยละของประชาชนมีส่วนร่วมในการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ ในการพัฒนาเทศบาลในด้านต่างๆ

๑๘. ร้อยละของประชาชนได้รับความรู้ในด้านการจัดซื้อจัดจ้าง และกฎหมายเกี่ยวกับการก่อสร้าง

๑๙. จำนวนกิจกรรมที่ประชาชนได้รับการอบรมและสร้างความเข้มแข็งภายในชุมชน มีความสมานฉันท์ปรองดองและได้ร่วมแสดงออกในการจงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์

๒๐. จำนวนครั้งของประชาชนได้รับฟังข้อมูลข่าวสาร และการดำเนินงานต่างๆ ของเทศบาล

๒.๕ ค่าเป้าหมาย

๑. ประชาชนได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และได้ร่วมอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมจารีตประเพณีที่ดีงาม

๒. ประชาชนมีการประกอบอาชีพและมีรายได้เพิ่มขึ้น ส่งเสริมและสังคมสงเคราะห์เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ

๓. ประชาชนได้รับการบริการด้านการคมนาคม การสาธารณสุขโรค สาธารณูปการที่เพียงพอและทั่วถึง

๔. ประชาชนได้รับความรู้และมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๕. ประชาชนได้รับการอบรม ส่งเสริม พัฒนาในด้านอาชีพและการลงทุนเพิ่มขึ้น

๖. ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้รับการฟื้นฟูและพัฒนาให้ดีขึ้น ชุมชนมีความสะอาดและน่าอยู่

๗. เทศบาลมีระบบการบริหารจัดการที่ดีและประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมโครงการเพื่อพัฒนาเทศบาล

๒.๖ กลยุทธ์

๑. พัฒนา ส่งเสริมคุณภาพชีวิต ให้ดีขึ้น และอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมจารีตประเพณีที่ดีงาม

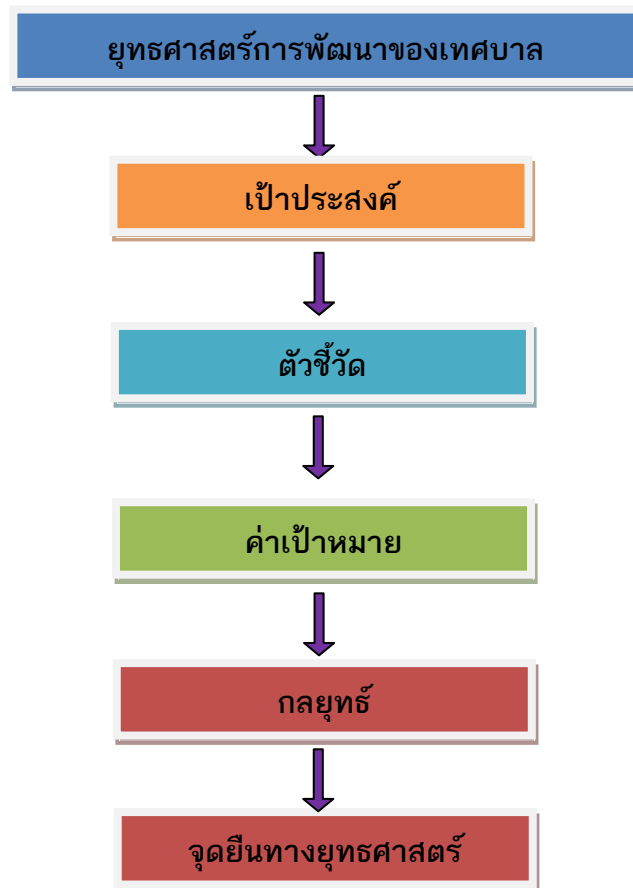
๒. ส่งเสริม พัฒนาและสนับสนุนการบริการด้านสาธารณสุขและการกีฬา
๓. พัฒนา และส่งเสริมอาชีพให้มีรายได้เพิ่มขึ้น ส่งเสริมและสังคมสงเคราะห์เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ
๔. พัฒนาด้านการคมนาคม การสาธารณสุขปโรค สาธารณูปการให้ทั่วถึงและเพิ่มประสิทธิภาพด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
๕. พัฒนา ส่งเสริมในด้านอาชีพ การค้าและการลงทุนเพิ่มขึ้น
๖. พัฒนา พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้คงอยู่สืบไป
๗. พัฒนา ส่งเสริมการจัดการขยะชุมชน สิ่งปฏิกูล ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
๘. พัฒนาระบบการบริหารจัดการที่ดีตามหลักธรรมาภิบาลและส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเทศบาล

๒.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์

๑. การพัฒนาคนและสังคมให้มีคุณภาพเจริญก้าวหน้า และส่งเสริมให้มีการอนุรักษ์ ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณีให้คงอยู่สืบไป
๒. การบริการด้านสาธารณสุขต้องทั่วถึง
๓. ส่งเสริมให้ประชาชนมีอาชีพและมีรายได้เพิ่มขึ้น รวมทั้งสังคมสงเคราะห์เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ป่วยเอดส์ ในการดำรงชีวิต
๔. การคมนาคมต้องมีความสะดวก และการสาธารณสุขปโรค สาธารณูปการมีความเพียงพอและทั่วถึง
๕. ประชาชนได้รับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
๖. ส่งเสริมให้ประชาชนมีรายได้ มีการลงทุนและการค้าเพิ่มขึ้น
๗. พัฒนา ส่งเสริม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพ ชุมชนมีความสะอาด
๘. ยึดหลักธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการและส่งเสริมให้ประชาชนส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น

๒.๘ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม

การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลมีความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม ดังนี้

๓. การวิเคราะห์เพื่อพัฒนาท้องถิ่น

๓.๑ การวิเคราะห์กรอบการจัดทำยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีของเทศบาลได้ใช้การวิเคราะห์ SWOT Analysis/Demand (Demand Analysis)/Global Demand และ Trend ปัจจัยและสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงที่มีผลต่อการพัฒนา อย่างน้อยต้องประกอบด้วย การวิเคราะห์ศักยภาพด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

จุดแข็ง (S = STRENGTH)

๑. มีเส้นทางโครงข่ายคมนาคมขนส่งที่สะดวกและได้มาตรฐาน (ถนนมลิวรรณ) เป็นเส้นทางคมนาคมขนส่งที่สำคัญ สามารถเดินทางเชื่อมโยงไปยังอำเภอบ้านฝาง อำเภอชุมแพ อำเภอัญญาศรี จังหวัดเลย จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดหนองบัวลำภูได้

๒. มีความพร้อมในการรองรับการลงทุนด้านอุตสาหกรรมขนาดเล็ก และขนาดกลาง

๓. อยู่ใกล้เมืองใหญ่ คือ ขอนแก่น ระยะทาง ๓๓ กม. สามารถใช้เวลาเดินทางเพียง ๓๐ นาที และใกล้สถานที่ท่องเที่ยว เช่น เขื่อนอุบลรัตน์ อุทยานแห่งชาติภูเวียง

๔. ขอนแก่นเป็นเมืองหลักและมีความพร้อมสูงในด้านโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ในอนาคตมีการขยายตัวด้านอุตสาหกรรมสูง เทศบาลตำบลดอนโมง สามารถที่จะใช้โอกาสของการอยู่ใกล้เพื่อเชื่อมโยงทางธุรกิจการค้า

๕. มีลำห้วย ๒ สายไหลผ่าน ได้แก่ลำห้วยวังโพน และลำห้วยยางจึงมีโอกาที่จะสร้างแหล่งกักเก็บน้ำเพื่อใช้ประโยชน์ทางการเกษตรในช่วงฤดูแล้ง รวมไปถึงการอุปโภคบริโภค

๖. ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้ อ่านออกเขียนได้
๗. มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล และคลินิกเอกชนรองรับด้านสาธารณสุขอยู่ในเขตเทศบาล
๘. มีสถาบันการศึกษาทั้งภาครัฐ และเอกชนในระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และประกาศนียบัตรวิชาชีพ และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
๙. ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเทศบาล และให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่างๆ
๑๐. ชุมชนมีวัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิต และภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง คือ วันกตัญญูและประเพณีสงกรานต์ , ประเพณีลอยกระทง, การทำบุญตักบาตรวันขึ้นปีใหม่
๑๑. มีสินค้าที่เป็นเอกลักษณ์ของเทศบาลตำบลดอนโมง เช่น ไข่เค็ม , เบเกอรี่ , ผ้าไหม , ตะกร้าอเนกประสงค์

จุดอ่อน (W = WEAKNESS)

๑. ขาดการประชาสัมพันธ์การส่งเสริมการตลาดอย่างต่อเนื่อง
๒. มีโรงงานอุตสาหกรรม/เกษตรกรรมในพื้นที่น้อย
๓. ประชากรมีอัตราการว่างงานสูงและมีการย้ายถิ่นฐานในช่วงนอกฤดูการทำนา
๔. ราคาผลผลิตทางการเกษตรตกต่ำ
๕. รายได้ต่อหัวของประชากรต่ำ และยังคงมีรายจ่ายสูงขึ้น
๖. ขาดเงินทุนในการประกอบอาชีพ ทั้งในภาคเกษตรกรรมและนอกภาคเกษตรกรรม ทำให้การสร้างอาชีพเป็นไปอย่างจำกัด
๗. ขาดการส่งเสริมด้านความรู้ในการประกอบอาชีพต่าง ๆ อย่างจริงจังและต่อเนื่อง ทำให้ขาดโอกาสในการพัฒนาสิ่งใหม่ ๆ ที่จะเกิดขึ้น
 - ขาดการหาอาชีพที่เหมาะสมกับวัยแรงงานอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน
 - ขาดการส่งเสริมความรู้ในเรื่องการประกอบอาชีพให้ตรงตามความต้องการ
๘. ขาดการพัฒนาและส่งเสริมการอบรมด้านคุณธรรม จริยธรรม
 - ปัญหาครอบครัวขาดความอบอุ่น
๙. ไม่มีระบบการระบายน้ำเสีย และไม่มีระบบบำบัดน้ำเสียที่ดี
๑๐. เทศบาลขาดงบประมาณในการดำเนินโครงการขนาดใหญ่
 - การวางแผนการใช้จ่ายงบประมาณ
 - หาแหล่งงบประมาณสนับสนุนเพิ่มเติม
๑๑. ขาดการจัดระเบียบของเมือง และขาดการบังคับใช้ผังเมืองอย่างเคร่งครัด
๑๒. ขาดเอกลักษณ์ที่เป็นของท้องถิ่น
๑๓. สินค้าในตลาดสดมีราคาสูง และไม่มีที่จอดรถ
๑๔. ขาดการบริหารจัดการกำจัดขยะมูลฝอย
๑๖. มีแหล่งอบายมุขและยาเสพติด

โอกาส (O = OPPORTUNITY)

๑. พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริหารสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น หน่วยงานราชการส่วนกลางและส่วนภูมิภาคส่งเสริม สนับสนุน และถ่ายโอนภารกิจให้แก่เทศบาล

๒. รัฐบาลมีนโยบายและให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาความยากจน ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

๓. การจัดสรรงบประมาณของประเทศ โดยเฉพาะการจัดสรรงบประมาณโดยตรงมายังท้องถิ่นเพิ่มมากขึ้นทุกปี

๔. จังหวัดขอนแก่นเป็นเมือง ICT CITY ซึ่งจะเป็นเครื่องมือสำคัญในกระบวนการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ

ปัญหาอุปสรรคหรือข้อจำกัด (T = THREAT)

๑. ปัญหาการเมืองท้องถิ่น ขาดความสามัคคี
๒. การติดต่อประสานงานระหว่างจังหวัด และเทศบาล ไม่ค่อยสะดวก เนื่องจากผ่านขั้นตอนหลายระดับทำให้การประสานงานด้านข้อมูลข่าวสารหรือนโยบายต่าง ๆ ล่าช้า
๓. การส่งเสริมการลงทุนจากภาครัฐไม่สามารถกระตุ้นการลงทุนในพื้นที่ได้เท่าที่ควร
๔. ขาดตลาดรองรับผลผลิตสินค้าของกลุ่มอาชีพ กลุ่มแม่บ้าน
๕. งบประมาณในการพัฒนาในด้านต่างๆ ของเทศบาล มีอย่างจำกัด
๖. การพัฒนาทักษะฝีมือแรงงาน การยกระดับคุณภาพสินค้า เพื่อรองรับการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ

๓.๒ การประเมินสถานการณ์สภาพแวดล้อมภายนอกที่เกี่ยวข้อง

๑. การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลกและพลังงาน ภาวะโลกร้อนทำให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกสูงขึ้นส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม สภาพภูมิอากาศแปรปรวน ภัยธรรมชาติมีความรุนแรงมากขึ้น มีโอกาสเกิดได้ทั้งภาวะฝนทิ้งช่วง ขาดแคลนน้ำ ภัยแล้ง และภาวะฝนตกหนัก น้ำท่วมฉับพลัน เกิดการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล ระบบนิเวศจะอ่อนแอ เกิดการสูญเสียพื้นที่ป่าไม้และความหลากหลายทางชีวภาพ ภาวะโลกร้อนยังส่งผลให้เกิดการขาดแคลนน้ำและโรคระบาดเพิ่มขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพของประชากร นอกจากนี้ ระดับคาร์บอนไดออกไซด์และอุณหภูมิที่สูงขึ้น การระบาดของโรคและแมลงศัตรูพืชจะส่งผลกระทบต่อระบบการเพาะปลูกและปริมาณผลผลิตทางการเกษตรทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนอาหาร และความเสียหายของพืชผลทางการเกษตรมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจให้กับประเทศที่มีภาคเกษตรเป็นแหล่ง รายได้สำคัญการพัฒนาจะต้องเร่ง อนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ ในท้องถิ่นให้สมบูรณ์ และคงความหลากหลายทางชีวภาพ มีความพร้อมในการปรับตัวต่อสภาพภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลง ให้ความรู้และส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการลดก๊าซเรือนกระจกบนฐานของการพัฒนาที่ยั่งยืน ตลอดจนร่วมกับประชาคมโลกในการแก้ปัญหาภาวะโลกร้อนโดยไม่ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อมของประเทศ และให้ความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

๒. การเปลี่ยนแปลงสภาวะด้านสังคม โครงสร้างประชากรเข้าสู่ สังคมผู้สูงอายุส่งผลกระทบคือ ขาดแคลนแรงงานหนุ่มสาวที่จะเข้ามาทดแทน การย้ายถิ่นของแรงงานข้ามชาติ แรงงานที่มีฝีมือและไร้ฝีมือเพื่อทดแทนกำลังแรงงาน และการเข้าสู่ สังคมผู้สูงอายุจะมี รายจ่ายด้านสุขภาพเพิ่มขึ้นทำให้งบประมาณสำหรับ

การลงทุน พัฒนาด้านอื่น ๆ ลดลง จะต้องมีการเตรียมความพร้อมด้านระบบสวัสดิการสังคมเพื่อรองรับการปรับตัวเข้าสู่ โครงสร้างผู้สูงอายุ การส่งเสริมให้ผู้สูงอายุมีอาชีพทำให้เกิดความรู้สึกว่ามีคุณค่าต่อสังคม

๓. กระแสนิยมและการแพร่ ขยายของวัฒนธรรมโลก คนหนุ่มสาวมีค่านิยมการบริโภคตาม วัฒนธรรมตะวันตก ส่งผลให้เกิดการใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเที่ยวเตร่ ดื่มสุรา ติดการพนัน และขาดการออม รวมทั้ง ปัญหาเยาวชนติดเกมส์คอมพิวเตอร์ และการมั่วสุมทางเพศในแหล่งบันเทิงทำให้แรงยึดเหนี่ยว ทางประเพณี และวัฒนธรรมลดลง จึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการรื้อฟื้นประเพณี และวัฒนธรรมที่เป็นฐานการสร้าง ความเข้มแข็งของชุมชน และการพัฒนาคนให้มีความรอบรู้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีความสุขในสถานการณ์ที่ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

การจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลตำบลดอนโหม่ง มุ่งเน้นการพัฒนาที่สามารถตอบสนองปัญหา และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นเป็นสำคัญ คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลตำบลดอนโหม่ง จึงได้จัด เวทีประชาคมเพื่อรับทราบปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำคัญใน การกำหนดแนวทางในการพัฒนา สามารถสรุปได้ ดังนี้.-

๑. ปัญหาเรื่องโครงสร้างพื้นฐาน

เทศบาลตำบลดอนโหม่ง ได้พัฒนาระบบการคมนาคมในเขตเทศบาลอย่างต่อเนื่องโดยการ ก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก ถนนลาดยาง ถนนดินและถนนลูกรัง เพื่อแก้ไขปัญหาการจราจรในเขต เทศบาลตามศักยภาพและความเหมาะสม ถนนบางสายต้องรองรับปริมาณการใช้งานอย่างหนักทั้งการบรรทุก ของเกินน้ำหนักและการสัญจรไปมาของประชาชน ทำให้พื้นผิวการจราจรชำรุด ถนนบางสายมีความคับแคบไม่ สามารถขยายพื้นผิวการจราจรได้เนื่องจากสภาพพื้นที่มีจำกัด บางสายไม่มีทางเท้าและท่อระบายน้ำ ทำให้การ ระบายน้ำเสียจากชุมชนยังไม่มีประสิทธิภาพเกิดน้ำท่วมขังสร้างความเดือดร้อนแก่ประชาชนในท้องถิ่น

๒. ปัญหาเรื่องระบบสาธารณูปโภค สาธารณูปการ

ประชาชนในเขตเทศบาลส่วนใหญ่ใช้น้ำประปาของการประปาส่วนภูมิภาคและใช้ไฟฟ้าของการ ไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอหนองเรือ มีเพียงพื้นที่บางส่วนเล็กน้อยที่การบริการยังไม่ทั่วถึง เช่นบ้านเรือนที่อยู่ บริเวณทุ่งนาประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณนั้น มียังไม่เยอะ ส่วนไฟฟ้าส่องสว่างสาธารณะที่ติดตั้งตามตรอก ซอย ยังไม่เพียงพอในบางจุดหรือมีแต่ชำรุด ทำให้บริเวณนั้นมีมืดมาก ประชาชนที่สัญจรไปมาไม่ได้รับความสะดวก และอาจเกิดอันตรายแก่ชีวิตและทรัพย์สิน เทศบาลตำบลดอนโหม่ง จะได้ดำเนินการแก้ไขซ่อมแซมและติดตั้ง เพิ่มขึ้น รวมถึงการขยายการบริการด้านการไฟฟ้าและการประปาเพิ่มขึ้น

๓. ปัญหาเรื่องจราจรในเขตเทศบาล

การจราจรในเขตเทศบาล ถนนบางสายไม่มีเครื่องหมายการจราจรที่ชัดเจนหรือไม่มีไฟสัญญาณ จราจร ถนนสายรองเช่น ถนนเทศบาล ๑ รถวิ่งเร็วมาก ไม่มีเครื่องหมายการชะลอความเร็ว ตามทางแยกทาง เลี้ยวทำให้การใช้รถใช้ถนนของประชาชนขาดความระมัดระวังและไม่มีระเบียบวินัยเท่าที่ควร โดยเฉพาะถนนนี้ ระบุพื้นที่หน้าโรงเรียน ไม่มีป้ายทางม้าลายเพื่อให้นักเรียนได้ข้ามถนนด้วยความระมัดระวัง และสัญญาณไฟ กระพริบ และปัญหาวัยรุ่นขับรถเร็วและส่งเสียงดัง และไม่มีป้ายบอกทาง มีหลายแยกทำให้ประชาชนเกิดความ สับสนและไม่เหมาะสมกับการใช้งาน ต้องมีการติดตั้งสัญญาณไฟจราจรและจัดทำป้ายเครื่องหมายจราจรให้ ชัดเจนเพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ใช้รถใช้ถนนเพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

๔. ปัญหาการขยะมูลฝอยของเทศบาล

เทศบาลตำบลดอนโม่ง มีบ่อทิ้งขยะที่อยู่นอกเขตเทศบาล มีพื้นที่ทั้งหมด ๗ ไร่ ๑ งาน ๓๐ ตารางวา ซึ่งพื้นที่บ่อขยะของเทศบาลใกล้จะเต็มคงเหลือพื้นที่ในการกำจัดขยะอีก 1/2 ไร่ ซึ่งคาดว่าจะสามารถใช้งานได้ต่อไปอีก ประมาณ ๑ ปี ซึ่งเทศบาลยังไม่ได้จัดเตรียมที่ดินรองรับการจัดการขยะในอนาคต ปัจจุบันมีตลาดนัดเกิดขึ้นในพื้นที่อาทิตย์ละ ๑ ครั้ง และบริเวณท้องถนนใกล้เคียง อาทิตย์ละ ๒ ครั้ง ทำให้ประชาชนจับจ่ายใช้สอยเพิ่มขึ้นและการใช้ถุงพลาสติกก็เพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ขยะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

๕. ปัญหาการระบายน้ำในชุมชน

เนื่องจากถนนบางสายไม่มีทางระบายน้ำ หรือมีแต่เกิดการอุดตัน หรือท่อระบายน้ำไม่ได้มาตรฐาน ทำให้ระบบการระบายน้ำจากชุมชนเป็นไปด้วยความล่าช้า ทำให้เกิดน้ำเอ่อล้นออกมาบริเวณถนน ทำให้ถนนลื่นและเกิดอันตรายต่อผู้สัญจรไป-มา ร่องระบายน้ำบางสายไม่มีการขุดลอก ซึ่งทำให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุง โดยเฉพาะในช่วงฤดูฝน บางแห่งเป็นพื้นที่ต่ำ ต้องมีการจัดทำร่องระบายน้ำ เพื่อให้ให้น้ำออกสู่ห้วยสาธารณะเพื่อป้องกันน้ำท่วมขังและการระบายน้ำไม่ทัน ร่องระบายน้ำบางสายมีฝาแตกหักหล่นลงไปในร่องระบายน้ำ ทำให้การระบายน้ำเสียไม่สะดวก เกิดการอุดตันและน้ำเอ่อล้นออกมาถนน ปัญหาน้ำเสียของชุมชน ยังไม่มีระบบบำบัดน้ำเสีย และไม่มีพื้นที่ในการบำบัดน้ำเสียของเทศบาล

๖. ประชาชนมีรายได้ไม่เพียงพอในการดำรงชีพ

ปัจจุบัน สภาวะการครองชีพสูง ประชาชนบางส่วนมีรายได้น้อยเนื่องจากเป็นทำอาชีพรับจ้างทั่วไปหรือทำการเกษตร ซึ่งมีรายได้ไม่แน่นอน จึงต้องมีการพัฒนาและส่งเสริมอาชีพให้กับประชาชนกลุ่มนี้ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะในการนำไปประกอบอาชีพให้มากขึ้น รวมถึงการจัดหาแหล่งเงินทุน และตลาดจำหน่ายสินค้าให้ด้วย นอกจากนี้ยังต้องมีการส่งเสริมด้านการลงทุนและอาชีพของประชาชน

๗. การบริหารงานจัดการ

เนื่องจากภารกิจที่ตามอำนาจหน้าที่ที่ได้รับถ่ายโอนมามีมาก บุคลากรและงบประมาณ ก็มีจำกัด ทำให้การบริหารงานล่าช้า การประสานงานและประชาสัมพันธ์กิจกรรมต่าง ๆ ทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร การมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นมีน้อยและไม่ได้รับความร่วมมือเท่าที่ควรจะต้องมีการปรับเปลี่ยนบทบาทและการดำเนินงานเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากขึ้น

การวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นสามารถสรุปประเด็นปัญหาสำคัญ ๆ แบบบูรณาการรวมของเทศบาลตำบลดอนโม่ง ได้ดังนี้

สภาพปัญหา

ด้านโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และสาธารณูปการ

- ถนน ทางเท้าในเขตเทศบาลครอบคลุมแต่มีบางส่วนชำรุดที่ต้องดำเนินการปรับปรุงและไม่มีท่อระบายน้ำ
- ระบบการจราจรภายในเทศบาลไม่ได้รับความสะดวกในบางเส้นทางที่ถนนแคบและไม่ปลอดภัยเท่าที่ควร
- ไฟฟ้าส่องสว่างสาธารณะชำรุด และยังไม่ครอบคลุมพื้นที่ในชุมชน
- ระบบไฟฟ้าส่องสว่างและประปายังไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่

ด้านงานส่งเสริมคุณภาพชีวิต

- ประชาชนขาดความรู้ความเข้าใจในการดูแลรักษาสุขภาพอนามัยของตนเอง
- การกำจัดมูลน้ำยุงลายไม่มีการกำจัดอย่างต่อเนื่อง

- การมั่วสุมและจับกลุ่มของวัยรุ่นดื่มสุรา และแข่งรถจักรยานยนต์เสียงดัง รบกวนประชาชนในเขตเทศบาล
- ไม่มีแหล่งศึกษาค้นคว้าหาความรู้ หรือข่าวสารในชุมชนบางชุมชน

ด้านการบริหารจัดการ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- การจัดเก็บและทำลายขยะมูลฝอยยังไม่ได้ได้รับความร่วมมือในเรื่องการตัดกิ่งไม้ในบ้านของตนเอง
- การระบายน้ำในช่วงที่ฝนตก น้ำระบายออกไม่ทัน เกิดน้ำท่วมขัง มีกลิ่นเหม็นและเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุง ทำให้ถนนสกปรกมีกลิ่นเหม็น
- บริเวณถนนและทางเท้าไม่สะอาด และไม่เป็นที่ระบายน้ำ

ด้านเศรษฐกิจการวางแผน การส่งเสริมการลงทุน พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยว

- ประชาชนบางส่วนยังไม่มีอาชีพเสริมและรายได้ที่แน่นอน
- การส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่มีน้อยมาก
- ประชาชนไม่มีความรู้ในการประกอบอาชีพเท่าที่ควร
- ขาดการส่งเสริมและแนะนำในการประกอบอาชีพ

ด้านการจัดระเบียบชุมชน/สังคม และการรักษาความสงบเรียบร้อย

- ประชาชนมีจิตสาธารณะร่วมในการจัดบริการสาธารณะน้อย
- ความร่วมมือมีส่วนร่วมวางแผนป้องกันสาธารณภัยของประชาชนมีน้อยมาก
- ประชาชนไม่มีความรู้ในการป้องกันสาธารณภัยเท่าที่ควร
- ขาดเครือข่ายการส่งเสริมและแนะนำประชาสัมพันธ์ให้ข่าวสารที่ถูกต้องในชุมชน

ด้านศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น

- ภูมิปัญญาท้องถิ่นไม่เป็นที่รู้จักและให้คุณค่าเท่าที่ควรเยาวชนไม่สนใจ
- ขาดการถ่ายทอดและสร้างองค์ความรู้ชุมชน
- ศิลปะ วัฒนธรรม จารีตประเพณี และภูมิปัญญาท้องถิ่น ขาดจุดเด่น

ด้านการป้องกันปัญหาเสพติด

- มีการระบาดของยาเสพติดรอบนอกชุมชนเสี่ยงต่อการเป็นเป้าหมาย
- ขาดข้อมูลเชิงบูรณาการกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง
- ประสิทธิภาพให้ความร่วมมือของประชาชนมีน้อย
- ไม่มีกฎหมายรองรับที่ชัดเจนรองรับการทำงานของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น

ด้านการเมืองและการบริหารจัดการ

- การดำเนินงานของเทศบาล ยังขาดการประสานงานกับชุมชน
- การประสานงานระหว่างอำเภอ จังหวัด ไม่ค่อยสะดวก
- การประชาสัมพันธ์กิจกรรมให้ชุมชนรับทราบมีค่อนข้างน้อย
- การให้ความร่วมมือของชุมชนมีน้อยเนื่องจากบางชุมชนเกิดความแตกแยก
- ความขัดแย้งทางการเมือง จึงทำให้การพัฒนาไม่เป็นไปตามความต้องการของประชาชน

การบูรณาการรวมประเด็นปัญหาจากแผนชุมชน

- ความต้องการการพัฒนาาระบบโครงสร้างพื้นฐาน ถนน ท่อระบายน้ำ ไฟฟ้า และประปา
- ความต้องการด้านการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพของกลุ่มในชุมชน
- ความต้องการด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต เช่น เครื่องออกกำลังกาย เครื่องเล่นกลางแจ้งของเด็ก
- ความต้องการในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารบริการจากเทศบาลตำบลดอนโมง และบอร์ดในการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ
- การรักษาความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน เช่น การจัดทำป้ายจราจร ตามจุดเสี่ยง และทางข้าม บริเวณโรงเรียน และสัญญาณไฟกระพริบ
- ความต้องการงบประมาณในการสนับสนุนโครงการประเพณี วัฒนธรรมที่ดิงามของท้องถิ่น
- ชุมชนต้องการติดตั้งกล้องวงจรปิดเพื่อให้มีข้อมูลในการหาผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดหรือการเกิดอุบัติเหตุจราจร

ประกอบด้วย

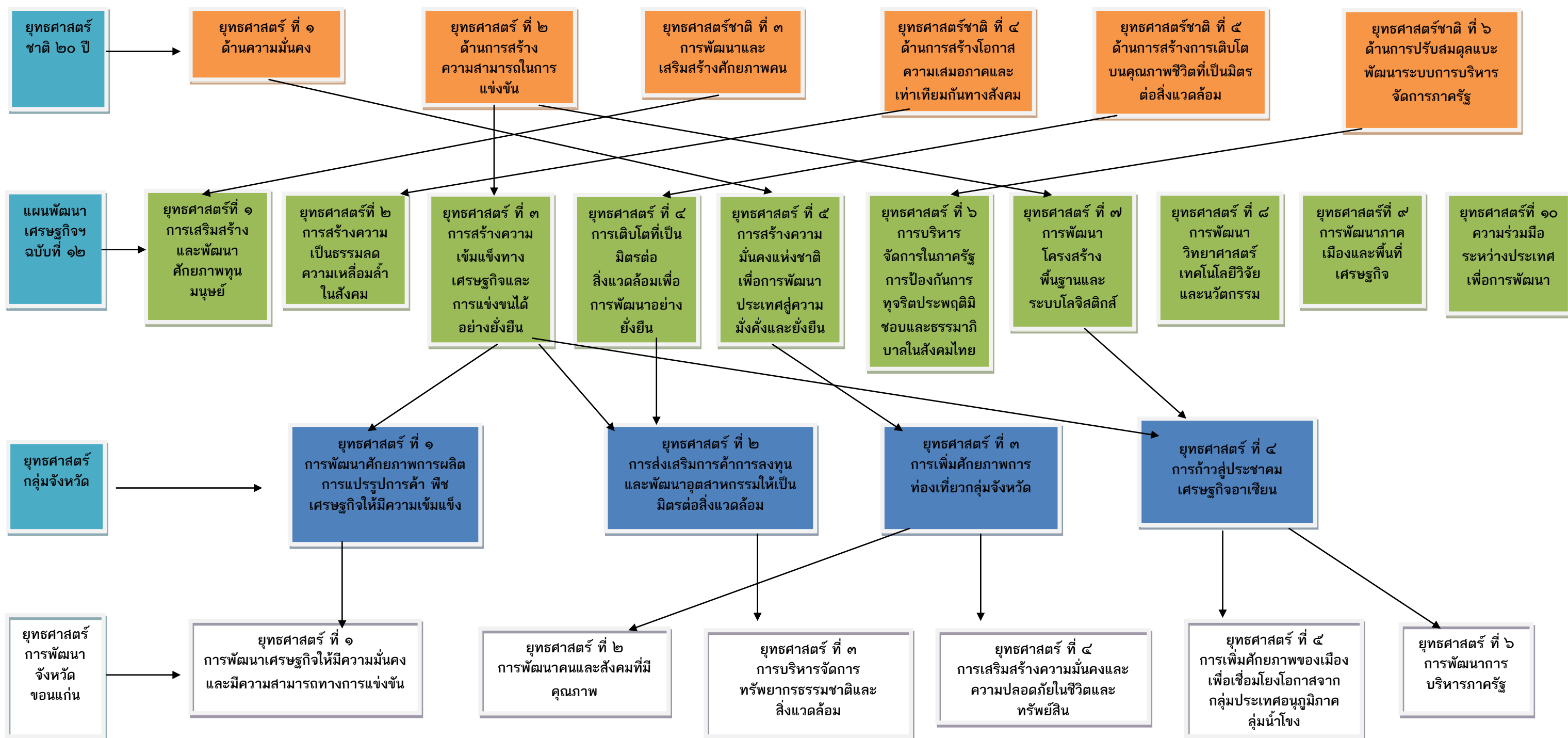
ขอบข่ายและปริมาณ ของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์ แนวโน้มในอนาคต
<u>ด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิต และสังคม</u> ๑. ขาดสวัสดิการมีผู้ด้อยโอกาส ๒. การระบาดของยาเสพติด ๓. ขาดความปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน ๔. คุณภาพชีวิตยังไม่ดีพอ ๕. ภาวะการว่างงาน ๖. ประชาชนขาดความสามัคคี ๗. ปัญหาวินัยจราจร การขับขี่ ๘. ปัญหาทะเลาะวิวาทใน งานประเพณี ๙. ปัญหาอบายมุข การพนัน ๑๐. ปัญหาคุณธรรม จริยธรรม นักเรียน	-เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมงทุกชุมชน	ทำให้ประชาชนมี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
<u>ด้านการพัฒนาโครงสร้าง พื้นฐาน</u> ๑. ถนนคสล. ถนนลาดยาง หรือทางเท้า ร่องระบายน้ำของ ตำบลดอนโมงยังไม่เพียงพอ ๒. ไฟฟ้าขยายเขต ไฟฟ้าส่อง สว่าง หอกระจายข่าย เสี่ยง ตามสายยังไม่เพียงพอ ๓. ระบบประปา และน้ำสะอาด ยังไม่เพียงพอ การขาดแคลน น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคใน บางถนน/ซอย ที่เกิดใหม่	-เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน -เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน -เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมงทุกชุมชน ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมงทุกชุมชน ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมงทุกชุมชน	มีโครงสร้างพื้นฐาน ถนน และทางเท้า ได้ มาตรฐานและเพียงพอ มีไฟฟ้าส่องสว่าง เสี่ยง ตามสาย เพียงพอและ ตอบสนองความ ต้องการของประชาชน อย่างแท้จริง ทำให้ประชาชนมีน้ำ เพื่อการอุปโภคบริโภค พอเพียง

ข้อบ่งชี้และปริมาณ ของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์ แนวโน้มในอนาคต
<u>ด้านการพัฒนาธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม</u> ๑. ปัญหาขยะมูลฝอยและ สถานที่กำจัด ๒. ปัญหาทิ้งเศษขยะลงไหล่ ทาง ๓. ปัญหาการทิ้งสิ่งปฏิกูลใน ชุมชนทำให้สิ่งสกปรกไหลลงสู่ แหล่งน้ำใช้ ๔. แหล่งน้ำตามธรรมชาติตื้น เขิน	-เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	มีสิ่งแวดล้อมที่ดีขึ้น ชุมชนน่าอยู่สุขภาพ ปลอดภัยแข็งแรง - มีแหล่งกักเก็บน้ำเพื่อ การบริโภคเพื่อ การเกษตรที่เพียงพอ
<u>ด้านการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ</u> <u>การค้าการลงทุนการท่องเที่ยว</u> ๑. ประชาชนยังมีรายได้ต่ำ ซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพทำนา ทำไร่ ๒. ปัญหาต้นทุนการผลิตสูง เป็น หนี้ ประชาชนยากจน ๓. หลังฤดูทำนามีอาชีพเสริม เท่าที่ควร ๔. การค้าขายบางส่วนยังขาด สถานที่รองรับที่ดีเพียงพอมี ความลำบากในการค้าขายเมื่อ เข้าสู่ในฤดูฝน ๕. ปัญหารายได้ไม่พอรายจ่าย ๖. ปัญหาไม่มีที่ดินทำกิน ๗. ปัญหาไม่มีทุนประกอบอาชีพ และการเข้าถึงแหล่งทุน ๘. ไม่มีแหล่งท่องเที่ยว หรือไม่มี การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว เท่าที่ควร	-เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	ทำให้ชุมชนน่าอยู่ เศรษฐกิจที่ดีขึ้น ครอบครัวอบอุ่นและ ประชาชนมีคุณภาพ ชีวิตที่ดี

ข้อบ่งชี้และปริมาณ ของปัญหา	พื้นที่เป้าหมาย	กลุ่มเป้าหมาย	การคาดการณ์ แนวโน้มในอนาคต
<u>ด้านการส่งเสริมศิลปะ</u> <u>วัฒนธรรม ประเพณี และ</u> <u>ภูมิปัญญาท้องถิ่น</u> ๑. ภูมิปัญญาท้องถิ่นไม่เป็นที่ รู้จักและให้คุณค่าเท่าที่ควร เยาวชนไม่สนใจ ๒. ขาดการถ่ายทอดและสร้าง องค์ความรู้ชุมชน ๓. ศิลปะ วัฒนธรรม จารีต ประเพณี และภูมิปัญญา ท้องถิ่นขาดจุดเด่น	-เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมงทุกชุมชน	ภูมิปัญญาท้องถิ่นได้รับ การถ่ายทอดสู่เยาวชน และประชาชนมี คุณธรรมจริยธรรม และที่เกี่ยวข้องดีขึ้น
<u>ด้านการบริหารจัดการ</u> <u>บ้านเมืองที่ดี</u> ๑. ประชาชนบางส่วนยังไม่ เข้าใจในสิทธิและหน้าที่ของ ตนเองในการมีส่วนร่วมตาม หลักธรรมาภิบาล	-เทศบาลตำบลดอนโมง ทุกชุมชน	ประชาชนในเทศบาล ตำบลดอนโมงทุกชุมชน	ประชาชนมีส่วนร่วมใน การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่ดีขึ้น

๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของเทศบาลตำบลดอนโม่ง
โครงสร้างเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเทศบาลตำบลดอนโม่ง (พ.ศ. ๒๕๖๑ - ๒๕๖๔)

แบบ ยท. ๐๑

ยุทธศาสตร์การ
พัฒนาของ
อปท. ในเขต
จังหวัด
(มี ๑๐ ยุทธ)

ยุทธศาสตร์ ที่ ๑

ยุทธศาสตร์ที่ ๒

ยุทธศาสตร์ ที่ ๓

ยุทธศาสตร์ ที่ ๔

ยุทธศาสตร์ ที่ ๕

ยุทธศาสตร์ ที่ ๖

ยุทธศาสตร์ ที่ ๗

ยุทธศาสตร์ ที่ ๘

ยุทธศาสตร์ ที่ ๙

ยุทธศาสตร์ที่ ๑๐

ยุทธศาสตร์
การพัฒนา
อปท.
(มี ๖ ยุทธ)

ยุทธศาสตร์ ที่ ๑

ยุทธศาสตร์ที่ ๒

ยุทธศาสตร์ที่ ๓

ยุทธศาสตร์ที่ ๔

ยุทธศาสตร์ที่ ๕

ยุทธศาสตร์ที่ ๖

-๑๐๘-
(ต่อ)

ยุทธศาสตร์
การพัฒนา
อปท.
(มี ๖ ยุทธ)

ยุทธศาสตร์ ที่ ๑

ยุทธศาสตร์ที่ ๒

ยุทธศาสตร์ที่ ๓

ยุทธศาสตร์ที่ ๔

ยุทธศาสตร์ที่ ๕

ยุทธศาสตร์ที่ ๖

เป้าประสงค์ที่ ๑

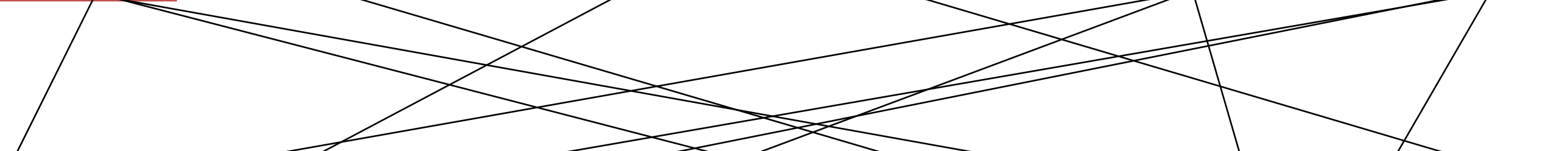
เป้าประสงค์ที่ ๒

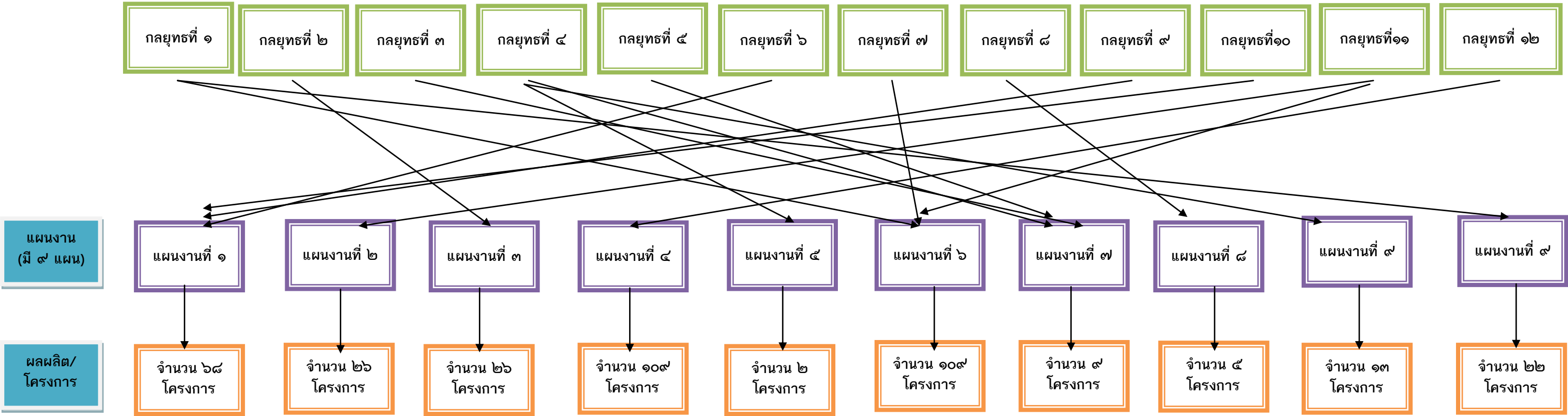
เป้าประสงค์ที่ ๓

เป้าประสงค์ที่ ๔

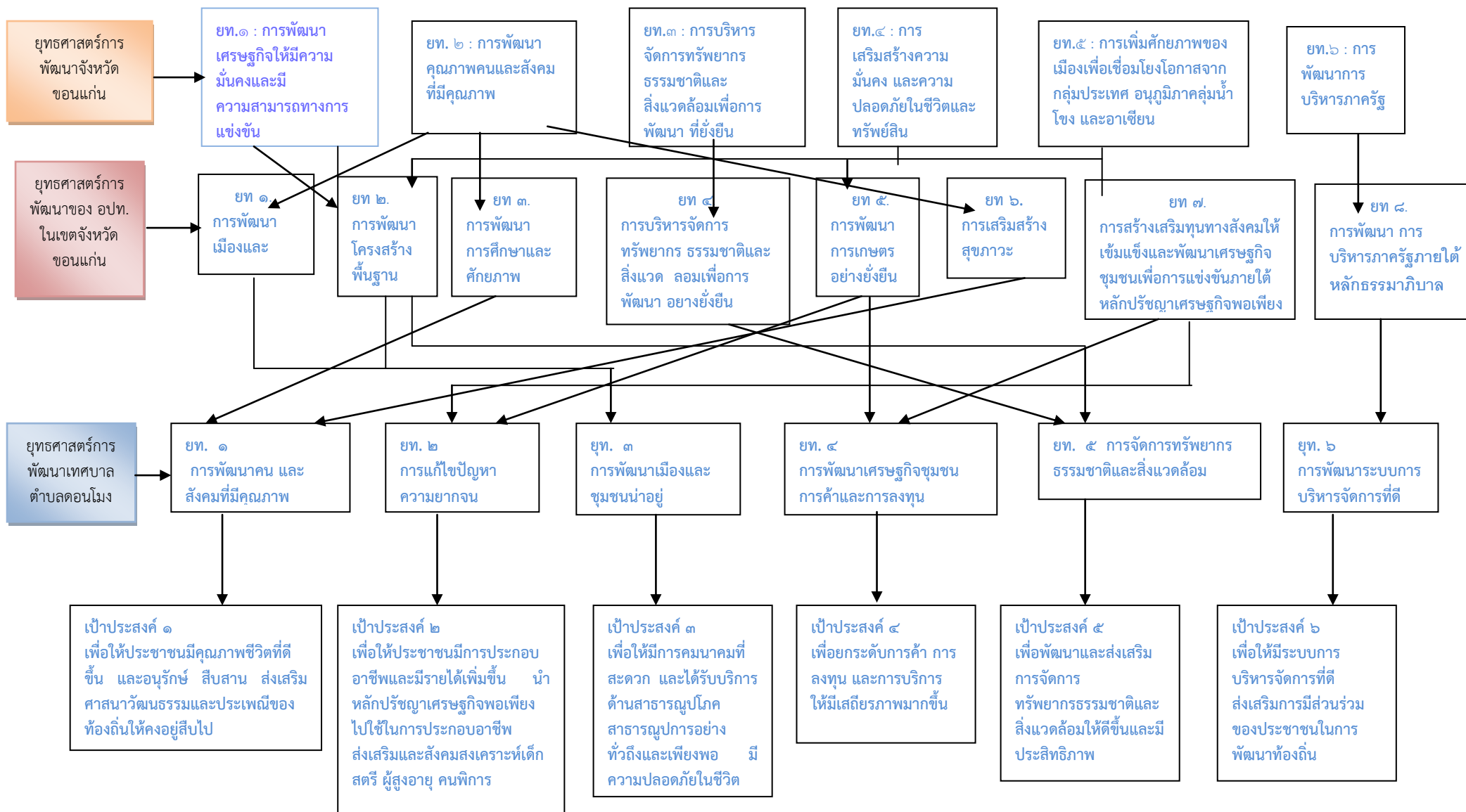
เป้าประสงค์ที่ ๕

เป้าประสงค์ที่ ๖

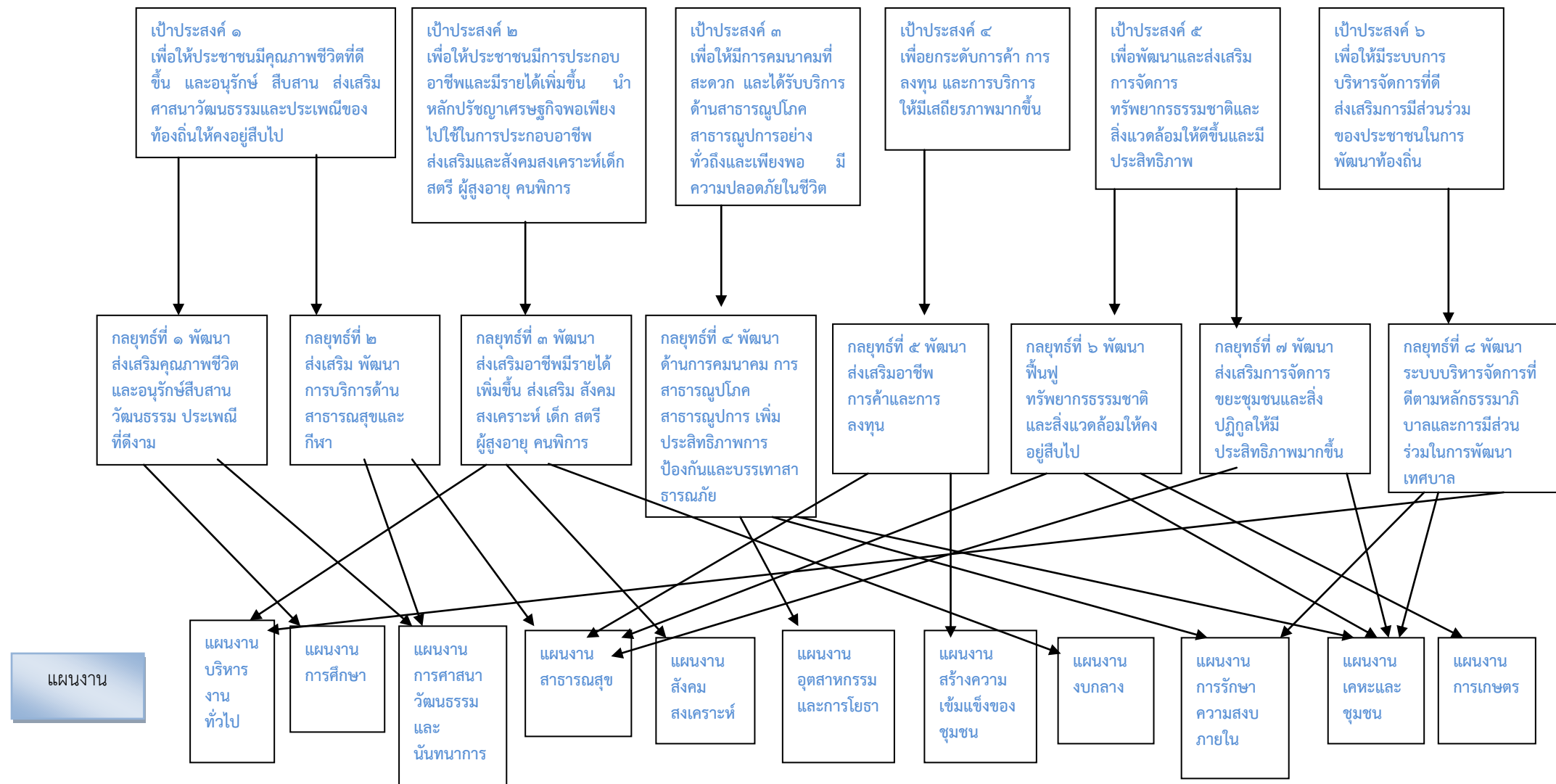

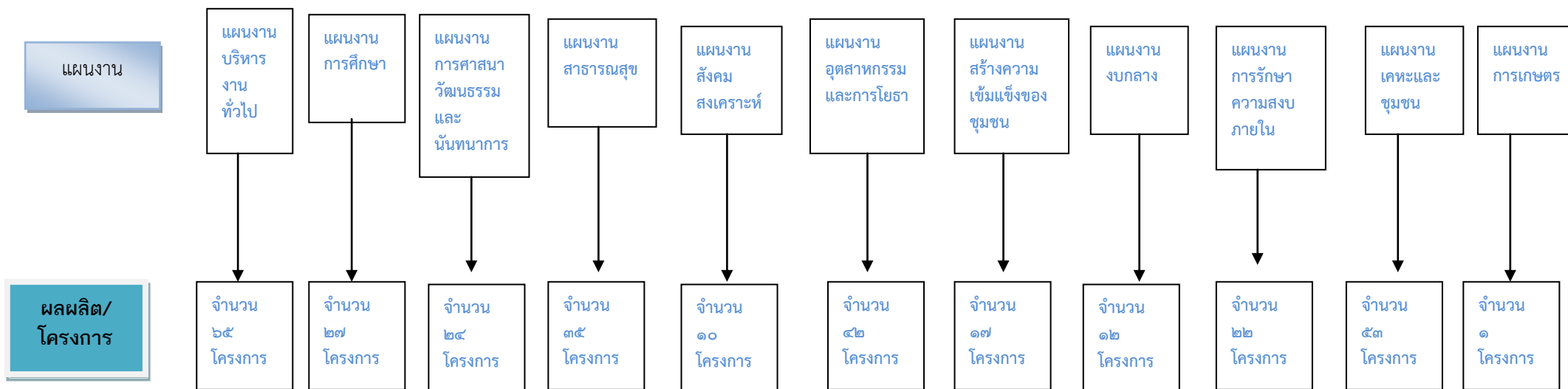
๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การของเทศบาลตำบลดอนโงม(ต่อ)

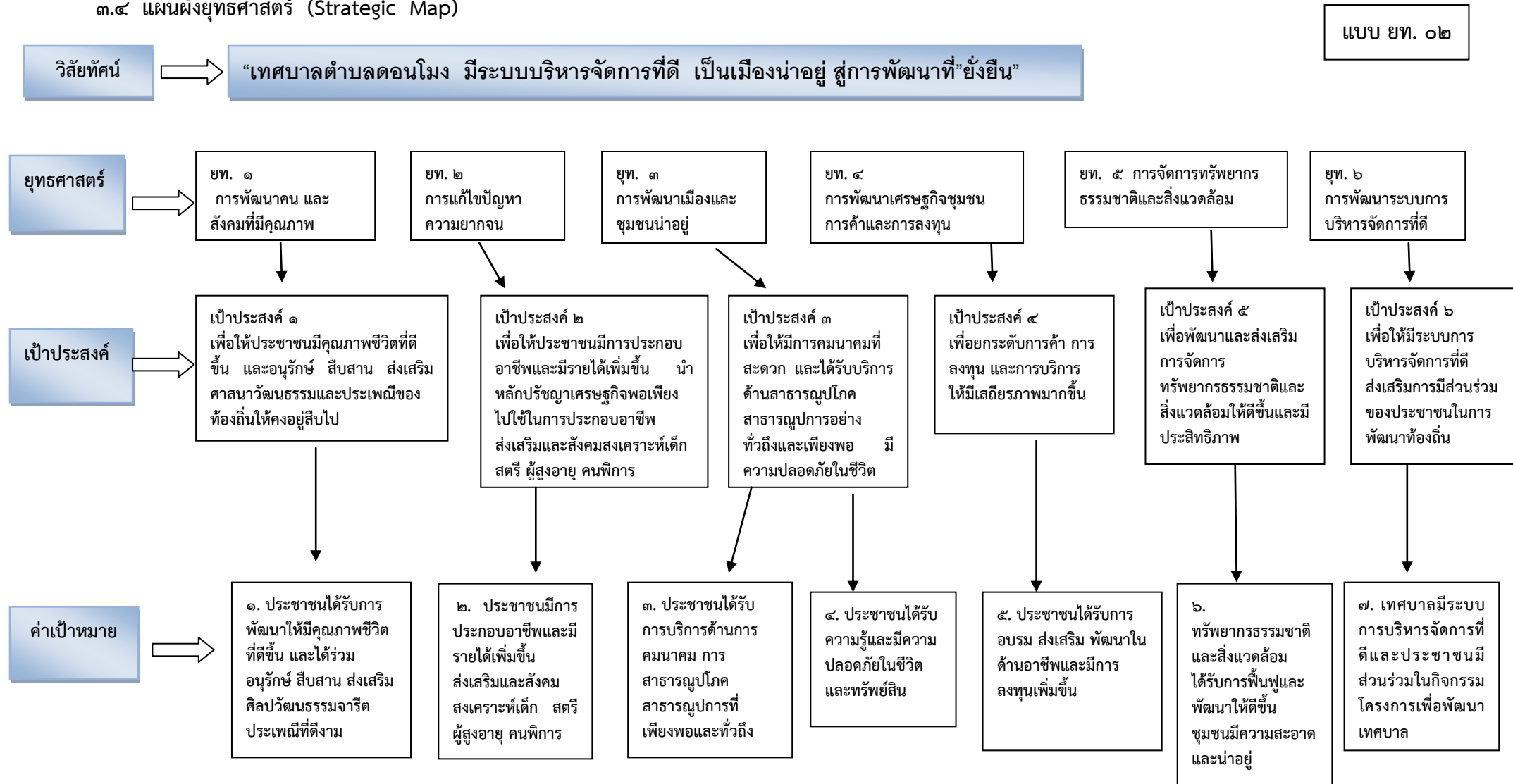
๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การพัฒนาของเทศบาลตำบลดอนโมง(ต่อ)

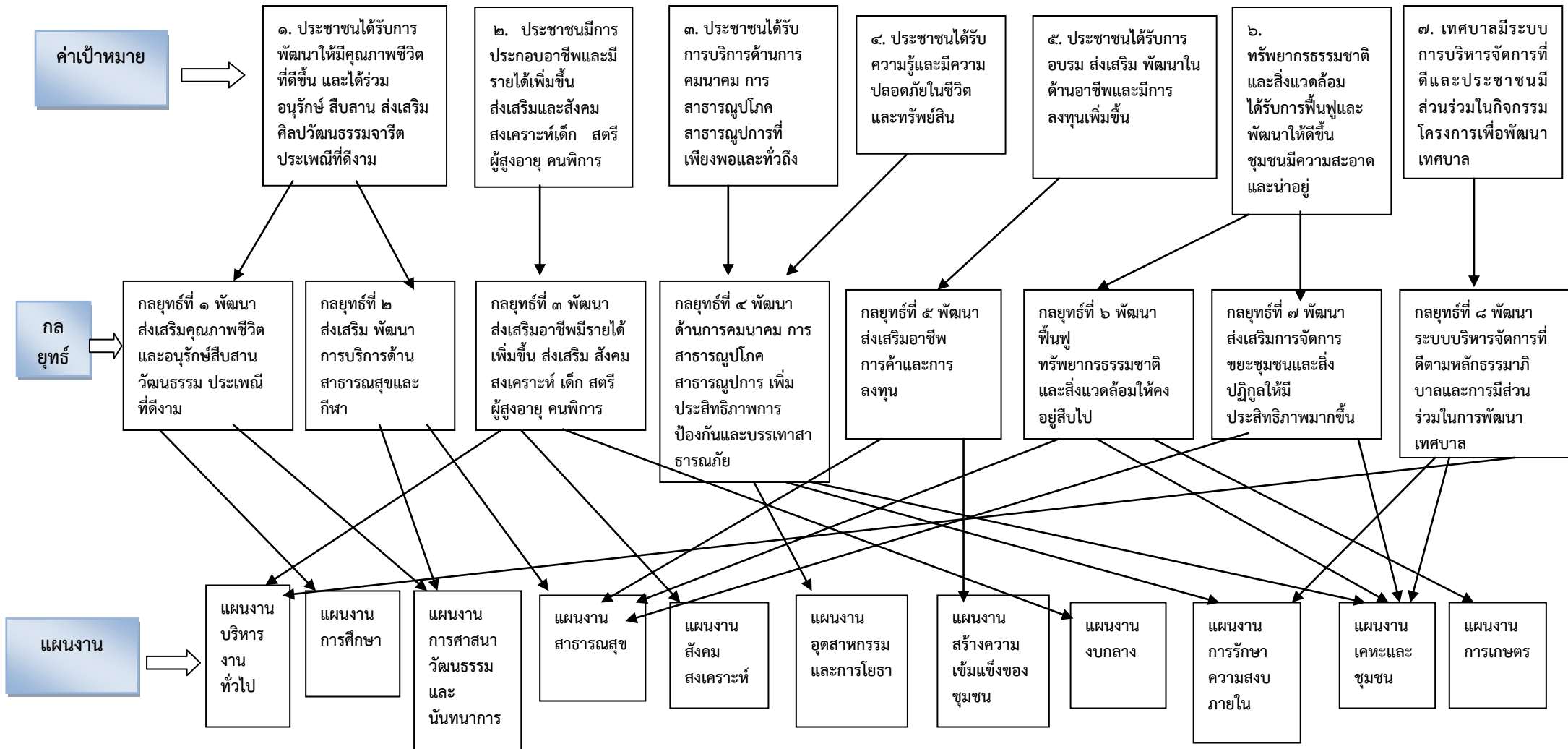
๓.๓ ความเชื่อมโยงยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดกับยุทธศาสตร์การของเทศบาลตำบลดอนโมง(ต่อ)

๓.๔ แผนผังยุทธศาสตร์ (Strategic Map)

๓.๔ แผนผังยุทธศาสตร์ (Strategic Map) (ต่อ)

๓.๕ รายละเอียดยุทธศาสตร์

[illegible]

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วย รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
๒. การพัฒนา คุณภาพคน และสังคมที่มี คุณภาพ	๑. การ พัฒนา การศึกษา และ ศักยภาพ พลเมือง ๖. การ เสริมสร้าง สุขภาวะ	<u>๑. การพัฒนา คนและ สังคม ที่มีคุณภาพ</u>	๑.เพื่อให้ประชาชนมี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริมศาสนา วัฒนธรรมและ ประเพณีของท้องถิ่น ให้คงอยู่สืบไป	-ประชาชนได้รับ การศึกษาอย่าง ทั่วถึง คุณภาพ ชีวิตดีขึ้น และ ได้ร่วมอนุรักษ์ สืบสาน ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม แ ละ จ า รื ต ประเพณีที่ดีงาม ให้คงอยู่ตลอดไป						ที่ ๑ พัฒนา ส่งเสริม คุณภาพชีวิต และอนุรักษ์ สืบสาน วัฒนธรรม ประเพณี ที่ดีงาม	๑๒.โครงการจัดงานประเพณีวันขึ้น ปีใหม่ ๑๓. โครงการส่งเสริมจารีตประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น (ลอยกระทง) ๑๔. โครงการส่งเสริมศาสนาสำหรับ ประชาชนทั่วไป ๑๕. โครงการจัดงานวันกตัญญูและ ประเพณีสงกรานต์ ๑๖.โครงการเสริมสร้างสุขภาพผู้สูง วัยในชุมชน ๑๗.โครงการสร้างเสริมพัฒนา ศักยภาพผู้พิการ ๑๘.โครงการสงเคราะห์ผู้ด้อยโอกาส และผู้ยากไร้	งานการศึกษา สำนักปลัด งานการศึกษา สำนักปลัด งานการศึกษา สำนักปลัด งานพัฒนาชุมชน สำนักปลัดฯ งานพัฒนาชุมชน สำนักปลัดฯ งานพัฒนาชุมชน สำนักปลัดฯ	ทุกกอง
				-ประชาชนได้รับ ก า ร บ ริ ก า ร สาธารณสุขอย่าง ทั่วถึงและได้ออก กำลังกายและ พัฒนาด้านกีฬา ในระดับต่อไป	๙	๙	๙	๙	เฉลี่ยปีละ ๙ โครงการ	ที่ ๒ ส่งเสริม พัฒนา การ บริการด้าน สาธารณสุข และกีฬา	๑.โครงการแข่งขันกีฬาด้านยาเสพติด ๒.โครงการแข่งขันกีฬาสีชุมชน สามัคคี ๓. โครงการป้องกันและควบคุมโรค ไข้เลือดออก ๔. โครงการป้องกันและกำจัดโรคพิษ สุนัขบ้า ๕. โครงการส่งเสริมการออกกำลังกาย ๖. โครงการพัฒนาศักยภาพ อสม. ๗. โครงการบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ก่อนถึงโรงพยาบาล ๘. โครงการฝึกอบรมและศึกษาดูงาน ของ อสม. และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง	สำนักปลัด สำนักปลัด กองสาธารณสุข กองสาธารณสุข กองสาธารณสุข กองสาธารณสุข กองสาธารณสุข	

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วย รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
๒. การพัฒนา คุณภาพคน และสังคมที่มี คุณภาพ	๑. การ พัฒนา การศึกษา และ ศักยภาพ พลเมือง ๖. การ เสริมสร้าง สุขภาวะ	<u>๑. การพัฒนา คนและ สังคม ที่มีคุณภาพ</u>	๑.เพื่อให้ประชาชนมี คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริมศาสนา วัฒนธรรมและ ประเพณีของท้องถิ่น ให้คงอยู่สืบไป	-ประชาชนได้รับ การบริการ สาธารณสุขอย่าง ทั่วถึงและได้ออก กำลังกายและ พัฒนาด้านกีฬา ในระดับต่อไป						ที่ ๒ ส่งเสริม พัฒนา การ บริการด้าน สาธารณสุข และกีฬา	๙ .โครงการฝึกอบรมและศึกษาดูงาน ของคณะกรรมการตลาดสดและผู้ที่มี ส่วนเกี่ยวข้อง	กองสาธารณสุข	
๑. การพัฒนา เศรษฐกิจให้ มีความมั่นคง และ มีความ สามารถ ทางการ แข่งขัน	๕. การ พัฒนาการ เกษตรอย่าง ยั่งยืน ๗ การสร้าง เสริมทุนทาง สังคมให้ เข้มแข็ง และพัฒนา เศรษฐกิจ ชุมชนเพื่อ การแข่งขัน ภายใต้หลัก ปรัชญา เศรษฐกิจ พอเพียง	<u>๒. การ แก้ไขปัญหา ความยากจน</u>	๒. เพื่อให้ประชาชนมีการ ประกอบอาชีพและมี รายได้เพิ่มขึ้น นำหลัก ปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียงไปใช้ในการ ประกอบอาชีพ ส่งเสริมและสังคม สงเคราะห์เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ	-ประชาชน ผู้ ยากจน ผู้ด้อยโอกาส มี งานทำและมี รายได้เพิ่มขึ้น -ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ป่วย เอ ด ส ผู้ด้อยโอกาสที่มี อยู่อาศัยและการ ดำรงชีวิตดีขึ้น	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	๓ พัฒนา ส่งเสริมอาชีพ มีรายได้ เพิ่มขึ้น ส่งเสริม สังคม สงเคราะห์ เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คน พิการ	๑.โครงการจัดทำแผนชุมชนเชิง ปฏิบัติการ ๒.โครงการสำรวจและจัดเก็บข้อมูล พื้นฐานเพื่อจัดทำแผนพัฒนาเทศบาล ๓.โครงการจัดหาเครื่องกันหนาว ให้กับผู้สูงอายุหรือผู้ยากไร้ด้อย โอกาส ๔.โครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพ ผู้สูงอายุ ๕.โครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพ คนพิการ ๖.โครงการสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้ป่วย เอดส์ ๗.โครงการอบรมเกษตรกรรุ่นใหม่ ตามแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจ พอเพียง	สำนักปลัด	

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วย รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
๑. การเสริม พัฒนา เศรษฐกิจให้มี ความมั่นคง และมี ความสามารถ ทางการ แข่งขัน ๔. การ เสริมสร้าง ความมั่นคง และความ ปลอดภัยใน ชีวิตและ ทรัพย์สิน	๑. การ พัฒนาเมือง และชุมชน ๒. การ พัฒนา โครงสร้าง พื้นฐาน	๓. การพัฒนา เมืองและ ชุมชน น่าน้อย	๓. เพื่อให้มีการคมนาคมที่ สะดวก และได้รับ บริการด้าน สาธารณูปโภค สาธารณูปการอย่าง ทั่วถึงและเพียงพอ มี ความปลอดภัยในชีวิต	-ประชาชนได้รับ การบริการด้าน สาธารณูปโภค สาธารณูปการ ที่ สะดวกอย่าง ทั่วถึงและ เพียงพอ -ประชาชนได้รับ ความรู้และการ บริการในด้าน การป้องกันและ รักษาความ ปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	๔	๘	๑๒	๑๖	เพิ่มขึ้นปีละ ๔ โครงการ	๔. พัฒนา ด้านการ คมนาคม การ สาธารณูป โภค สา ธารณูป การ เพิ่ม ประสิทธิภาพ การป้องกัน และบรรเทา สาธารณภัย	๑.โครงการก่อสร้างถนนคสล.จำนวน ๑๕ โครงการ ๒.โครงการก่อสร้างฟุตบอลทางเท้า และขยายผิวจราจร จำนวน ๒ โครงการ ๓.โครงการก่อสร้างถนนดิน จำนวน ๔ โครงการ ๕.โครงการก่อสร้างถนนลาดยาง จำนวน ๑ โครงการ ๖.โครงการก่อสร้างท่อระบายน้ำ ร่อง ระบายน้ำ จำนวน ๑๑ โครงการ ๗.โครงการก่อสร้างป้อมยาม สำนักงาน(ฝั่งทิศตะวันตกและทิศ ตะวันออก) ๘.โครงการก่อสร้างรั้วด้านหน้าศาล ปูดามูที่ ๘ ๙.โครงการก่อสร้างลาน คสล.พร้อม รั้วกำแพงกันดินบริเวณอาคาร อเนกประสงค์หมู่ที่ ๑๐ ๑๐.โครงการปรับปรุงระบบไฟฟ้า สำนักงานเทศบาลตำบลดอนโมง ๑๑.โครงการก่อสร้างระบบไฟฟ้าแสง สว่างสนามฟุตบอลเทศบาลฯ ๑๒.โครงการติดตั้งไฟส่องสว่างลาน กีฬาอเนกประสงค์ หมู่ที่ ๘ ๑๓.โครงการอุดหนุนขยายเขต น้ำประปา จำนวน ๑๗ โครงการ ๑๔.โครงการอุดหนุนขยายเขตไฟฟ้า จำนวน ๑๓ โครงการ	กองช่าง	

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วย รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
๑. การเสริม พัฒนา เศรษฐกิจให้มี ความมั่นคง และมี ความสามารถ ทางการ แข่งขัน ๔. การ เสริมสร้าง ความมั่นคง และความ ปลอดภัยใน ชีวิตและ ทรัพย์สิน	๑. การ พัฒนาเมือง และชุมชน ๒. การ พัฒนา โครงสร้าง พื้นฐาน	๓. การพัฒนา เมืองและ ชุมชนน่าอยู่	๓. เพื่อให้มีการคมนาคมที่ สะดวก และได้รับ บริการด้าน สาธารณูปโภค สาธารณูปการอย่าง ทั่วถึงและเพียงพอ มี ความปลอดภัยในชีวิต	-ประชาชนได้รับ การบริการด้าน สาธารณูปโภค สาธารณูปการ ที่ สะดวกอย่าง ทั่วถึงและ เพียงพอ -ประชาชนได้รับ ความรู้และการ บริการในด้าน การป้องกันและ รักษาความ ปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สิน	๖	๖	๖	๖	เฉลี่ยปีละ ๖ โครงการ	๔. พัฒนา ด้านการ คมนาคม การ สาธารณูป โภค สา ธารณูป การ เพิ่ม ประสิทธิภาพ การป้องกัน และบรรเทา สาธารณภัย	๑๕.โครงการจัดซื้อรถบรรทุกน้ำ ดับเพลิง ๑๖.โครงการฝึกอบรมแผนป้องกันภัย ฝ่ายพลเรือน ๑๗.โครงการฝึกอบรมทบทวน/จัดตั้ง อปพร. ๑๘.โครงการประปาเพื่อช่วยเหลือ ประชาชนที่ประสบภัยแล้งและ อัคคีภัย ๑๙.โครงการสนับสนุนนโยบายการัด ระเบียบสังคม ๒๐.โครงการเยาวชนรุ่นใหม่ห่างไกล ยาเสพติด	สำนักปลัด กองสาธารณสุข	
๑. การพัฒนา เศรษฐกิจให้มี ความมั่นคง และมีความ สามารถ ทางการ แข่งขัน	๗. การ เสริมสร้าง ทุนทาง สังคมให้ เข้มแข็งเพื่อ การแข่งขัน ภายใต้หลัก ปรัชญา เศรษฐกิจ พอเพียง	๔. การ พัฒนา เศรษฐกิจ ชุมชนการค้า และการลงทุน	๔.เพื่อยกระดับ การค้า การลงทุน และการบริการให้มี เสถียรภาพมากขึ้น	-ประชาชนได้รับ การอบรม ส่งเสริมและ พัฒนาในด้าน อาชีพ ให้มีการ ลงทุนและการค้า เพิ่มขึ้น	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	๕.พัฒนา ส่งเสริมอาชีพ การค้าและ การลงทุน	๑.โครงการส่งเสริมการประกอบ อาชีพของประชาชน ๒.โครงการฝึกอบรมและศึกษาดูงาน เพื่อส่งเสริมอาชีพสำหรับประชาชน ทั่วไปและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ๓.โครงการตลาดสดน้ำซ้อย พัฒนาสู่ ประตูอาเซียน ๔.โครงการถนนคนเดิน	สำนักปลัดฯ สำนักปลัด กองสาธารณสุข กองสาธารณสุข	

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วย รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
๓. การ บริหารจัดการ ทรัพยากรธร มชาติและ สิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนา ที่ยั่งยืน	๔. การ บริหาร จัดการ ทรัพยากรธ รรมชาติ และ สิ่งแวดล้อม เพื่อการพัฒนา อย่าง ยั่งยืน	<u>๕. การ จัดการ ทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม</u>	๕. เพื่อพัฒนาและ ส่งเสริมการจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นและ มีประสิทธิภาพ	-ประชาชนได้ ร่วมอนุรักษ์ ส่งเสริมและ พัฒนา สิ่งแวดล้อมและ ทรัพยากรธรรม ชาติให้ดีขึ้น -มีน้ำใช้ในการ อุปโภค บริโภค ที่สะอาดและ ปลอดภัย -เพิ่มประสิทธิ ภาพในการ จัดการขยะมูล ฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย	๖	๖	๖	๖	เฉลี่ยปีละ ๖ โครงการ	๖.พัฒนาฟื้นฟู ทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อมให้ คงอยู่สืบไป	๑.โครงการรักษาสีเขียว ๒.โครงการตรวจสอบคุณภาพน้ำ อุปโภคบริโภค ๓.โครงการขุดเจาะบ่อบาดาลบริเวณ เกาะกลางถนนมลิวรรณ ๔.โครงการปรับปรุงภูมิทัศน์ถนน เทศบาล๑ ทั้งสองด้านหมู่ ๘และหมู่ ๙.โครงการจัดซื้อเครื่องบำบัดน้ำเสีย บริเวณลำห้วยวังโพน หมู่ที่ ๙ ๕. โครงการกำจัดผักตบชวาและ วัชพืชในแหล่งน้ำ ๖. โครงการจัดซื้อที่ดินเพื่อก่อสร้าง ระบบบำบัดน้ำเสียรวม	กองสาธารณสุข “ กองช่าง กองช่าง กองช่าง กองสาธารณสุข กองช่าง	
					๗	๗	๗	๗	เฉลี่ยปีละ ๗ โครงการ	๗.ส่งเสริมการ จัดการขยะ ชุมชนและสิ่ง ปฏิกูลให้มี ประสิทธิภาพ	๑.โครงการจัดซื้อถังขยะรองรับขยะ ภายในชุมชน ๒.โครงการธนาคารขยะเพื่อชีวิต ๓.โครงการขยะแลกไข่ ๔.โครงการจัดซื้อรถยนต์บรรทุกขยะ มูลฝอยแบบอัดทลาย ๕.โครงการก่อสร้างรั้วล้อมรอบบ่อ ขยะ ๖.โครงการก่อสร้างโรงคัดแยกขยะ ๗.โครงการจัดซื้อเตาเผาขยะ	กองสาธารณสุข “ “ “ “ “ “ “	

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าวหน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วย รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
๖. การ พัฒนาการ บริหารภาครัฐ	๘. การ พัฒนา การ บริหาร ภาครัฐ ภายใต้หลัก ธรรมา ภิบาล	<u>๖. การพัฒนา ระบบบริหาร จัดการที่ดี</u>	๖.เพื่อให้มีระบบการ บริหารจัดการที่ดี ส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการ พัฒนาท้องถิ่น	-บุคลากรของ เทศบาลได้รับการอบรม และมีความรู้ในการ พัฒนาบุคลากร -เทศบาลมี อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการ ปฏิบัติงานที่ เพียงพอและมี ประสิทธิภาพ -ประชาชนมีส่วนร่วมในการร่วม คิด ร่วมทำ ร่วม รับผิดชอบ ใน การพัฒนา เทศบาลในด้าน ต่างๆ -ประชาชนได้รับการอบรมและ สร้างความ เข้มแข็งภายใน ชุมชน มีความ สมานฉันท์ ปรองดองและได้ ร่วมแสดงออกใน การจรรีกรักติดต่อ สถาบัน พระมหากษัตริย์	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	ร้อยละ ๑๐๐	๘.พัฒนา ระบบบริหาร จัดการที่ดีตาม หลักธรรมาภิ บาล และการ มีส่วนร่วมใน การพัฒนา เทศบาล	๑.โครงการจัดการเลือกตั้งผู้บริหาร ท้องถิ่นและสมาชิกสภาเทศบาล ๒. โครงการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารการดำเนินงานของ ๓. โครงการส่งเสริมเยาวชนการ ปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมี พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ๔. โครงการอบรมด้านคุณธรรมและ จริยธรรม ๕. โครงการฝึกอบรม และศึกษาดู งานของผู้บริหาร สมาชิกสภา เทศบาล พนักงานเทศบาล ลูกจ้าง และพนักงานจ้างของเทศบาล ๖. โครงการฝึกอบรมบุคลากรของ เทศบาล ตามแผนการฝึกอบรมของ สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น สถาบันการศึกษาและส่วนราชการอื่น ๗. โครงการฝึกอบรม และศึกษาดู งานของคณะกรรมการสนับสนุนการ จัดทำแผนพัฒนา คณะกรรมการ พัฒนาเทศบาลและคณะกรรมการ ติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา เทศบาล ๘. โครงการปรับปรุงแผนที่ภาษีและ ทะเบียนทรัพย์สิน ๙. โครงการสนับสนุนการดำเนินการ จัดทำระบบบัญชีคอมพิวเตอร์ ของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น e-Lass ๑๐. โครงการฝึกอบรมให้ความรู้ด้าน พัสดุ ด้านช่างให้กับผู้นำชุมชน คณะกรรมการชุมชนภายในเขต เทศบาลตำบลดอนโมง	สำนักปลัด “ “ “ ทุกกอง สำนักปลัด กองคลัง “ “	

ความเชื่อมโยง กับยุทธศาสตร์ จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.ในเขต จังหวัด	ยุทธศาสตร์ อปท.	เป้าประสงค์	ตัวชี้วัดผลผลิต/ โครงการ	ค่าเป้าหมาย				ความก้าว หน้าของ เป้าหมาย	กลยุทธ์	ผลผลิต/โครงการ	หน่วย รับผิดชอบ หลัก	หน่วย สนับสนุน
					๖๑	๖๒	๖๓	๖๔					
๖. การ พัฒนาการ บริหารภาครัฐ	๘. การ พัฒนา การ บริหาร ภาครัฐ ภายใต้หลัก ธรรมา ภิบาล	<u>๖. การพัฒนา ระบบบริหาร จัดการที่ดี</u>	๖.เพื่อให้มีระบบการ บริหารจัดการที่ดี ส่งเสริมการมีส่วนร่วม ของประชาชนในการ พัฒนาท้องถิ่น	-บุคลากรของ เทศบาลได้รับ การอบรม และมีความรู้ในการ พัฒนาบุคลากร -เทศบาลมี อุปกรณ์ เครื่องมือ เครื่องใช้ในการ ปฏิบัติงานที่ เพียงพอและมี ประสิทธิภาพ -ประชาชนมีส่วนร่วม ในการร่วม คิด ร่วมทำ ร่วม รับผิดชอบ ใน การพัฒนา เทศบาลในด้าน ต่างๆ -ประชาชนได้รับ การอบรมและ สร้างความ เข้มแข็งภายใน ชุมชน มีความ สมานฉันท์ ปรองดองและได้ ร่วมแสดงออกใน การจงรักภักดีต่อ สถาบัน พระมหากษัตริย์						๘.พัฒนา ระบบบริหาร จัดการที่ดีตาม หลักธรรมาภิ บาล และการ มีส่วนร่วมใน การพัฒนา เทศบาล	๒๓. โครงการเทศบาลพบประชาชน เพื่อความปลอดภัย ๒๔. โครงการจัดเวทีประชาคม ๒๕. โครงการฝึกอบรมและศึกษาดู งานของคณะกรรมการชุมชนผู้นำ ชุมชนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ๒๖. โครงการปรับภูมิทัศน์รอบพื้นที่ สำนักงานเทศบาลตำบลดอนโมง ๒๗.โครงการจัดทำเวทีอเนก ประสงค์ ๒๘. โครงการติดตั้งหินแกรนิตพร้อม ชื่อสำนักงานเทศบาลตำบลดอนโมง ๒๙. โครงการก่อสร้างซุ้มเฉลิมพระ เกียรติ ๓๐. โครงการปรับปรุงห้องน้ำ สำนักงานเทศบาลตำบลดอนโมง ๓๑. โครงการก่อสร้างบ้านพักคนงาน กำจัดขยะ ๓๒. โครงการก่อสร้างอาคาร อเนกประสงค์ ๓๓. โครงการจัดซื้อครุภัณฑ์/ เครื่องใช้ต่าง ๆ จำนวน ๗ โครงการ	สำนักปลัดฯ “ “ กองช่าง “ “ “ “ กองช่าง “ “ ทุกกอง	

ส่วนที่ ๔

การนำแผนพัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติ

๑. ยุทธศาสตร์การพัฒนาและแผนงาน

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๑	การพัฒนาคนและสังคม ที่มีคุณภาพ	บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานการศึกษา	สำนัก ปลัดเทศบาล	ทุกกอง กองช่าง
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานการศาสนา วัฒนธรรมและนันทนาการ	สำนัก ปลัดเทศบาล	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสาธารณสุข	กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสังคมสงเคราะห์	สำนัก ปลัดเทศบาล	
		การเศรษฐกิจ	แผนงานอุตสาหกรรมและ การโยธา	สำนัก ปลัดเทศบาล	
๒	การแก้ไขปัญหาความ ยากจน	บริหารทั่วไป	แผนงานบริหารงานทั่วไป	สำนัก ปลัดเทศบาล	ทุกกอง
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสังคมสงเคราะห์	สำนัก ปลัดเทศบาล	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสร้างความเข้มแข็ง ของชุมชน	สำนัก ปลัดเทศบาล	
		การดำเนินงานอื่น	แผนงานงบกลาง	สำนัก ปลัดเทศบาล	
๓	การพัฒนาเมืองและ ชุมชนน่าอยู่	บริหารทั่วไป	แผนงานการรักษาความสงบ ภายใน	สำนัก ปลัดเทศบาล	กองช่าง
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสาธารณสุข	กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานเคหะและชุมชน	กองช่าง	
		การเศรษฐกิจ	แผนงานอุตสาหกรรมและ การโยธา	กองช่าง	
๔	การพัฒนาเศรษฐกิจ ชุมชนการค้าและการ ลงทุน	บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสร้างความเข้มแข็ง ของชุมชน	สำนัก ปลัดเทศบาล	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสาธารณสุข	กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	

ที่	ยุทธศาสตร์	ด้าน	แผนงาน	หน่วยงาน รับผิดชอบหลัก	หน่วยงาน สนับสนุน
๕	การจัดการทรัพยากร ธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสาธารณสุข	กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานเคหะและชุมชน	กองช่าง กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	กองช่าง
		การเศรษฐกิจ	แผนงานการเกษตร	กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	ทุกกอง
๖	การพัฒนาระบบบริหาร จัดการที่ดี	บริหารทั่วไป	แผนงานบริหารงานทั่วไป	สำนัก ปลัดเทศบาล กองคลัง	ทุกกอง
		บริหารทั่วไป	แผนงานการรักษาความสงบ ภายใน	สำนัก ปลัดเทศบาล	ทุกกอง
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสร้างเข้มแข็งของ ชุมชน	สำนัก ปลัดเทศบาล	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานเคหะและชุมชน	กองช่าง	
		บริการชุมชนและ สังคม	แผนงานสาธารณสุข	กองสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม	
		การเศรษฐกิจ	แผนงานอุตสาหกรรมและ การโยธา	กองช่าง	
รวม	๖ ยุทธศาสตร์	๔ ด้าน			

บัญชีสรุปโครงการพัฒนา
แผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔)
เทศบาลตำบลดอนโมง

แบบ ผ.๐๗

ยุทธศาสตร์	ปี ๒๕๖๑		ปี ๒๕๖๒		ปี ๒๕๖๓		ปี ๒๕๖๔		รวม ๔ ปี	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)
๑) ยุทธศาสตร์ การพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ										
๑.๑ แผนงานการศึกษา	๘	๒,๐๘๖,๕๒๐	๖	๑,๕๕๖,๕๒๐	๖	๑,๕๕๖,๕๒๐	๗	๑,๕๖๑,๕๒๐	๒๗	๖,๗๖๑,๐๘๐
๑.๒ แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	๑	๒๐๐,๐๐๐	-	-	๑	๕๐๐,๐๐๐	-	-	๒	๗๐๐,๐๐๐
๑.๓ แผนงานการศาสนาวัฒนธรรมและนันทนาการ	๖	๑,๐๑๐,๐๐๐	๖	๑,๐๑๐,๐๐๐	๖	๑,๐๑๐,๐๐๐	๖	๑,๐๑๐,๐๐๐	๒๔	๔,๐๔๐,๐๐๐
๑.๔ แผนงานสาธารณสุข	๗	๗๓๐,๐๐๐	๗	๗๓๐,๐๐๐	๖	๖๙๐,๐๐๐	๖	๖๙๐,๐๐๐	๒๖	๒,๘๔๐,๐๐๐
๑.๕ แผนงานสังคมสงเคราะห์	๓	๑๔๐,๐๐๐	๑	๑๐๐,๐๐๐	๑	๑๐๐,๐๐๐	๑	๑๐๐,๐๐๐	๖	๔๔๐,๐๐๐
รวม	๒๕	๔,๑๖๖,๕๒๐	๒๐	๓,๓๙๖,๕๒๐	๒๐	๓,๘๕๖,๕๒๐	๒๐	๓,๓๖๑,๕๒๐	๘๕	๑๔,๗๘๑,๐๘๐
๒) ยุทธศาสตร์ การแก้ไขปัญหาความยากจน										
๒.๑ แผนงานบริหารงานทั่วไป	๒	๒๘,๐๐๐	๒	๒๘,๐๐๐	๒	๒๘,๐๐๐	๒	๒๘,๐๐๐	๘	๑๑๒,๐๐๐
๒.๒ แผนงานงบกลาง	๓	๕,๐๘๕,๖๐๐	๓	๕,๐๘๕,๖๐๐	๓	๕,๐๘๕,๖๐๐	๓	๕,๐๘๕,๖๐๐	๑๒	๒๐,๓๔๒,๔๐๐
๒.๓ แผนงานสังคมสงเคราะห์	๑	๑๐๐,๐๐๐	๑	๑๐๐,๐๐๐	๑	๑๐๐,๐๐๐	๑	๑๐๐,๐๐๐	๔	๔๐๐,๐๐๐
๒.๔ แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน	๑	๓๐,๐๐๐	๑	๓๐,๐๐๐	๑	๓๐,๐๐๐	๑	๓๐,๐๐๐	๔	๑๒๐,๐๐๐
รวม	๗	๕,๒๔๓,๖๐๐	๗	๕,๒๔๓,๖๐๐	๗	๕,๒๔๓,๖๐๐	๗	๕,๒๔๓,๖๐๐	๒๘	๒๐,๙๗๔,๔๐๐

ผ.๐๗-๑

ยุทธศาสตร์	ปี ๒๕๖๑		ปี ๒๕๖๒		ปี ๒๕๖๓		ปี ๒๕๖๔		รวม ๔ ปี	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)
๓) ยุทธศาสตร์ การพัฒนาเมืองและชุมชนน่าอยู่										
๓.๑ แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	๑๙	๕,๗๐๗,๐๐๐	๘	๓,๘๓๑,๐๐๐	๗	๓,๓๔๖,๐๐๐	๔	๑,๒๔๔,๐๐๐	๓๘	๑๔,๑๒๘,๐๐๐
๓.๒ แผนงานเคหะและชุมชน	๑๓	๑,๕๕๖,๓๐๐	๑๑	๑,๖๒๕,๐๐๐	๖	๔๘๒,๘๐๐	๕	๔๓๐,๐๐๐	๓๕	๔,๐๙๔,๑๐๐
๓.๓ แผนงานการรักษาความสงบภายใน	๔	๓,๒๒๕,๐๐๐	๓	๒๒๕,๐๐๐	๔	๗๒๕,๐๐๐	๓	๒๒๕,๐๐๐	๑๔	๔,๔๐๐,๐๐๐
๓.๔ แผนงานสาธารณสุข	๑	๑๐๐,๐๐๐	-	-	-	-	-	-	๑	๑๐๐,๐๐๐
รวม	๓๗	๑๐,๕๘๘,๓๐๐	๒๒	๕,๖๘๑,๐๐๐	๑๗	๔,๕๕๓,๘๐๐	๑๒	๑,๘๙๙,๐๐๐	๘๘	๒๒,๗๒๒,๑๐๐
๔) ยุทธศาสตร์ การพัฒนาเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน										
๔.๑ แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน	๒	๒๕๐,๐๐๐	๑	๒๐๐,๐๐๐	๑	๒๐๐,๐๐๐	๑	๒๐๐,๐๐๐	๕	๘๕๐,๐๐๐
๔.๒ แผนงานสาธารณสุข	๒	๑๓๐,๐๐๐	-	-	-	-	-	-	๒	๑๓๐,๐๐๐
รวม	๔	๓๘๐,๐๐๐	๑	๒๐๐,๐๐๐	๑	๒๐๐,๐๐๐	๑	๒๐๐,๐๐๐	๗	๙๘๐,๐๐๐
๕) ยุทธศาสตร์ การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม										
๕.๑ แผนงานการเกษตร	๑	๓๐,๐๐๐	-	-	-	-	-	-	๑	๓๐,๐๐๐
๕.๒ แผนงานสาธารณสุข	๑	๒๐,๐๐๐	๑	๒๐,๐๐๐	๑	๒๐,๐๐๐	๑	๒๐,๐๐๐	๔	๘๐,๐๐๐
๕.๓ แผนงานเคหะและชุมชน	๗	๖๘๐,๐๐๐	๖	๘,๘๕๐,๐๐๐	-	-	-	-	๑๓	๙,๕๓๐,๐๐๐
รวม	๙	๗๓๐,๐๐๐	๗	๘,๘๗๐,๐๐๐	๑	๒๐,๐๐๐	๑	๒๐,๐๐๐	๑๘	๙,๖๔๐,๐๐๐

ผ.๐๗-๒

ยุทธศาสตร์	ปี ๒๕๖๑		ปี ๒๕๖๒		ปี ๒๕๖๓		ปี ๒๕๖๔		รวม ๔ ปี	
	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)	จำนวนโครงการ	งบประมาณ (บาท)
๖) ยุทธศาสตร์ การพัฒนาระบบบริหารจัดการที่ดี										
๖.๑ แผนงานบริหารทั่วไป	๒๒	๓,๖๕๕,๐๐๐	๑๒	๒,๔๖๕,๐๐๐	๑๑	๑,๒๑๕,๐๐๐	๑๒	๒,๐๙๓,๐๐๐	๕๗	๙,๔๒๘,๐๐๐
๖.๒ แผนงานการรักษาความสงบภายใน	๒	๓๐,๐๐๐	๒	๓๐,๐๐๐	๒	๓๐,๐๐๐	๒	๓๐,๐๐๐	๘	๑๒๐,๐๐๐
๖.๓ แผนงานสร้างความเข้มแข็งของชุมชน	๒	๒๖๐,๐๐๐	๒	๒๖๐,๐๐๐	๒	๒๖๐,๐๐๐	๒	๒๖๐,๐๐๐	๘	๑,๐๔๐,๐๐๐
๖.๔ แผนงานเคหะและชุมชน	๔	๑,๒๒๕,๐๐๐	๑	๓๐๐,๐๐๐	-	-	-	-	๕	๑,๓๒๕,๐๐๐
๖.๕ แผนงานสาธารณสุข	๒	๑,๑๐๐,๐๐๐	-	-	-	-	-	-	๒	๑,๑๐๐,๐๐๐
๖.๖ แผนงานอุตสาหกรรมและการโยธา	-	-	๑	๓๐๐,๐๐๐	-	-	๑	๑๐,๐๐๐,๐๐๐	๒	๑๐,๓๐๐,๐๐๐
รวม	๓๒	๖,๒๗๐,๐๐๐	๑๘	๓,๓๕๕,๐๐๐	๑๕	๑,๕๐๕,๐๐๐	๑๗	๑๒,๓๘๓,๐๐๐	๘๒	๒๓,๓๑๓,๐๐๐
รวมทั้งสิ้น	๑๑๔	๒๗,๓๗๘,๔๒๐	๗๕	๒๖,๗๔๖,๑๒๐	๖๑	๑๕,๓๗๘,๙๒๐	๕๘	๒๓,๑๐๗,๑๒๐	๓๐๘	๙๒,๔๑๐,๕๘๐

ผ.๐๗-๓

ឆ្នាំ ២០២៣

แบบ ผ.๐

[illegible]

[illegible]

รวม ๔ ปี

งบประมาณ
(บาท)

[illegible]

ส่วนที่ ๕

การติดตามและประเมินผล

๑. การติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์

๑.๑ กรอบและแนวทางในการติดตามและประเมินผล

เนื่องด้วยการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เป็นหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำเนินงานพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งต้องดำเนินการตามหนังสือสั่งการของกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๓/ว ๕๗๙๗ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางการจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งได้กำหนดแบบให้คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น ดำเนินการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันประกาศใช้บประมาณรายจ่าย รายละเอียดดังนี้

แนวทางการพิจารณาการติดตามและประเมินผลยุทธศาสตร์เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี ประกอบด้วย

ประเด็นการพิจารณา	คะแนน
๑. ข้อมูลสภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	๒๐
๒. การวิเคราะห์สภาพการณ์และศักยภาพ	๑๕
๓. ยุทธศาสตร์ประกอบด้วย	๖๕
๓.๑ ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	(๑๐)
๓.๒ ยุทธศาสตร์ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด	(๑๐)
๓.๓ ยุทธศาสตร์จังหวัด	(๑๐)
๓.๔ วิสัยทัศน์	(๕)
๓.๕ กลยุทธ์	(๕)
๓.๖ เป้าประสงค์ของแต่ละประเด็นกลยุทธ์	(๕)
๓.๗ จุดยืนทางยุทธศาสตร์	(๕)
๓.๘ แผนงาน	(๕)
๓.๙ ความเชื่อมโยงของยุทธศาสตร์ในภาพรวม	(๕)
๓.๑๐ ผลผลิต/โครงการ	(๕)
รวมคะแนน	๑๐๐

คะแนนรวม ๑๐๐ คะแนน เกณฑ์ที่ได้ควรเพื่อให้เกิดความสอดคล้องและขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ควรน้อยกว่าร้อยละ ๘๐

๑.๒ ระเบียบวิธีในการติดตามและประเมินผล

ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๕๘ แก้ไขเพิ่มเติม ถึงฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๙ หมวด ๖ การติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ข้อ ๒๘, ข้อ ๒๙, ข้อ ๓๐ และข้อ ๓๑

ข้อ ๒๘ ให้ผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามและ ประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น ประกอบด้วย (๑) สมาชิกสภาท้องถิ่นที่สภาท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสามคน (๒) ผู้แทนประชาคมท้องถิ่นที่ประชาคมท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสองคน (๓) ผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ผู้บริหารท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสองคน (๔) หัวหน้าส่วนการบริหารที่คัดเลือกกันเองจำนวนสองคน (๕) ผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้บริหารท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสองคนโดยให้คณะกรรมการเลือกกรรมการหนึ่งคน ทำหน้าที่ประธานคณะกรรมการ และกรรมการอีกหนึ่งคนทำหน้าที่เลขานุการของคณะกรรมการ กรรมการ ตาม ข้อ ๒๘ ให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปีและอาจได้รับการคัดเลือกอีกได้

ข้อ ๒๙ คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ดังนี้ (๑) กำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา (๒) ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา (๓) รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผล การติดตามและ ประเมินผลแผนพัฒนา ให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสัปดาห์วัน นับแต่วันรายงานผลและ เสนอความเห็นดังกล่าว และต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ โดยอย่างน้อยปีละสอง ครั้ง ภายในเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

(๔) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือ คณะทำงานเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๓๐ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้หน่วยงานหรือบุคคลภายนอกดำเนินการหรือร่วม ดำเนินการ ติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาได้โดยมีขั้นตอนดำเนินการ ดังนี้

(๑) คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่นจัดทำร่างข้อกำหนดขอบข่ายและ รายละเอียดของงานที่จะมอบหมายให้หน่วยงานหรือบุคคลภายนอกดำเนินการ เพื่อเสนอผู้บริหาร ท้องถิ่น

(๒) ผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติข้อกำหนด ขอบข่ายและรายละเอียดของงาน

(๓) หน่วยงานหรือบุคคลภายนอกดำเนินการหรือร่วมดำเนินการติดตามและประเมินผล

(๔) ให้หน่วยงานหรือบุคคลภายนอกที่ดำเนินการหรือร่วมดำเนินการติดตามและประเมินผลรายงาน ผล การดำเนินการซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลต่อคณะกรรมการติดตามและประเมินผลเพื่อ ประเมินผลการ รายงานผล เสนอความเห็นต่อผู้บริหารท้องถิ่น

(๕) ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอผลการติดตามและประเมินผลต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนา ท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบ ในที่เปิดเผย ภายในสัปดาห์วันนับแต่วันที่ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอผลการติดตามและประเมินผลดังกล่าวและต้องปิดประกาศโดย เปิดเผยไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ โดยอย่างน้อยปีละสองครั้ง ภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

ข้อ ๓๑ เพื่อประโยชน์ของประชาชนโดยรวมและเพื่อให้การบริหารงานขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น สอดคล้องกับแนวนโยบายของรัฐบาล กระทรวงมหาดไทยอาจจัดให้มีการติดตามและประเมินผลการ ดำเนินงานตามแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ตามความเหมาะสม

๑.๓ กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล ดังนี้

๑. กำหนดกรอบ แนวทาง และวิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒. สร้างและพัฒนาเครื่องมือสำหรับการติดตามและประเมินผล

๓. เสนอคณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อพิจารณา ให้ความเห็นชอบกรอบแนวทาง วิธีการ และเครื่องมือสำหรับการติดตามและประเมินผล

๔. ประชุมชี้แจงแนวทาง วิธีการติดตามและประเมินผล ผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดเตรียมข้อมูลสำหรับรองรับการประเมินก่อนลงพื้นที่จริง

รูปแบบในการติดตามใช้รูปแบบเชิงพรรณนา ซึ่งสามารถแสดงได้ทั้งการอธิบายเชิงสถิติ รูปภาพ กราฟ ข้อมูลต่างๆ ดังนี้

แบบสำหรับการติดตามและประเมินผลเชิงปริมาณและคุณภาพ

๑. แบบตัวชี้บ่งการปฏิบัติงาน

๒. แบบบัตรคะแนน

๓. แบบมุ่งวัดผลสัมฤทธิ์

๔. แบบเชิงเหตุผล

๕. แบบวัดกระบวนการปฏิบัติงาน

๖. แบบการประเมินโดยใช้วิธีการแก้ปัญหาหรือเรียนรู้จากปัญหาที่เกิดขึ้น

๗. แบบการประเมินแบบมีส่วนร่วม

๘. แบบการประเมินผลกระทบ

๙. แบบการประเมินความเสี่ยง

๑๐. แบบประเมินตนเอง

๑๑. แบบอื่นๆ ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดขึ้น ทั้งนี้ต้องอยู่ภายใต้กรอบตามข้อ ๑-๑๐ หรือแบบผสมก็ได้

๒. การติดตามและประเมินผลโครงการ

๒.๑ กรอบและแนวทางในการติดตามและประเมินผล

เนื่องด้วยการติดตามและประเมินผลโครงการ เป็นหน้าที่ที่สำคัญอย่างหนึ่งในการดำเนินงานพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้นเทศบาลตำบลดอนโม่งจึงจำเป็นต้องมีองค์กรที่ทำหน้าที่ติดตามและประเมินผลการพัฒนา

ซึ่งต้องดำเนินการตามหนังสือสั่งการของกระทรวงมหาดไทย ด่วนที่สุด ที่ มท ๐๘๑๐.๓/ว ๕๗๙๗ ลงวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง ชักซ้อมแนวทางการจัดทำและประสานแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี (พ.ศ. ๒๕๖๑-๒๕๖๔) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ ซึ่งได้กำหนดแบบให้คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น ดำเนินการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวัน นับแต่วันประกาศใช้งบประมาณรายจ่าย รายละเอียดดังนี้

**แนวทางการพิจารณาการติดตามและประเมินผลโครงการ
เพื่อความสอดคล้องแผนพัฒนาท้องถิ่น ๔ ปี ประกอบด้วย**

ประเด็นการพิจารณา	คะแนน
๑. การสรุปสถานการณ์การพิจารณา	๑๐
๒. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีไปปฏิบัติในเชิงปริมาณ	๑๐
๓. การประเมินผลการนำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีไปปฏิบัติในเชิงคุณภาพ	๑๐
๔. แผนงานและยุทธศาสตร์การพิจารณา	๑๐
๕. โครงการพัฒนา ประกอบด้วย	๖๐
๕.๑ ความชัดเจนของชื่อโครงการ	(๕)
๕.๒ กำหนดวัตถุประสงค์สอดคล้องกับโครงการ	(๕)
๕.๓ เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความชัดเจนนำไปสู่การตั้งงบประมาณได้ถูกต้อง	(๕)
๕.๔ โครงการมีความสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ชาติ ๒๐ ปี	(๕)
๕.๕ เป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ) มีความสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	(๕)
๕.๖ โครงการมีความสอดคล้องกับ Thailand ๔.๐	(๕)
๕.๗ โครงการสอดคล้องกับยุทธศาสตร์จังหวัด	(๕)
๕.๘ โครงการแก้ไขปัญหาความยากจนหรือการเสริมสร้างให้ประเทศชาติมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน ภายใต้หลักปรัชญา	(๕)
๕.๙ งบประมาณ มีความสอดคล้องกับเป้าหมาย (ผลผลิตของโครงการ)	(๕)
๕.๑๐ มีการประมาณการราคาถูกต้องตามหลักวิธีการงบประมาณ	(๕)
๕.๑๑ มีการกำหนดตัวชี้วัด (KPI) และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และผลคาดว่าจะได้รับ	(๕)
๕.๑๒ ผลที่คาดว่าจะได้รับ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์	(๕)
รวมคะแนน	๑๐๐

คะแนนรวม ๑๐๐ คะแนน เกณฑ์ที่ได้ควรเพื่อให้เกิดความสอดคล้องและขับเคลื่อนการพัฒนาท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ควรน้อยกว่าร้อยละ ๘๐

๒.๒ ระเบียบ วิธีการในการติดตามและประเมินผล

ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ แก้ไขเพิ่มเติม ถึงฉบับที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๕๙ หมวด ๖ การติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ข้อ ๒๘, ข้อ ๒๙

ข้อ ๒๘ ให้ผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามและ ประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น ประกอบด้วย

- (๑) สมาชิกสภาท้องถิ่นที่สภาท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสามคน
- (๒) ผู้แทนประชาคมท้องถิ่นที่ประชาคมท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสองคน
- (๓) ผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ผู้บริหารท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสองคน
- (๔) หัวหน้าส่วนการบริหารที่คัดเลือกกันเองจำนวนสองคน

(๕) ผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้บริหารท้องถิ่นคัดเลือกจำนวนสองคนโดยให้คณะกรรมการเลือกกรรมการหนึ่งคน ทำหน้าที่ประธานคณะกรรมการ และกรรมการอีกหนึ่งคนทำหน้าที่เลขานุการของคณะกรรมการ กรรมการ ตาม ข้อ ๒๘ ให้มีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปีและอาจได้รับการคัดเลือกอีกได้

ข้อ ๒๙ คณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(๑) กำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา

(๒) ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา

(๓) รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผล การติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสัปดาห์วัน นับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าว และต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ โดยอย่างน้อยปีละสอง ครั้ง ภายในเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

(๔) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือ คณะทำงานเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามที่เห็นสมควร

๒.๓ กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการติดตามและประเมินผล ดังนี้

๑. กำหนดกรอบ แนวทาง และวิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

๒. สร้างและพัฒนาเครื่องมือสำหรับการติดตามและประเมินผล

๓. เสนอคณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อพิจารณา ให้ความเห็นชอบกรอบแนวทาง วิธีการ และเครื่องมือสำหรับการติดตามและประเมินผล

๔. ประชุมชี้แจงแนวทาง วิธีการติดตามและประเมินผล ผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อจัดเตรียมข้อมูลสำหรับรองรับการประเมินก่อนลงพื้นที่จริง

รูปแบบในการติดตามใช้รูปแบบเชิงพรรณนา ซึ่งสามารถแสดงได้ทั้งการอธิบายเชิงสถิติ รูปภาพ กราฟ ข้อมูลต่างๆ ดังนี้

แบบสำหรับการติดตามและประเมินผลเชิงปริมาณและคุณภาพ

๑๒. แบบตัวชี้บ่งการปฏิบัติงาน

๑๓. แบบบัตรคะแนน

๑๔. แบบมุ่งวัดผลสัมฤทธิ์

๑๕. แบบเชิงเหตุผล

๑๖. แบบวัดกระบวนการปฏิบัติงาน

๑๗. แบบการประเมินโดยใช้วิธีการแก้ปัญหาหรือเรียนรู้จากปัญหาที่เกิดขึ้น

๑๘. แบบการประเมินแบบมีส่วนร่วม

๑๙. แบบการประเมินผลกระทบ

๒๐. แบบการประเมินความเสี่ยง

๒๑. แบบประเมินตนเอง

๒๒. แบบอื่นๆ ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดขึ้น ทั้งนี้ต้องอยู่ภายใต้กรอบตามข้อ ๑-๑๐ หรือแบบผสมก็ได้

๓. สรุปผลการพัฒนาท้องถิ่นในภาพรวม

๓.๑ การวัดผลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

(๑) การวัดผลในเชิงปริมาณ

ตามที่เทศบาลได้ดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเทศบาล ให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุดในการแก้ไขปัญหาให้กับประชาชน ในการจัดทำแผนพัฒนานั้นจะต้องมีการติดตามและประเมินแผนพัฒนา ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๘ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๙ หมวด ๖ ข้อ ๒๙ โดยคณะกรรมการติดตามและประเมินแผนพัฒนาเป็นผู้ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ซึ่งคณะกรรมการจะต้องดำเนินการกำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ดำเนินการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา รายงานผลและเสนอความเห็นซึ่งได้จากการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาต่อผู้บริหารท้องถิ่น เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นเสนอต่อสภาท้องถิ่น และคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น พร้อมทั้งประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบในที่เปิดเผยภายในสิบห้าวันนับแต่วันรายงานผลและเสนอความเห็นดังกล่าวและต้องปิดประกาศไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยอย่างน้อยปีละสองครั้งภายในเดือนเมษายนและภายในเดือนตุลาคมของทุกปี

ในเชิงปริมาณ

โครงการที่เทศบาลตำบลดอนโมง ได้จัดขึ้นเพื่อดำเนินการต่าง ๆ ประชาชนให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรม ประมาณ ๙๕ เปอร์เซ็นต์ ด้านการพัฒนาคนและสังคมที่มีคุณภาพ เช่น โครงการจัดงานวันเด็ก โครงการจัดงานประเพณีวันขึ้นปีใหม่ โครงการส่งเสริมจารีตประเพณีและวัฒนธรรม อันติงามของท้องถิ่น (วันลอยกระทง) โครงการส่งเสริมศาสนาสำหรับประชาชนทั่วไป โครงการจัดงานวันกตัญญูและประเพณีสงกรานต์ โครงการฝึกอบรมและศึกษาดูงาน ของ อสม.และผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โครงการแข่งขันกีฬาสมัครเล่นสามัคคี

สำหรับ โครงการเกี่ยวกับการจัดซื้ออาหารเสริม(นม) สำหรับเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และโรงเรียนชุมชนบ้านโพนสว่างดอนโมง เด็กได้ดื่มนมทุกคนทุกวัน โครงการอาหารกลางวันศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอุดหนุนโครงการอาหารกลางวันโรงเรียนชุมชนบ้านโพนสว่างดอนโมง เด็กได้รับประทานอาหารที่มีคุณภาพและเพียงพอทุกวัน

การแจกจ่ายเบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ป่วยเอดส์ เทศบาลดำเนินการออกแจกเบี้ยถึงบ้านทุกเดือน ภายในวันที่ ๓ ของเดือน และไม่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการรับเงินแทนกัน

ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับ คือ มีการอนุรักษ์วัฒนธรรม และประเพณีที่ดีงามให้คงอยู่สืบไป เด็กได้เข้าร่วมกิจกรรมและได้แสดงออกกิจกรรมต่างๆ ประชาชนมีสุขภาพแข็งแรงและมีความสามัคคีกันและมีความสามัคคีกัน ประชาชนได้รับความรู้จากการอบรมและไปศึกษาดูงาน ณ จังหวัดต่างๆ เพื่อนำความรู้มาพัฒนาเทศบาลให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

การติดตามและประเมินผลด้วยระบบสารสนเทศเพื่อการวางแผน e-plan (www.dla.go.th) เว็บไซต์กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

(๒) การวัดผลในเชิงคุณภาพ

การจัดผลเชิงคุณภาพ เทศบาลใช้การสำรวจความพึงพอใจในการวัดผลเชิงคุณภาพโดยภาพรวม โดยได้มีการประเมินความพึงพอใจ ซึ่งการประเมินความพึงพอใจทำให้ทราบถึงผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานของเทศบาลในภาพรวม

โดยเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความพึงพอใจ มีดังนี้

แบบที่ ๓/๒ แบบประเมินความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานของเทศบาล

แบบที่ ๓/๓ แบบประเมินความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการ

ในเชิงคุณภาพ

สำหรับ โครงการเกี่ยวกับการจัดซื้ออาหารเสริม(นม) สำหรับเด็กในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก และ โรงเรียนชุมชนบ้านโพนสว่างดอนโมง เด็กได้ดื่มนมทุกคนทุกวัน เป็นนมที่มีคุณภาพ โครงการอาหารกลางวัน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อุดหนุนโครงการอาหารกลางวันโรงเรียนชุมชนบ้านโพนสว่างดอนโมง เด็กได้รับประทานอาหารกลางวันที่มีคุณภาพและเพียงพอทุกวัน

ด้านการพัฒนาเมืองและชุมชนน่าอยู่ เช่น โครงการก่อสร้างถนน คสล. โครงการก่อสร้างรางระบายน้ำ โครงการก่อสร้างวางท่อระบายน้ำถนนสายต่าง ๆ โครงการอุดหนุนขยายเขตน้ำประปา และขยายเขตไฟฟ้า ถนนสายต่าง ๆ

ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับ คือ ทำให้ประชาชนมีความสะดวกในการสัญจรไปมา ลดปัญหาการเกิดอุบัติเหตุ ลดปัญหาการเกิดน้ำท่วมขังบริเวณชุมชน และการระบายน้ำมีประสิทธิภาพมากขึ้น ประชาชนมีน้ำประปาใช้ครบทุกครัวเรือน และมีไฟฟ้าใช้ครบทุกครัวเรือน การสัญจรไปมีความปลอดภัยในเวลากลางคืน

๔. ข้อเสนอแนะในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในอนาคต

๔.๑ ผลกระทบนำไปสู่อนาคต

๑. เกิดการพัฒนาพัฒนาที่ล่าช้า เพราะการดำเนินงานต่างๆ ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเพราะงบประมาณมีจำกัดและไม่เพียงพอต่อการดำเนินการสำหรับโครงการที่ต้องใช้งบประมาณสูง

๒. ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น เช่น การจัดทำแผนชุมชน การประชุมประชาคมในระดับหมู่บ้าน ชุมชน เพราะ โครงการต่าง ๆ ที่เทศบาลดำเนินโครงการต้องมาจากความต้องการปัญหา และความจำเป็น ของชุมชนนั้น ๆ

๓. ปัญหาอาจไม่ได้รับการแก้ไขอย่างตรงจุดเพราะข้อจำกัดของระเบียบกฎหมายที่ทำให้ยากและบางเรื่องอาจทำไม่ได้ บางรายการอาจเบิกจ่ายงบประมาณไม่ได้

๔. ประชาชนได้รับทราบข้อมูล ข่าวสาร การดำเนินโครงการต่าง ๆ ของเทศบาล ที่เพียงพอ และสามารถตรวจสอบการปฏิบัติงานได้ เพื่อความโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล

๔.๒ ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะ ผลจากการพัฒนา

๑) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณาใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนามาเป็นกรอบในการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีและให้มีความสอดคล้องกัน

๒) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปีควรพิจารณางบประมาณและคำนึงถึงสถานะการคลังในการพิจารณาโครงการ/กิจกรรม ที่จะบรรจุในแผนพัฒนาท้องถิ่นสี่ปี ไม่ควรที่จะบรรจุโครงการเยอะเกินไปเพราะความสำเร็จของการติดตามประเมินผลแผนพัฒนาดำเนินการได้น้อย ควรพิจารณาโครงการที่จำเป็นเร่งด่วนจริง ๆ ตามความต้องการของประชาชน ในการบรรจุในแผนของปีนั้น ๆ

๓) ควรเร่งรัดให้มีการดำเนินโครงการ/กิจกรรม ที่ตั้งในเทศบัญญัติงบประมาณรายจ่ายให้สามารถดำเนินการได้ทันในปีงบประมาณนั้น

๔) เทศบาลควรพิจารณาตั้งงบประมาณให้เพียงพอและเหมาะสมกับกับภารกิจอำนาจหน้าที่แต่ละด้านที่จะต้องดำเนินการ ซึ่งจะช่วยลดปัญหาในการโอนเพิ่ม โอนลด โอนตั้งจ่ายรายการใหม่

